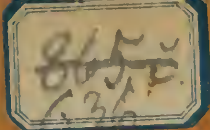

3 1761 06632880 8

En katholsk Familie

af

Joh. Holm Hansen

EN KATHOLSK FAMILIE.

Nutidsbilleder fra Schweizergrænsen

AF

JOH. HOLM HANSEN.

KJØBENHAVN.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Hegel).

1875.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

Indhold.

I.

Brylluppet i "Hellig-Kors".

„Hellig-Kors" hedder et Valfartssted eller en lille Landsby, der ligger i Inndalen, ikke langt fra den gamle Stad Hall. Her levede for ikke lang Tid siden en gammel Mand, af hvis Fromhed og Fortjeneste der gik Ry langt videre, end Dalen naaede, og som vist vil mindes længe af enhver, der ved, hvilken ejendommelig og smuk Arv han har efterladt Egnens Folk. Den gamle Mand, der almindelig kaldtes Billedskjæreren, boede tilligemed sin Datter et kort Stykke uden for Landsbyen, omtrent midtvejs mellem den og Thauerbjærget, i et lille ringe Hus, der næsten helt skjultes af nogle gamle Frugttræer. Huset havde kun tvende Værelser: Faderens, der om Vinteren tillige var Værksted, og Datterens, der laa nogle Fod højere end dette og havde et Vindue ud mod Fjældet, der her var meget stejlt og lukkede for Udsigten som en mørk Skodde.

Det var en varm Majdag, og Faderen sad uden for Huset i Skyggen af et Træ og skar et Billede i en Egeplade, der mindede noget om en Kirketavle. Han var en Mand af spinkel Vækst med et Par venlige, blaa Øjne og et graasprængt Skjæg, der naaede ham til midt paa Brystet. Haanden, der førte Kniven, var hverken lille eller fin, og Skjorten, han bar, var grov og strid, men hans Bryst hævede sig roligt under den; Freden, der sænkede sig med Skyggerne i Dalen, syntes ogsaa at dvæle her, og Timerne kom og svandt, lig Sommerfuglesværmene om hans Isse, uden at han mærkede det eller hævede sit Blik.

Solen nærmede sig allerede Klippetinderne og kastede det første røde Skjær over Stubræens Sne, da en ung Mand viste sig paa Fodstien, der førte op til Huset. Den kommende syntes at være en fremmed, han havde Ransel paa Ryggen, en Bjærgstok i Haanden og et Par tunge, jærnbeslaaede Sko bundne paa de kraftige, halvblottede Ben.

„Guds Fred!“ omtrent saaledes hilsede den unge Mand Billedskjæreren, der endelig saa op. — „Bliv ikke vred, fordi jeg forstyrrer

Dem. Jeg saa Deres smukke Kristusbillede i Kapellet og kommer for at føje min Tak til de mange, De sikkert alt har modtaget."

Den gamle rejste sig og bød den fremmede at træde indenfor. „Du hører ikke hjemme i Tyrol?" sagde han, da de havde taget Plads paa Træbænken, der stod under Vinduerne.

„Nej, jeg er en Schweizer", svarede den fremmede.

„Maaske en reformert?"

„Nej, jeg er født i Appenzeller-Indreroden, og skjønt jeg nu bor i Ydreroden blandt de reformerte, er jeg dog — eller stræber jeg i det mindste efter at være min Barndomslære og Katholicismen tro.*)

„Forholder det sig saaledes, skal Du være mig velkommen," svarede den gamle. — „I denne Prøvelsens Tid, hvori der er Splid og Strid ikke blot mellem Kirken og Staten, men ogsaa i selve Familien, der skulde være Samfundets og Kristentroens inderste og trygge Grund, maa jo des værre en Familiefader møde den

*) Canton Appenzell er delt i to Roder; en ydre, hvor de reformerte bo, og en indre, hvor Katholikerne have hjemme.

fremmede, ja vel undertiden sin egen Slægt med et mistænksomt Blik, at ikke Vantroen skal snige sig over hans Tærskel og brede sin giftige Aande der, hvor der skulde vokse Sundhed og Fred. — „Maria,“ vedblev han, idet han nærmede sig en lav Trappe, der førte op til Datterens Værelse — „bring den fremmede et Krus Most og en Skive Brød, at han kan fornemme vor Gjæstfrihed og styrket og vederkvæget forlade vort Hus.“

Appenzelleren, der syntes i Stilhed at have sysselsat sig med at finde Meningen af Billedskjærerens alvorlige Ord, hævede her Hovedet paa ny og fortsatte: — „Mit Navn er Schebel Lanz. Jeg har lært Kurvemagerhaandværket, men har maattet lægge det paa Hylden for at varetage en noget forfalden Ejendom i Wald, som jeg nylig har arvet. Jeg har netop været med et andet Arvestykke hos Fransiskanerne i Klostret ved Hall, et stort Alterklæde, som min gamle afdøde Moster selv havde baldyret med Perler og Guld.“

„Det glæder mig at høre, ligesom det vist ogsaa vil glæde Monseigneuren, hvem Du ikke maa undlade at besøge,“ sagde den gamle med

et tilfreds Smil; men før Appenzelleren kunde spørge, hvem Monseigneuren var, aabnedes Døren over Trappen, og en ung Pige kom til Syne med en Træbakke, hvorpaa der fandtes et Bæger med Most og et Stykke Hvedebrød.

Den unge Pige, Billedskjærerens Datter, var meget smuk, saa smuk, at Kurvemageren blev synlig forlegen, da hun rakte ham Haanden til Velkomst efter at have sat Bakken paa Bordet. Da hun havde udrettet sit Ærende, og Samtalen var uden Liv, gik hun atter bort; men Schebel lagde Mærke til, at hun fra Trappen saa endnu en Gang paa ham, og kunde længe ikke glemme det Blik, hun fæstede paa ham; det forekom ham, at der var noget mørkt og glædeløst deri, noget ængsteligt forskende, som efterhaanden veg Pladsen for et lysere Udtryk, hvilket dog atter svandt, paa samme Tid som hans Øje mødte hendes, og efterlod et blussende Rosenskjær over den unge Piges hvide Hals og Kind.

Værten førte nu sin Gjæst rundt i Værelset og viste ham de forskjellige Tavler og Billeder, som prydede Væggene. De fleste havde han selv skaaret, og næsten ved hvert havde han noget at fortælle om, hvorledes og hvor-

naar det var blevet til, om de Kampe, han havde haft under Udførelsen af det, og om de hellige, der havde staaet ham bi i hans Bønner og ledet hans Haand, saa det døde Træ under hans Fingre havde faaet Form og Liv.

Der hang et udskaaret Træbillede over Døren til Datterens Værelse, hvilket især tiltrak sig Appenzellerens Opmærksomhed. I Forgrunden af Billedet saas en sovende Pige, i hvis rene og skjønne Aasyn Schebel troede at gjenkjende Marias Træk, og i Midten sad Gud Fader og udstrakte Haanden over den sovende for at værne hende mod en Hær af onde Aander, der overalt opfyldte Baggrunden.

„Denne Tavle tilhører min Datter,“ sagde Billedskjæreren efter nogen Tøven — „og skylder hende sin Tilværelse. Ethvert Menneske har sin Prøvelse, fra den Stund det som selvstændigt Væsen gaar ud fra Barndomshjemmet, indtil det naar ind under Kirkens Varetægt; dette har jeg, og det har mit stakkels Barn ogsaa tidlig maattet erfare. — Da min Hustru døde, før Pigen var konfirmeret, blev jeg nødsaget til at sende hende en Tid i Huset hos Mosteren, som bor en Mils Vej herfra, og at

nøjes med at se hende om Søndagen, til hvilken Tid jeg altid besøgte hende. Hun havde imidlertid ikke været der længe, før det forekom mig, at Pigen blev underlig mørk og sky, uden at det lykkedes mig at erfare, hvad der var Aarsag dertil. Jeg tog hende hjem, for om dette mulig skulde bringe en Forandring; men da blev det først galt. Altid sad hun og stirrede i Krogen der, jeg kunde aldrig faa hende ud, og de hellige Billeder, med hvilke hun tidligere havde haft saa meget at gjøre, ængstede hende; hun græd, naar hun skulde bede, og Nat og Dag grundede jeg over, hvad der fejlede Pigen. Da fik jeg tilfældigvis at vide, at der under hendes Ophold hos Mosteren havde været en besøgende, en Protestant, i Huset, som havde talt ilde om vor Tro og kaldt den for gudsbespottelig. Jeg betroede mig nu til Monseigneuren, vor fromme Eneboer, der netop paa den Tid var bleven afsat fra sit Embede for sin Nidkjærheds og hellige Ivers Skyld og var flyttet herop i Eneboerhytten under Bjærget. Monseigneuren bad mig tage hende med derop; men tror Du, at hun en eneste Gang løftede Hovedet paa Vejen deroppe, hvor

de smukke Bedesteder findes, eller at hun saa til Grotten, hvor vor Frelser ligger lænket for vor Skyld. Nej! selv da vi traadte ind i Paterens Celle, og hun saa det blodige Hoved over hans Seng, hvilket han nu for hendes Skyld har tilhyllet, rystede hun, saa jeg maatte holde paa hende. Monseigneuren talte nu baade smukt og strængt til hende og gav hende et Aftryk af Mariabilledet fra Vinduesruden i Absam, som jo har gjort saa mange Undere; hun bar det ogsaa hjem, men allerede den følgende Nat kommer hun ned fra Trappen der og siger, at jeg skal brænde det, før faar hun ikke Ro. Nu saa jeg, at Nøden var stor, og skar Billedet her til hende, saaledes som jeg i min Sjæleangst kunde gjøre det. Mit Barn, sagde jeg til hende, der er to Magter, der stride om Herredømmet i Din Sjæl; bed til Herren, at ikke den onde maa vinde Sejr! Saaledes som jeg her enfoldig har fremstillet ham, staar han for mig og udstrækker Haanden over den, der kommer til ham i den hellige Moders Navn. — Da begyndte hun endelig at løfte Hovedet paa ny og at følge mig i Messen, ligesom hun ogsaa jævnlig gik til de barmhjærtige Søstre

og op til Monseigneuren, der gav hende Bøger, som han læste og udlagde for hende, og nu haaber jeg, at alt snart skal blive godt; selv om det er hende, der nu maa læse for ham."

„Er da Monseigneuren syg?"

„Han har i lang Tid ikke været vel. Lægen, som saa til ham for en Maaned siden, mener, at han overanstrænger sig, og vil, at han skal flytte fra den usunde Bolig deroppe under Fjældet; men det gjør han næppe, han vil hellere dø, tror jeg, end han vil slippe den og Skriftet mod Frimurerne, hvorpaa han har arbejdet, saa længe jeg har kjendt ham."

„Frimurerne?" Schebel fæstede sine store blaa Øjne med et spørgende Udtryk paa Billedskjæreren; det forekom ham, at han blandt de reformerte havde hørt dem omtale som „Verdens Lys" og „Jordens Salt."

„En falsk og vanhellig Sekt, som stiller sig fjendtlig mod vor Tro og i Løndom drager Sjælene bort fra Herren," vedblev den gamle. — „Monseigneuren siger, at det ikke er umuligt, at de regjeres af en ond Aand."

Den gamle Mand gjorde Korsets Tegn, og Appenzelleren tav, dels af Ærbødighed, dels

af Forundring over alt, hvad han havde hørt. Maria var uden Ophør i hans Tanker. Det forekom ham, at hun endnu stod oppe paa Trappen til sit Værelse med Bakken paa de runde, hvide Arme og det drømmende, dybe Blik. Hvor højt stod ikke den unge Pige over ham! Hun havde stridt og sejret i sin Tro, og han var saa ligegyldig og lunken, at han gik Helgenbillederne forbi uden saa meget som at lette paa Huen; ja, han plejede endog fortrolig Omgang med de reformerte.

„Det bliver for silde at besøge Monseigneuren i Dag, frygter jeg," sagde Billedskjæreren. — „Hvis Du vil være min Gjæst for i Nat og tage til Takke med et Leje paa Bænken der, ville vi opsætte vort Besøg i Eneboerhytten til i Morgen tidlig."

Appenzelleren takkede for dette venlige Tilbud, hvorpaa Billedskjæreren forlod ham et Øjeblik for at bringe sit Arbejde under Tag.

Det begyndte allerede at blive mørkt, og det røde Skjær fra en lille Lampe, som den gamle havde tændt over et falmet Mariabillede, inden han gik bort, gav Værelset et underligt, hemmelighedsfuldt Præg. Alteret med

de knælende Dukker, der var anbragt lige under Mariabilledet, Skabet til højre, i hvis Fyldinger der var fremstillet Optog af Apostlenes Gjærninger, og Glasmaleriet til venstre, hvor Englene bare Billedskjærerens afdøde Hustru til Himlen, mindede ikke lidet om en Kirke, og den unge Mand stod en Stund med foldede Hænder uden at formaa at gjøre sig Rede for, hvad han egentlig følte eller tænkte.

Omtrent efter et Kvarters Forløb kom Billedskjærerens Datter tilbage med nogle Tæpper under Armen. „De maa tage til Takke med et simpelt Leje,“ sagde hun.

„Jeg har altid holdt af at sove paa en Træbænk,“ svarede Appenzelleren med et Overmaal af Tilfredshed.

„Vi se meget sjælden Gjæster hos os.“

„Egnen er dog saa smuk, og Deres Faders Billede kalder vistnok mange besøgende hertil.“

„Undertiden flere, end min Fader ønsker.“

„Hvorfor? — Bliv ikke vred, fordi jeg spørger saa frit!“ bad Appenzelleren.

„Jeg vil gjærne svare paa Deres Spørgsmaal, hvis jeg kan,“ sagde den unge Pige og slog Øjnene ned. — „Egnens Folk besøge Graven

ved Gudstjenesten; men de fremmede komme her jo til alle Tider og fra alle Steder."

„Ja," svarede Schebel, der gjærne vilde forstaa hende.

„Der gives mange Slags Mennesker."

„Ja," føjede Schebel opmuntrende til.

„Jeg vilde helst tro alle godt; men —"

„Men?"

„Man tør ikke."

„Tror De ikke?"

„Min Fader tror det ikke, og Monseigneuren heller ikke," sukkede hun. „Men De?" udbrød hun pludselig og saa op.

„Jeg holder af alle Mennesker," svarede Appenzelleren og mødte dristig hendes Blik.

Her kom Billedskjæreren til og spurgte, om de skulde gjøre en Tur i den friske Aftenluft, inden de begave sig til Ro, og snart vare baade Fader og Datter i fortrolig Samtale med deres Gjæst paa Vejen til et lille Skovparti, der laa tæt under Thauerbjærget.

„Hvorfor har man givet Landsbyen Navnet „Hellig-Kors"?" spurgte Appenzelleren, idet de drejede bort fra Vejen, før de kom til Kir-

ken, der ligesom de fleste andre Bygninger var prydet med et Kors.

Maria fortalte da paa Faderens Opfordring, at der ved den store Oversvømmelse i det sjette Hundredaar var blevet bjærget et Kors, som havde faaet Plads i Kirken og givet Stedet Navn, da utallige Mennesker havde valfartet til det og fundet Lægedom og Trøst i dets hellige Nærhed. Nu var Korset forlængst smulret; men Monseigneuren havde dog endnu nogle Helliglævninger af det sammen med en Del andre lignende Ting.

Denne Fortælling gav Anledning til mange efterfølgende om den hellige Jomfrus Aabenbarelser for sit Folk, om Mariabilledet fra Vinduesruden i Absam, om Pigen i Philipsdorph og om Jøden Ratisbonnes vidunderlige Omvendelse med mange flere.

Schebel Lanz gik tavs mellem Faderen og Datteren og hørte opmærksom til. Trættedes han lidt ved Bredden af den gamles Fortælling, følte han sig atter vederkvæget, naar Datteren tog Ordet; det forekom ham, at alt, hvad hun fortalte, havde en højere Grad af Sandsynlighed, ligesom ogsaa Maria, naar hun et Øjeblik

standsede for at se, hvilken Virkning Fortællingen gjorde paa den fremmede, følte sig styrket i sin Overbevisning ved at møde den unge Mands varme og begejstrede Blik.

Vejen blev efterhaanden temmelig stejl, og Billedskjæreren maatte ofte have Schebel under Armen for at naa frem, hvorimod Datteren ingen Hjælp vilde modtage og helst gik sin egen Vej.

„Saa fornøjet har jeg i lang Tid ikke set hende," hviskede Faderen, — „Gud være lovet, at hun er helbredet nu!"

Endelig kom de op og hvilede sig ud paa en Bænk, som Billedskjæreren efter eget Sigende havde lavet i sin Ungdom. Udsigten her var meget smuk, selv om man paa Grund af Tusmørket saa alt ligesom gjennem et Slør. I Forgrunden stod en Række gamle Graner, hvis Kæmpestammer og dunkle, nedhængende Mos dannede en naturlig Veranda, igjennem hvilken man saa ud over det vidtstrakte Dallandskab. De spredte Landsbyer, omgivne af Majs- og Hvedemarker, af Frugthaver og lysegrønne Enge med duftende Høstakke, — Poppelalleen, der strakte sig lige til Innsbruck, og ved hvis Fod

Innfloden skinnede som et Sølvbaand, der forbandt de ranke Stammer. — Mellembjærgenes Skovtæpper, fra hvis Flige Kirker og Klostre og gamle Borglævninger tittede frem, og de af Mørket tilslørede Højbjærge, Habichts, Patscher-Kofl og Kaiser-Joch m. fl.: — alt forenede sig til et stort og mægtigt Naturskue, over hvilket Nathimlen langsomt tændte sine Lys. Klokkerne klang fra Kirkerne, hvor Folket samlede sig, fra Højene og Dalene, hvor Kvæget søgte sit Natteleje. Alpesange og Jodlen lød i det fjærne, og en berusende Duft af Graner og Hø, af tusinde Blomster, der aandede i Aftenduggen, gjorde Brystet trangt; det var, som om en Stemme fra Naturen bød Mennesket selv et Øjeblik at sænke sit Hoved og lytte til dens Røst.

Vore besøgende, der sade hver for sig paa den lange Bænk, syntes ogsaa at have hengivet sig i Øjeblikkets Stemning. Den gamle sad i Midten, og Schebel, der af og til saa hen over Faderen og Datteren, syntes, at Billedskjæreren saa meget yngre ud nu, da Furerne i hans Ansigt vare udjævnede og viste nogle lyse Striber i den ellers mørke Hud; men der var dog noget

tilsløret i hans Blik og et smerteligt Udtryk om Munden, der gjorde Schebel ondt i dette Øjeblik, da han selv følte sig saa glad. Maria derimod saa lykkeligere og smukkere ud end nogen Sinde før. Den unge Kurvemager syntes, at han aldrig tidligere havde set noget saa smukt. Pater Flavian havde om Formiddagen ledsaget ham til Klosterkirken i Volders og vist ham „Maria-Himmelfart", — det berømte Maleri i Hvælvingen der; han havde den Gang fundet Maria smuk med Stjærnekransen om Panden og i den himmelblaa Kaabe, som Englene bare; men den jordiske Maria her forekom ham dog langt smukkere; havde hun ikke ogsaa en Krans om Panden af lysende Haar, og kunde Maria i Skyerne sidde skjønnere, end hun sad under det dunkle Løv med Hænderne foldede over Knæet og Blikket rettet mod Himlens Lys!

Billedskjæreren var den første, der rejste sig for at begynde Nedstigningen. „Vi ville lægge Hjemvejen om ad Kapellet," sagde han, — „det kan maaske fornøje vor unge Ven at se det oplyst."

Schebel takkede, da han gjærne vilde be-

søge Kapellet og Graven i Billedskjærerens og den unge Piges Selskab, og snart vare de paa Vejen derhen.

Det omtalte Kapel, hvor Graven med Billedskjærerens Kristuslig fandtes, laa i Udkanten af Landsbyen og var i Reglen oplyst hver Lørdag Aften, til hvilken Tid den nærmeste Befolkning samledes der for at forrette deres Aftenandagt og berede sig til den kommende Helligdag. En og anden af de gejstlige Herrer rystede vel paa Hovedet ad denne Gudstjeneste, ved hvilken Præsten var aldeles til overs, men formaaede dog ikke at hindre den, da Spørgsmaalet derom hos de høje Prælater altid blev besvaret med Anmodningen om indtil videre at lade Folket uforstyrret gjøre deres Bønner og Betragtninger, da saadanne Andagtstimer maatte opfattes som et smukt Udtryk for Menighedens fromme og barnlige Tro.

Kapellet havde tvende Rum. Det forreste dannede en Firkant med runde Hjørner, i hvilke Evangelisterne vare malede, og et hvælvet Loft, der fremstillede den altid brugelige „Maria-Himmelfart“. Det andet Rum var meget mindre og havde en ikke ringe Lighed med et

Theater. I Baggrunden og paa Siderne var der malet et Golgatha, og i den ophøjede Midtgrund hang Kristus paa Korset, et Billede, der ingenlunde gjorde sin Mester Ære. Paa begge Sider af Korset hang brændende Kjærter i smukke Sølvskaaler, og foran paa det ophøjede Gulv, under hvilket Graven var, stod en Række Lys, omvundne med Blomster og Flor.

Da Billedskjæreren tilligemed sine Ledsagere traadte ind i Kapellet, var det i og for sig ikke store Rum allerede fuldt; men overalt, hvor han traadte, veg man ærbødig til Side og bøjede Hovedet, idet man hilsede ham. Maria var bleven tilbage ved Indgangen, og Faderen søgte til et lille Sidealter med et Mariabillede, hvorimod Schebel gik lige op til Gitteret foran Gravkammeret, hvor Oldinger og Kvinder og Børn laa paa Knæ med foldede Hænder og bad. Den unge Mand følte sig et Øjeblik saa mægtig greben af Omgivelserne, at han maatte tage sig til Hovedet for at sunde sig lidt. De mange Lys og Blomster i Forbindelse med det mørke Gravkammer, hvor Kristusliget laa under et aabent Slør, — de knælendes Andagt og Dødsstilheden rundt omkring, der kun afbrødes af

Sukke og klagende Raab: „Herre, hjælp os!“ „Hellige Moder, bed for os!“ gjorde ham næsten ængstelig; han vilde knæle ligesom de andre; men det var, som om noget holdt ham tilbage, han turde ikke, og skamfuld og skjælvende trak han sig omsider tilbage til en mørk Krog.

Da Folket bortfjærnede sig, traadte Billedskjæreren hen til Schebel og spurgte, om han vilde se Billedet nær ved, og gik foran hen til Gravkammeret, medens Maria, der havde nærmet sig lidt, atter trak sig tilbage.

Billedet fortjente nok at ses, det var smukt og smagfuldt udarbejdet, og en større Lighed med et virkeligt Lig kunde næppe tænkes. Der var intet uhyggeligt ved dette, som ved det ovenover hængende Billede. Ansigtsudtrykket var fint og ædelt, og Stillingen eller Lejet med det ene Ben over det andet og den venstre Haand i Skjødet antydede mere Søvnen end Døden. Schebels Beundring steg, jo længere han saa paa Billedet; snart var det den højre Arm eller Haanden i Skjødet, snart Brystet eller Naglegabet, der tiltrak sig hans Opmærksomhed. „De maa have gjort omhyggelige Studier,“ sagde han; men Billedskjæreren sva-

rede beskedent, at et dødt Legeme var det ingen Kunst at frembringe, den, der kunde skabe Livet, var Mesteren.

Da Billedskjæreren og den unge Mand forlod Kapellet, gik Maria allerede et godt Stykke forud paa Vejen med en gammel Mand, hvem hun havde givet Armen, og et Øjeblik efter forsvandt hun helt for Schebels spejdende Blik. Han gik langsomt og tankefuld ved Siden af den gamle, og Samtalen drejede sig kun om ligegyldige Ting, da den ofte blev afbrudt af Folk, der hilsede Billedskjæreren og spurgte ham om et og andet, hvilket den unge Schweizer ikke altid forstod paa Grund af den fremmede Mundart.

Ved Hjemkomsten var Maria allerede gaaet til Ro; men Værelset var gjort ryddeligt, og ved Schebels Leje stod et lille Bord med et Bæger Most og en Krukke Vand.

„Jeg er bleven træt og vil gaa til Sængs,“ sagde den gamle, idet han aabnede Døren til en Alkove, hvor han sov, — „men først vil jeg tænde et Lys, hvis Du ønsker det.“

Schebel svarede, at ogsaa han straks vilde

lægge sig, og at han havde Lys nok fra den lille Lampe under Mariabilledet.

„Saa vil jeg ønske Dig en rolig Søvn, og min Datter ønsker det samme; hun er allerede gaaet til Ro, da hun tidlig i Morgen vil besøge et Barn, der ligger sygt.“

Schebel gjengjældte den venlige Hilsen, og kort efter var hele Huset i en dyb Ro.

Appenzelleren kunde ikke sove straks, dertil var han altfor lykkelig. Han forsøgte at gjennemgaa i Tanken alt, hvad han havde oplevet denne Dag: men det vilde ikke lykkes for ham, det var, som om Dagen først havde taget sin rette Begyndelse med Aftenen. Vilde han tænke paa den unge Lærling, med hvem han havde gjort Bekjendtskab i Morgenmessen, og som havde fortalt ham om Konstantinopel, sit fjærne Hjem, var det Maria, som tog Ordet; gik han i Tankerne paa Skovstien til Volders med Pater Flavian, gik Maria straks ved Siden af ham i Munkens Sted; det var ligeledes hende og ikke Søster Ursula, der modtog ham i Nonneklosteret, hvor han havde afgivet et Brev fra Fruen til Krybt; sad han til Bords med de fromme Franciskanermunke i Kloster-

Refektoriet, sad Maria lyslevende i den gamle Egetræsramme over Vievandskummen; og lød atter Bordsalmens skjønne Toner for hans Øre, de, som havde baaret hans Sjæl højt over Klostermuren, saa mødte han ogsaa den unge Pige her ved Marianavnets Klang; hun var overalt, hun smilede til ham gjennem hans Aftenbønner og rakte ham Haanden, da hans Øje lukkede sig, til en Vandring ad Drømmens Kyst.

Solen stod allerede højt paa Himlen, da Schebel Lanz vaagnede af sin sunde Søvn; hurtig sprang han op og klædte sig paa, hvorefter han aabnede Vinduet, udenfor hvilket Billedskjæreren sad ved sit Arbejde.

„Allerede paa Benene,“ sagde den gamle og bød ham venligt Godmorgen.

„Hos en gjæstfri Vært smager Søvnen sødt,“ svarede Schebel, — „især naar man hviler efter en lang Vandring og snart skal tiltræde en ny.“

„Tænker Du allerede paa at forlade os?“

„De mindre behagelige Tanker komme af sig selv, kjære Vært — —“

„Og man lader dem fare.“ fuldendte den gamle. — „Nu skal Du have Kaffen, som Maria lavede, inden hun gik, og derpaa ville vi gjøre et lille Morgenbesøg hos Monseigneuren.“

Schebel samtykkede, og da Kaffen var drukken, og Nøglen til Yderdøren puttet ind i det hule Æbletræ, gav man sig paa Vej.

„Jeg vil overlade til Dig, hvilken Vej vi skulle gaa. Der er nemlig to: Fodstien her, som vi kalde Marias Vej, da min Datter altid foretrækker den for den anden, Bedestedsvejen med de tolv Billedtavler af Lidelseshistorien.“

„Lad os tage den første, den bedste,“ sagde Schebel hurtig. — „jeg mener Marias Vej.“

„Som Du vil, vi kunne da maaske gaa den anden Vej tilbage.“

„Maaske!“

Den første Halvdel af Marias Vej var en almindelig Fodsti gjennem rige Majsmarker og over Enge med Græs og Blomster i Overflødighed; men efterhaanden som vore vandrende nærmede sig Bjærget, blev den afbrudt af talrige Vandløb og Klippestykker, der undertiden nødte dem til at gjøre smaa Omveje; lige under

Bjærget gik den langs med Randen af en Kløft, hvor et lille Vandfald bruste i Dybet, og nu begyndte den at sno sig i Bugter op ad Bjærget gjennem et Krat af Graner og Egepurrer.

Billedskjæreren standsede nogle Gange og udbrød, medens han trak Vejret: „Jeg forstaar ikke, hvorledes Pigen kan komme frem her, og at Monseigneuren ikke siger, at hun skal gaa den anden Vej.“

„Lad hende have den Fornøjelse!“ bad Schebel og føjede hurtig til: „Hvorfor kalder De Eremiten Monseigneuren?“

„Han er af en gammel adelig Slægt og har tidligere udøvet megen Indflydelse baade i Kirken og Staten. Han lider ikke selv, at man kalder ham saaledes; men Ære den, som Ære bør!“

De havde imidlertid naat et lille Hus, der laa henved hundrede Fod under Eneboerhytten; her boede en gammel Pige, ved Navn Elsa Voges, der havde fulgt Monseigneuren i Ensomheden. Hun havde tidligere tjent „Herskabet“, sagde Billedskjæreren, og gik gjærne i Ilden for Sønnen, der under sin frembrydende

Sygelighed først ret havde lært at skjønne paa hende.

Den gamle bankede paa Døren, og efter et Øjebliks Forløb traadte den kvindelige Eneboer dem i Møde.

Elsa Voges var en høj, mager Kvinde med skarpe, men kloge Træk og en furet Pande, der meget mere end de graa Haar viste Kummerens Spor. Glæden lyste hende af Øjnene, da hun saa Billedskjæreren; hun vilde kysse hans Haand og føre ham ind i Huset, hvilket den venlige gamle dog afværgede, idet han deltagende spurgte til Monseigneuren, hvem han agtede at aflægge et Besøg.

„Ak!“ sukkede Elsa og rystede paa Hovedet. — „det er daarlig fat. Han ødelægger sig selv med den Bog. Hele Natten har jeg set Lyset brænde deroppe, og nu i Dag maa han holde Sængen.“

Billedskjæreren bad hende følge med til Hytten for at mælde dem hos Monseigneuren og spurgte, idet de forlod Huset, om han endnu ikke vilde tillade Lægen at komme.

„I dette Stykke er han ubøjelig,“ klagede Elsa, — „han er ikke syg paa Legemet, siger

han, det er kun hans Sjæl, der lider, og det er sødt at lide for Guds Sag."

„Deri har han Ret, Elsa."

„Men det er dog tungt at se et Menneske visne hen og nægte sig selv det nødvendige til Livets Ophold. Og saadant et Menneske! — Naar jeg tænker paa hans Barndom og paa de Forhaabninger, hans Forældre og alle andre knyttede til ham, og som en for en svandt hen, siden han traadte ind i Ordenen og brød med sin Slægt, gaar det mig som en Kniv gjennem Hjærtet. Hvad er der tilbage af det altsammen nu, da hans Fjender dog have vundet Sejr, og Regjeringen selv forfølger ham? Hans Forældre ere døde af Græmmelse, hans Søskende have forladt Landet og bortødsle deres Formue i slet Selskab, medens den gamle Borg, der før gjenlød af Børnesange, forfalder og langsomt synker i Grus. Og hvad er det da, der har afstedkommet al den Ulykke og Nød? Hvad er det andet end hans Sjæls Ildfuldhed, hans ubøjelige Vilje og Tillid til hans egen og Kirkens retfærdige Sag; og derfor skal han, derfor skulle vi alle bøde saa haardt — —" Taarerne

kvalte hendes Røst, og hun standsede et Øjeblik for at græde bitterlig.

Schebel var rørt over den gamle Piges Trofasthed og over hendes Sorg, men følte, at han ikke formaaede at trøste hende, og da Billedskjæreren ogsaa tav, naaede de stiltiende Hytten.

Pater Bonaventuras Bolig laa paa et smukt, men usundt Sted ved Foden af Bjærget mellem nogle store Klippestykker og omgiven af talrige Vandløb, der hist og her dannede smaa Fosser, som blandede deres Stemmer med hinanden under Løvdækket og mellem de mosgroéde Stene. Hytten selv var meget lille, men syntes dog at være forsvarlig bygget, den havde et fladt Tag med et simpelt lille Kors, og over Indgangen var der hugget i Stenmuren:

O VI SUS SEJND DI VILDNUSSE,
DER NICHTS HAT, HAT GOTT:
DIE STADT IST MIR EJN GEFUNGNUZ
UNDT EJNDD EJN PARADEJS.

Elsa, der imidlertid havde mældt de ankomne, vendte nu tibage og førte Gjæsterne gjennem en lav Forstue med en Del større og mindre Helgenbilleder ind til Monseigneuren.

Pater Bonaventuras Celle svarede hovedsagelig til den almindelige Forestilling om en Eneboers Hjem. Fire nøgne Vægge, en Bedestol med et Kristkors og et Stenbord med en Del gamle Bøger vare de væsentligste Omgivelser; dertil kom en lav Briks, hvis skinnende hvide Lagener dannede en mærkelig Modsætning til Straapuderne og de mørke Vægge, og endelig et lille Maleri efter Rubens: „Ignatius Loyola helbreder besatte“, hvilket hang ved Fodenden af Briksen over et mindre Farvetryk af „Den hellige Moders Hjærte“.

Monseigneur Pater Bonaventura syntes at være en Mand paa fyrretyve Aar, han havde et smuktformet Hoved med ædle Ansigtstræk, der tydelig nok talte om hans høje Byrd. Hans Pande havde Marmorets Hvidhed og Glans, og hans afklippede sorte Haar laa som et gjennemsigtigt Silkenæt over hans ligesaa skinnende Isse; Næsen og Brynene vare fint dannede, og et Par klare, brune Øjne funklede fra deres dybe Leje bag de lange, sorte Øjenhaar.

„Guds Fred!“ sagde han og aabnede de tynde Læber til et Smil, medens han rejste sig over Ende paa sit Leje for at række Billed-

skjæreren Haanden, som denne gjentagne Gange kyssede. „De træffer mig i Sængen; men jeg vilde netop staaet op . . . Jeg kom lidt sent til Ro,“ føjede han undskyldende til og med en næppe hørlig Stemme.

Billedskjæreren forestillede nu den unge Schweizer og fortalte om hans Ærende til Klosteret, hvorpaa Pateren rakte den fremmede Haanden og saa ham ind i Øjet med et Blik, som Kurvemageren fandt meget langt.

„Du ser ærlig og god ud, — er Din Sjæl lige saa ren som Dit Blik?“ begyndte han omsider.

Schebel saa lidt forlegen ud ved dette indtrængende Spørgsmaal, og det er vanskeligt at sige, hvorledes han vilde være sluppen ud af Forlegenheden, hvis ikke Billedskjæreren var kommen ham til Hjælp med at svare:

„Jeg tror, at han endnu ikke har taget Skade, uagtet han har fæstet Bo i de reformertes Lejr.“

„Saa vil han heller ikke tage Skade,“ sagde Pateren, som endnu holdt Schebels Haand.

„Det tror jeg ikke heller, ærværdige Pater,“ føjede den unge Mand til med et frimodigt Blik.

„Men Farerne true. Vi maa vaage og bede med hinanden; og Du staar ene, — Du er ikke gift?“

„Nej.“

„Tag ikke nogen af deres Døtre til Ægte!“

„Jeg tager ingen reformert til Ægte.“

„Tør Du saa frit love det?“

„Ja.“

„Ved Guds Moder?“

„Ved Guds Moder!“ gjentog Schebel og løftede Haanden med et begejstret Blik.

„Du er en god og from Søn!“ sagde Pateren og trykkede varmt hans Haand. — „Har Du Venner?“

„Jeg har i det mindste en.“

„Blandt vore egne Folk?“

„Nej, han er reformert; men han er et godt Menneske.“

„Vogt Dig, kjære Søn, jeg ved, at de enten friste Eder eller haane og forfølge Eder.“

„Jeg vil ikke sige Eder imod, højærværdige Pater; men Ulrich Kampf og jeg komme altid godt ud af det med hinanden; vi tale kun sjælden om Religionen, da vi ere af forskjællige Meninger om den. Vel ved jeg, at

han kan være stræng mod andre, men mig har han aldrig krænket."

„Saa holder han visselig af Dig. Har Du aldrig talt hjærtelig til ham om Din Overbevisning?"

„Om min — — dertil staa vi maaske dog ikke hinanden tilstrækkelig nær," afbrød Kurvemageren sig selv.

„I kunne vel komme hinanden saa nær? Vi maa holde sammen; thi den onde gaar om som en brølende Løve og opsnapper, hvem han kan faa. Tænk over, hvad jeg har sagt Dig; forsøg en Gang, min Søn!" sagde Pateren og fæstede atter sit gjennemtrængende Blik paa Appenzelleren.

„Jeg tør ikke, jeg føler min egen Svaghed — —"

„Den hellige Moder vil staa Dig bi; det gjælder blot for os, at vi ville," afbrød Pateren ham og trykkede hans Haand, hvorpaa han slap den og sank tilbage paa Straapuden med et Par glødende Roser paa de fine, hvide Kinder.

„Jeg vil give Dig min lille Bog: „Hvad Mennesket formaar ved de helliges Bistand"."

tog han paa ny Ordet efter et lille Ophold og ledte blandt Bøgerne paa Bordet ved Siden af Sængen. — „Her har jeg min Skat, gammelt, prøvet Guld, som Verden vrager for den falske Mønt. — Herren sendte en Syndflod over Jorden, da Ugudeligheden tog Overhaand, og Synden herskede i alle; nu har han sendt en ny og anden Syndflod, hvis Vande ere af Blæk, af giftige Edderstrømme, der stige om den hele Menneskehed til Sjælenes Forlis. Siden Kunstens og Industriens mange halsstarrige og onde Børn kom til Verden og forplantede Vantroen, er Nøden stor. Bed for os, St. Ignats! Bed for disse ulykkelige, der slippe Herren og sig selv for at gribe efter den Mading, der kastes for deres Sjæle. End er den Klippe, hvorpaa Kirken er bygget, ikke gaaet under i hin Syndflod, lad den blive det andet Ararat, den første og sidste frelsende Petra-Grund.“

Pater Bonaventura strakte med sin sidste Kraft Hænderne mod Himlen og faldt atter tilbage paa sit Leje som et dirrende Løv.

Baade Schebel og Billedskjæreren bleve meget urolige over den syges Tilstand, og selv Elsa Voges traadte grædende til og bad dem

om at forlade Monseigneuren for denne Gang, da han trængte til Ro.

Billedskjæreren tøvede endnu en Stund; men Schebel gik udenfor Hytten og satte sig paa en Sten ved Indgangen. hvorfra Elsas Graad og Paterens gjentagne Forsikring om, at han ikke var syg. og at der ikke fejlede ham noget, endnu lød ud til ham. Schebel havde en dyb Medlidenhed med Eneboeren; men han kunde ikke forstaa ham, han kunde ikke indse, at der var saa meget ondt og saa stor Nød i Verden. Han var jo ogsaa en enfoldig Bonde, følte han. der tidlig var bleven udelukket fra Livets Spørgsmaal. Selv Striden i hans Hjem mellem Ydre- og Indreroden forstod han næppe rigtig. Han var altid bleven stænget inde i sit Fædrehjem; havde han en enkelt Gang været med i et Kirkeoptog eller til en Fest, ved hvilken Katholikerne vare blevne haanede eller latterliggjorte, og han havde spurgt sine Forældre om Aarsagen dertil. var der altid blevet ham svaret. at derom skulde han ikke bryde sig, det var noget, som ikke vedkom ham. Der havde vel tidligere været en slem Misforstaaelse mellem ham og hans Ven og Nabo.

Ulrich Kamph, om Grænseskjællet mellem deres Jorder og Forskjellen mellem deres religiøse Synsmaader; men denne Misforstaaelse var jo glemt for længe siden. Hvad var det da for et Onde, der steg som en Syndflod, og hvilket var det Herredømme, Pateren havde sigtet til? Han saa ud over Dalen, hvor Solen skinnede paa de grønne Agre, og et Kompagni Jægere marscherede gjennem Poppelalleen til Garnisonen i Hall. I Spidsen af den sluttede Række gik et Musikkorps, der sendte Tonerne fra de skinnende Horn ud over Dalen; han syntes, hele Luften var fuld af Toner, det var, som om Fjældet gav dem fordoblet tilbage, som om Fosserne omkring Eneboerens Hus stemmede i med, idet de sprang med fornyet Liv hen over Blomster og Stene i velklingende Takt. Nej, Schebel kunde ikke forstaa Monseigneuren, han kunde ikke blive klog paa, hvad det var for en Syndflod, der var kommen ind i Verden.

Imidlertid kom Billedskjæreren til med den Efterretning, at Monseigneurens Tilstand nu var meget bedre, men at han dog følte sig lidt træt, hvorfor det ikke var værd at opholde sig længere paa Stedet.

„Ikke sandt, det er en venlig og from Mand?“ begyndte den gamle, da Schebel havde rejst sig, og de uden nærmere Eftertanke atter gik ad Marias Vej.

Schebel mente, at Monseigneuren vistnok var en rigtig hjærtensgod Mand, men beklagede, at han var syg.

„Deri har Du Ret,“ indrømmede Billedskjæreren, — „og hans Sygdom undskylder et saa heftigt Udbrud som det, Du nys var Vidne til, og som ellers er ham fuldkommen fremmed.“

„Jeg vilde gjærne forstaa ham,“ ytrede Schebel lidt efter — „men jeg kan ikke rigtig fatte, hvorfra alt det onde kommer, som han taler om, og som synes at oprøre hans Sind.“

„Fra Frimurerne og det liberale Parti; hvorfra skulde det ellers komme!“

„Der findes da ogsaa et liberalt Parti her?“ spurgte Appenzelleren.

„Ak!“ sukkede den gamle og rystede paa Hovedet.

„Og De tror, at det er farligt for Troen ligesom Frimurerværsenet og Fritænkeriet, eller

hvad alt det hedder, som man tillægger Ny-katholikerne?"

„Ligesom Ulven i Faareklæder."

„Hvad tro disse Mennesker da paa?"

„Derom bryder jeg mig ikke; men saa meget ved jeg, at de ikke tro paa Paven."

„Paa Paven, siger De?" udbrød Appenzelleren og saa op.

„Ja, at han er ufejlbar."

„A! —"

Her bukkede den unge Mand sig pludselig for at plukke en Blomst, som han mente, at han ikke tidligere havde set, uagtet der havde staaet flere paa Marken.

„Det er et almindeligt Kongelys." sagde Billedskjæreren.

„Et Kongelys!" gjentog Appenzelleren og lo, — „ja, det er rimeligt, at den ikke forekommer hos os."

Da de havde nærmet sig Hytten, kom Maria dem oprømt i Møde og rakte Haanden til Schebel, idet hun bød ham Godmorgen.

„Synes De om Monseigneuren?" spurgte hun.

„Monseigneuren er en meget fin Mand," forsikrede Schebel. — „Jeg er meget glad ved

at have lært ham at kjende, trods de vemodige Følelser, der altid gjøre sig gjældende, naar man atter maa afbryde et godt — eller kjært Bekjendtskab," føjede han sindrig til.

„Skal De da allerede forlade Tyrol?" spurgte den unge Pige og saa bekymret paa ham.

„Vi tør vel ikke holde ham tilbage," mente Faderen. — „Hvis jeg ikke frygtede for, at Du kun har en meget tarvelig Middagsmad, vilde jeg dog bede ham blive endnu denne Dag hos os."

Maria tav og saa lidt forlegen ud.

„Jeg takker for Deres Godhed," svarede Schebel. „Da jeg allerede i Overmorgen skal være hos min Slægtning i Bludenz, hvilket jeg forud har lovet, maa jeg endnu i Dag naa Telfs. Postillonen fra Zirl har tilbudt mig en Plads paa Bukken hos sig, hvis jeg vil være i Hall, naar Posten kjører."

„Da have vi ikke megen Tid til overs," sagde Billedskjæreren — „men Du maa dog træde inden for og smage paa Mosten endnu en Gang."

Schebel kom inden for, og Mosten blev drukken og rost over al Maade; men alligevel

gik Samtalen i Staa. Maria stod forlegen ved Vinduet og pillede ved en Geranium, og Faderen stoppede Gjæstens Pibe.

„Nu takker jeg for Drikken og for Gjæstfriheden,“ udbrød Kurvemageren pludselig og sprang op med en lidt overdreven Munterhed, da han havde tømt Mostbægeret til sidste Draabe. — „Og saa Ranslen paa.“

Værten gav ham Ranslen, og Datteren hentede Stokken. — Der indtraadte atter en Pavse.

„Skal jeg hjælpe Dig?“ spurgte Billedskjæreren, da det lod, som om Schebel aldrig kunde faa Ranslen hægtet.

„Tak, nu kom den endelig. Det var den tossede Mæssingkrog, som altid bøjer sig. Farvel!“

„Farvel, kjære unge Ven! Tænk en Gang imellem paa os og paa Monseigneuren!“ sagde den gamle og trykkede Schebels Haand, hvorpaa han vendte sig mod Datteren, der stod og støttede Hovedet til Schweizerstokken. „Maria! Du staar og drømmer, Barn, han venter jo paa Stokken.“

„Stokken?“

Hvorledes Maria havde faaet fat paa Stokken, og hvorledes hun igjen kom af med den,

var hende lige saa uforklarligt, som det var Schebel, hvorledes han fik den. For den gamles Øjne gik imidlertid alt meget naturlig til: han syntes, at de unge Folk sagde hinanden Farvel paa en smuk og ligefrem Maade, og da Schebel gik ned ad Stien med Kæmpeskridt, udbrød han, medens han endnu en Gang hilsede med Haanden: „En frisk og naturlig ung Mand, ham gad jeg nok se igjen; men det er vel næppe at vente.“

Maria var bleven tilbage i Værelset, hun satte sig paa Bænken, hvor hun første Gang havde set den unge Mand, og sænkede Hovedet over de foldede Hænder. Hun lignede virkelig et Madonnabillede.

Stien, der gik ned til Landevejen, som førte ad Hall til, var ikke meget lang, og Manden med Kæmpeskridtene, der ikke iagttog dette, gik, i Steden for at dreje af mod Landsbyen, ligefrem ad Fodstien, der tabte sig i frodige Græsmarker paa den modsatte Side af Vejen. Her standsede han pludselig sin Fart ved

Klangen af nogle Toner fra et Posthorn, som lød i det fjærne.

„Dette er nok ikke Vejen til Hall,“ tænkte han, — „og derovre paa den anden Side af Floden kjører jo allerede Posten. Ja, lad dèn kjøre! Blæs, Kusk, Dine Toner lokke mig ikke længer! Far kun ud i Verden paa Nydelsernes Strøm, I Mennesker, som ligge derinde paa de bløde Hynder! Jeg forlanger blot at blive her, hvor hun er!“

Han kastede sig ned paa Grønsværet og vedblev et Øjeblik efter: „Er det saaledes fat med Dig, Schebel Lanz? — Hvorfor vender Du da Pigen Ryggen og lader hende og Dig selv i Uvished? — Ak, hun kan aldrig holde af et enfoldigt Menneske som mig! — Men hvis hun dog kunde? — Vilde hun derfor tage bort fra Faderen og Eneboeren for min Skyld? Nej! — Men jeg har dog et Hjem at kunne byde. — Et Hjem? — Jeg skammer mig over mine egne Tanker. Er det et Hjem for hende? Kunde jeg bygge Gaarden om og gjøre den dobbelt saa stor eller flytte den over paa katholsk Grund, — det var en anden Sag. Eller hvis en af de gamle Borge, der staar rundt om

til ingen Nytte, tilhørte mig. Hvis Amras t. E. var mit! Hvor yndig ligger dog dette lille Slot deroppe paa Højen! Hun kunde gaa op i Taarnet, saa ofte hun lystede, og se over til „Hellig-Kors". — Monstro der er en stor Have til Slottet? Hun maa have en Have med alle mulige Blomster. Slotshaven i Innsbruck vilde hun vistnok synes godt om! Kunde man rykke den lidt nærmere — — men den blev alligevel paa den anden Side af Floden — — Aa! man kunde jo lægge en Bro over! — — Schebel! Schebel! Hvor har Du Dine Tanker! Vil Du da aldrig blive fornuftig!"

Da han havde siddet en Stund med Hovedet i sine Hænder, vedblev han med mere Eftertanke: „Og min Nabo Ulrich og Søsteren! hvad ville de sige, hvis jeg kom hjem som Fæstemand? Lad dem sige og gjøre, hvad de ville, jeg kan dog ikke ægte en syg og vanfør Kvinde; jeg kan ikke, om hun saa kun var halv saa styg og havde dobbelt saa mange Penge som Barbel Kampf!"

Det lod, som om Kurvemageren endelig havde fattet en Beslutning; thi her sprang han

pludselig op og gik med rolige og faste Skridt tilbage ad den samme Vej, han var kommen.

Der var ingen at se, da Schebel paa ny nærmede sig Huset under de blomstrende Æbletræer; han bankede derfor paa Døren og blev staaende uden for, indtil Billedskjæreren kom og lukkede op.

Den gamle vilde næppe bleven mere forundret, om den hellige Moder selv havde vist sig for ham, end han blev, da han saa Appenzelleren træde ind paa ny.

„Du har dog intet glemt?“ spurgte han endelig for dog at sige noget, da Schebel tav og saa sig omkring i Stuen.

„Jo, jeg har glemt noget, der ligger mig paa Hjærtet, og som det bliver nødvendigt at tale med Dem om for mit Sinds Ro.“

Billedskjæreren lagde med et kjærligt Udtryk Haanden paa den unge Mands Skulder og førte ham hen til Bænken. „Monseigneurens Tale har gjort et dybere Indtryk paa ham, end jeg troede,“ tænkte han og satte sig lige over for ham.

„Det er en Sag, kjære Vært, som jeg maa tale baade med Dem og Deres Datter om.“

Billedskjæreren syntes, at den unge Mand nævnede hans Datter, men var ikke fuldkommen vis derpaa.

„Jeg maa forekomme Dem som et utaknemmeligt Menneske,“ vedblev Schebel — „men det maa saa være. Deres Datter har været i mine Tanker, siden jeg saa hende. Jeg vil gjøre hende denne Tilstaaelse og lægge min Skjæbne i hendes og Deres Hænder.“

Nu kunde den gamle ikke længer tage fejl eller misforstaa, hvorom Talen var. Forundring og Fortrydelse kæmpede et Øjeblik om Herredømmet i hans Sind, hvorpaa han svarede kort og med en mørk Alvor: „Dertil kan jeg ikke svare. Hvorfor talte Du ikke derom, da vi vare hos Monseigneuren, naar hun ogsaa der var i dine Tanker.“

„Monseigneuren er endnu ikke min Skriftefader, og den unge Pige, hvis Haand jeg begjærer, er dog heller ikke hans Datter,“ svarede Schebel ærlig.

„Dertil kan jeg intet sige,“ begyndte den gamle paa ny og gik urolig op og ned ad Gulvet — „men nægte Dig at tale med Pigen

vil jeg ikke. Hun er i Haven, og det bliver vel bedst, at Du gaar ud til hende.“

Dette lod Schebel sig ikke sige to Gange, og i det samme Øjeblik havde han forladt Værelset for at finde Vejen til Haven og til sin Hjærtenskjær.

Det var en solrig Formiddag, og Billedskjærerens smukke Datter gik lysomstraalet under de blomsterdryssende Æbletræer med sin Urtekurv i Haanden, da den unge Appenzellerbonde traadte ud i Haven til hende. Der undslap hende et Udbrud af Forskrækkelse, og hun greb uvilkaarlig om en af de nedhængende Grene, da den unge Mand pludselig viste sig ved hendes Side og rettede sit lysende Blik mod hende.

„Hun bliver jo angst for ham,“ tænkte den gamle, der stod ved Vinduet og iagttog dem. — „Hvor gjærne gik jeg ikke derud og lyttede til hans Kjærligheds Røst; men Sproget mellem tvende Hjærter er en Hemmelighed, der er dyb og hellig som Skriftestolens; her tør kun Herren selv være til Stede og lægge Planer ved den ny Pagt.“

Om Datteren talte, eller om hun kun lyt-

tede til den unge Mands Ord, kunde Faderen ikke blive klog paa; men han saa, at hun tog imod Haanden, som Schebel rakte hende for at føre hende over det snehvide Løvtæppe hen imod Huset; og snart stode de inde i Værelset hos ham med blussende Kinder og nedslaaet Blik.

„Jeg vil ikke skjænde paa Eder, og jeg kan ikke," sagde han med et rørt Hjærte, — „men Monseigneurens Samtykke maa I have."

Schebel lo, Maria græd, og Billedskjæreren var nær ved at græde med hende.

„Holder Du da virkelig af ham?" spurgte han og tog hende om Hovedet.

„Ja," hviskede Datteren og skjulte sig ved hans Bryst.

Nu gjaldt det at faa Monseigneurens Samtykke. Schebel sagde, at han selv vilde gaa op til Eneboeren og bringe den Sag i Lave, men det vilde den gamle ikke tillade, da Samtalen om en saa vigtig Gjenstand let kunde ryste Monseigneuren, hvis nogen anden end han eller Datteren førte den, og man turde overhovedet ikke forstyrre Pateren mere den Dag.

Det lod dog, som om Billedskjæreren hurtig havde skiftet Mening; thi da det tarvelige Middagsmaaltid var indtaget, trak han atter sin snævre, luvslidte Frakke paa og bortfjærnede sig stiltiende fra Huset.

Schebel og Maria havde tusinde Ting at gjøre hinanden fortrolige med; men mest var det dog den unge Mands Fortælling om hans eget Hjem og det glade Appenzellerliv, der udfyldte Samtalen under den gamles Fraværelse. Det var, som om Maria endnu ikke havde Mod til at tro paa det forefaldne eller paa, at den kraftige og smukke Skikkelse, der sad hos hende og straalede af Glæde og Ungdomsliv, tilhørte hende; og medens hun bevæget lyttede til hans Stemme, fløj Timerne hurtig hen.

Billedskjæreren havde allerede været flere Timer borte, da Døren aabnedes, og Elsa Voges tyst og beskedent traadte over Tærskelen. Den gamle Piges Kjærlighed var delt mellem Pateren og Maria, og der var noget lige saa rørende i hendes Glæde over Venindens Lykke, som i hendes Sorg over hendes Herskabs ulykkelige Skjæbne. „Er det sandt, hvad jeg hører?“ sagde hun og trykkede Maria til sit Bryst med over-

strømmende Følelse, medens hun af og til kastede et Blik til Schebel, der røbede den højeste Beundring.

„Saa længe Monseigneuren ikke har givet sit Samtykke, ere vi ikke fuldkommen trygge, kjære Elsa.“

„Hys!“ afbrød Elsa sin Veninde med et nyt Blik paa Schebel og et næsten umærkeligt Nik. — „Jeg tør ingen Ting sige. Jeg skulde blot bede Dem begge at komme op til Monseigneuren, der nu befinder sig meget bedre efter nogle Timers Søvn.“

Schebel fik en forunderlig Lyst til at tage Elsa Voges om hendes spidse Skuldre og kysse hende, men nøjedes dog med at sige, at hun havde gjort sig fortjent til Himmerige ved dette Bud.

„Det har Elsa ofte gjort,“ mente Maria, og man fulgtes ad ud af Huset, smilende og Haand i Haand.

Det er vist overflødigt at fortælle, at de alle toge ad Marias Vej, og at de mere dansede end gik; ja, Elsa Voges, der ikke altid kunde holde Trin med de unge, maatte endog stundum løbe. Snart var hun for ude og snart bag

efter, snart løb hun, hvor Stien var smal, op ad den grønne Skraaning eller hen over Klippestykkerne for dog at være ved Siden af den kjære Ungdom og endnu en Gang selv føle sig ung. Det var en Dag, som Elsa og hendes kjære Veninde vistnok vilde mindes længe.

Da man naaede til Eneboerhytten, gik Elsa i Forvejen for at mælde de unge; men det lod til, at Pateren endnu havde en Del at tale om med Marias Fader i Enrum; thi først efter nogen Venten aabnede Billedskjæreren Døren og førte det unge Par med en føjelig Mine ind for Monseigneuren.

Pater Bonaventura laa endnu paa sit Leje; men den febersyge Uro, der om Formiddagen havde berøvet ham Sindsligevægten, var forsvunden og havde efterladt en Slappelse og Kraftløshed, der tydelig nok talte gjennem de trætte Lemmer og det matte Blik. Han rakte ikke Haanden frem, som han plejede, og sagde intet, men saa blot paa det unge Par, der stod ved hans Sygeleje, blussende i Sundhedens og Kjærlighedens Lyst. Snart var det den rødmende Jomfru i den korte og snævre, graa Kjole og med de opløste Flætninger om Brystet,

han stirrede paa; og snart var det paa den bredskuldrede, blaaøjede Svend, der stod ved hendes Side, ligesaa uvidende om sin egen Skjønheds og Styrkes Magt, som han syntes at være uvidende om sin nedgledne Strømpes Fald over hans Ankel. Det var Ungdom og Uskyld, Manddom og Lyst, der traadte ham nærmere end nogen Sinde tidligere til et fritstende Syn ud over det ægteskabelige Eden fra hans egen stængede Vej. Der lød et Suk, en underlig Klagelyd bag de sammenpressede Læber, medens han trykkede den magre Haand mod Hjærtet, ligesom for at dække over et Saar, som ingen maatte kjende.

„Vi have maattet lade Eder vente,“ sagde han endelig med mat Stemme. — „Dette Skridt, I agte at foretage, er af stor Vigtighed, og vi have tænkt meget over det, da vi gjærne ville vise os som Eders Venner. Er det Din Hjærtensmening, Appenzeller, at tage den unge Pige til Ægte og føre hende til Dit Hjem?“

Kurvemageren svarede: „Ja“, — og man kunde uden Vanskelighed se paa ham, at han mente, hvad han sagde.

„Og er Din Stilling saaledes, at Du kan gjøre det?“

„Jeg finder min Stilling ringe, naar jeg tænker paa, hvorledes Maria burde have det; men i Forhold til mine nærmestes Kaar maa jeg ikke klage.“

„Maria, holder Du af den unge Mand, og vil Du følge ham til hans Hjem?“

„Ja!“

„Og have I raadført Eder med Guds hellige Moder? Ville I slutte Eder til hende i godt og ondt?“

„Ja,“ hviskede Maria bævende og næppe hørlig.

„Ja,“ svarede Schebel frejdig, da han følte Marias Haand varmt omslutte sin.

„Dette er det vigtigste,“ sagde Pateren. — „dog vil jeg minde Dig om, Maria, at Du gaar et Land og et Folk i Møde, der vil æske Din Tro. Vogt Dig, kjære Pige, for al verdslig og forfængelig Lyst, hvormed den onde frister os. Tro ikke, mine Venner, disse Mennesker, der, nydende Øjeblikket, gaa efter deres egne Tilbøjeligheder og deres egne Tankers Lys. Der er Taage om deres Hjærne og Nat i deres

Sind, naar de vandre i det stille og ikke kunne høre deres egen Røst. Al Menneskeviden er lig med flygtige Lynglimt over et bundløst og oprørt Hav; men Kundskaben om Gud og hans hellige Mænd er Livets Lys."

Der blev nu talt om nogle Bestemmelser, som Marias Fader havde taget sammen med Monseigneuren. Appenzelleren skulde bo i Værtshuset „Korset" indtil videre, imidlertid vilde Pateren ved Hjælp af Franciskanerne fremskynde Vielsen og ved nogle Midler, der stode til hans Raadighed, sætte Faderen i Stand til at give Maria et passende Udstyr og gjøre det muligt for den unge Mand at føre hende som Hustru til hans Hjem. Faderen og Elsa Voges skulde i Forening gjøre de nødvendige Forberedelser til Bryllupsdagen, og det skulde ligeledes være Elsa tilladt at forsyne Ægteparret med seks Par Lagener, nogle Haandklæder og Duge tilligemed en Del andre Smaating, som i over tredive Aar havde ligget paa Bunden af hendes Kiste, og som hun slet ingen Brug havde for.

Schebel turde næppe tro paa sin Lykke; det var, som om han ikke ret kunde aande

eller røre sig under Eneboerens Tag, og Maria var heller ikke fuldkommen fri; men hende tog Elsa Voges sig af; der skulde nemlig opvartes med Brød og Vin i Anledning af Forlovelsen, og ved denne Lejlighed var der kvindelige Sysler nok for to.

„Du vil blive savnet af Dine Venner,“ sagde Monseigneuren med et tankefuldt Blik, da Gjæsterne endelig toge Afsked.

„Jeg vil vist ogsaa savne dem og „Hellig-Kors“,“ svarede den unge Pige uden at se op.

„Hellig-Kors!“ gjentog Pateren med Eftertryk. — „Ja, Du har Ret. Jeg vil paa Din Bryllupsdag give Dig et Brudstykke af det gamle, hellige Kors. Din Fader er vistnok saa god at lave et Gjemme dertil, et simpelt, lille Trækors, som vi bruge dem paa vore Husmure, at Du derovre kan have et Minde fra dit Barndomshjem.“

Billedskjæreren nikkede samtykkende, og man skiltes ad. Den gamle gik foran, da de unge tøvede lidt i Forstuen, hvor Maria efterlod et lille Voksbillede, hvilket hun havde taget med hjemmefra.

„Hvad var dette?“ spurgte Schebel, medens

den unge Pige fastgjorde Billedet; han havde hørt en Klagelyd, som han ikke kunde forklare sig.

Maria tyssede paa ham og pegede mod Cellen, de nylig havde forladt.

„Aa!“ lød det atter klagende som fra et døende Vildt, og det var, ligesom Stenmuren gav Sukket igjen.

„Kom!“ sagde den unge Mand og slyngede Armen om sin elskede, — „dette er dog et uhyggeligt Sted.“

Omtrent fjorten Dage efter de oven forskildrede Optrin ringede Kirkeklokkerne i „Hellig-Kors“, og en stor Del af den lille Landsbys Befolkning samledes i Kirken og uden for „Korset,“ et hyggeligt gammelt Landværtshus, der laa ved Siden af Kirken og bar Navn efter et stort, med Vinranker omslynget Kors, der smykkede Gavlen af Huset. Hvad der — i det mindste foreløbig — tildrog sig de forsamledes fulde Opmærksomhed, var en tætpakket Rejsevogn, hvis Agestol var omvunden med Blomster

og grønt, og fra hvis fire Hjørner der vajede smaa Flag. Det var Vognen, der straks efter Vielsen skulde føre de nygifte paa Vejen til deres ny Hjem; og den gamle Mathias, der gjorde Tjeneste i „Korset“ baade som Opvarter og Kusk, stod i sin Søndagsklædning med en prangende Blomsterdusk paa Hatten og smurte Vognhjulene, medens han af og til gav et mer eller mindre naadigt Svar paa de nysgjærrige Spørgsmaal, der bleve rettede til ham.

„Er det sandt, at han allerede i Aftes hentede sin Brud?“ spurgte en ung Knøs, der var bleven forlovet nogle Dage i Forvejen og gjærne vilde vide Rede paa den Ting.

Mathias smilede polisk, men sagde intet.

„Det skal nok være Skik derovre blandt de reformerte; men jeg finder, at det er en Uskik.“ tog en fregnet og jomfruelig ung Mand til Orde; han stod ved Siden af sin Broder, hvis store Øjne og aabne Mund sagde lige lidt, uagtet Broderen forsikrede, at han delte hans Mening.

„Hvor langt kjører De i Dag?“ spurgte Bager Ostermeyer, som havde leveret Hvedebrødet til Højtideligheden; han kunde dog ogsaa

gjærne gjøre et Spørgsmaal. syntes han. skjønt han overhovedet ikke ulejligede sig med at vide nogen Ting.

„Til Telfs,“ svarede Mathias. — „hvis intet Uheld træffer ind under Vejs med Oppakningen.“

„Var jeg i de unge Folks Sted. vilde jeg tilbringe Hvedebrødsdagene her i Ro og Mag og ikke straks flakke om paa Landevejen.“

„Det er, fordi Du er Bager og kun tænker paa Din egen Fordel. men den unge Mand tænker ogsaa paa sin,“ lo Mathias.

„Det tror jeg med,“ sagde en Bonde, der stod lidt for sig selv; han hørte nemlig til de liberale. — „Hvor meget er det, han faar i Kjøbet med Pigen?“

Mathias gav intet Svar. og flere af de omkringstaaende bortfjærnede sig.

„Vor Herre fri os for at blive gifte paa den Maade,“ vedblev Bonden, tirret ved de andres Adfærd. — „Før jeg vilde tage noget af Jesuiterne. vilde jeg lade dem spytte paa mig. Lad ham nu prøve den Spas!“

Heldigvis blev Samtalen her afbrudt af et nyt Optrin. idet Landsbyskolens Smaapiger kom gaaende i et stadseligt Optog med deres Lærer

i Spidsen, og gjorde Holdt midtvejs mellem Værtshuset og Kirken. Det var morsomt at iagttage disse med Blomster og Baand pyntede Smaadukker, saaledes som de stode Haand i Haand og stak deres smaa bitte runde Maver frem; og ikke mindre morsomt var det at se deres Fører i den lange, sorte Kjole, naar han foldede Hænderne paa Brystet og hilsede en forbigaaende med bøjede Knæ og bøjet Hoved, som om han stod i Kordøren og lyttede efter et usynligt Te Deum.

„Vi kom dog tidlig nok," hviskede han og tørrede Sveden af den gule Hud, — „hist henne ser jeg den højærværdige Pater selv komme med Bryllupsskaren."

Folket gjorde Plads for Bryllupstoget, der langsomt nærmede sig, og Læreren tilligemed Børnene traadte syngende frem for det hen imod Kirken.

Det var virkelig Monseigneur Pater Bonaventura selv, som førte Toget. Der var noget ualmindeligt ved denne høje og blege, stolte Skikkelse, som rolig skred frem gjennem Folkesværmen uden at se til højre eller venstre eller blot med en Mine at gjengjælde Forsam-

lingens ærbødige Hilsen. Man skulde næsten tro, at det var ham, der var Hovedpersonen her, eller at han først nu gik at blive viet til sin himmelske Brud, saa alvorlig og højtidelig saa han ud. En eneste Gang saa han op fra Jorden, da Børnene begyndte deres Sang, som om han vilde ihukomme, hvor han var; men da hans Øje mødte Mængdens nysgjærrige Blikke, slog han det atter ned, og hans Aasyns Udtryk blev endnu mørkere end tidligere, mørkere end Kutten, der faldt i rige Folder ned over hans nøgne Fod.

Efter Pater Bonaventura gik Billedskjæreren, der ved sin højre Haand ledte Brudgommen frem. Den gamle Mand syntes at være ligesaa alvorlig stemt som Munken og saa ligesom han mod Jorden, hvorimod det forholdt sig helt anderledes med Schebel Lanz. Det var den unge Appenzeller umuligt at gaa i Trin med Billedskjæreren eller at se ned mod Jorden. Han var Brudgom, og Maria, Jordens dejligste Kvinde, var hans Brud! Han hørte hendes Fodtrin bag ved sig; Blomsterne, hun havde givet ham, duftede paa hans Bryst; Bæltet, hun havde broderet til ham, var spændt om

hans Liv, og Strømperne, som hun havde knyttet med Perler, vare bundne med rosenfarvede Baand om hans Ben — kunde han se imod Jorden!

Elsa Voges førte Bruden og var ikke mindre stolt af denne Ære, end Schebel Lanz var af sin Lykke. Hun saa saa glad ud, som om hun selv skulde have Bryllup, og nikkede saa fortrolig og vedholdende til Siderne, at hun imellem kom til at træde i sin gamle, grønne Silkekjole og glemme den Holdning, som hun tit havde sagt sig selv, at hun ved denne Lejlighed nødvendigvis maatte iagttage.

Bruden var meget smuk, uagtet hun saa lidt forgrædt og uanselig ud i sin uldne, graa Kjole. Maria var uvant med at færdes blandt Folk, og dette var uden Tvivl Grunden til, at hun havde ondt ved at blive Herre over sin Forlegenhed. Hun havde en Krans paa Hovedet af Myrter og hvide Tøjroser, en Rest fra hendes afdøde Moders Brudekrans. Schebel vilde haft, hun skulde have friske, røde Roser i Steden for; men Billedskjæreren fandt de hvide mere passende til Marias Uskyld, og Monseigneuren delte hans Mening, derved maatte det

da blive med Kransen; men da Maria for sidste Gang traadte ud fra sit Barndomshjem, havde Schebel hemmelig stukket en Haandfuld Alperoser til hende, hvilken han selv havde hentet fra Fjældet i den tidlige Morgenstund, og som Maria grædende havde modtaget og endnu af og til vædede med sine Taarer.

Vielsen var meget kort, men syntes dog Appenzeller-Brudgommen alt for lang. Schebel kunde heller ikke lide, at Pater Bonaventura, som selv viede Parret, sagde, at Maria skulde tage Korset og følge sin Gud, hvis hun ikke overalt kunde følge sin Mand, at hun skulde opdrage sine Børn i den romersk-katholske Tro, og at hun i Bønnen skulde mødes med ham og sine øvrige kjære, som hun efterlod i „Hellig-Kors“. Pateren blev for rørende, syntes han; men han trøstede sig med, at det var godt ment, og at han snart fik Maria for sig alene, og da Pateren lagde sin Haand paa Hovedet af ham og velsignede ham, kunde han ikke lade være at tænke paa, om han ikke nok turde foreslaa Maria at tage Ophold en Dag eller to paa Toppen af det vilde Arlberg, hvorover Hjemvejen gik. Da han forlod Kirken med

Armen om sin unge Hustrus Liv, lod han ethvert utilfredsstillende Minde tilbage og tog kun de lyse med.

Uden for Kirken bleve de nygifte modtagne af Værten i „Korset“, der førte dem gjennem en lille Æreport ud i Krohaven, hvor der stod et langt Bord dækket med Hvedebrød og Vin under det grønne Løv.

Schebel indtog Hæderspladsen ved Siden af sin unge Hustru med synligt Velbehag. Løvet over hans Hoved og det vide, skjønne Syn ud over Dalen, som man her havde, gjorde hans frie Sind godt; han glemte baade Klosterbrødrene og de barmhjærtige Søstre, der tilligemed de øvrige Gjæster bænkede sig rundt omkring, for den ene Tanke, at han om et Øjeblik skulde kjøre der nede i Dalen med sin Maria til sit eget, fjærne Hjem.

Kapellanen, Pater Angelicus, der almindelig udførte Gudstjenesten i den lille Landsbykirke, slog nu til Lyd og lykønskede det unge Ægtepar, medens han samtidig bragte Maria, Billedskjærerens kjære Datter, Menighedens og Befolkningens Levvel.

Maria var meget greben, og da Schebel

ligeledes fandt sig tilfredsstillet med Kapellanens Tale, rejste han sig ogsaa og bragte ham og Forsamlingen sin Hustrus og sin egen Tak til Farvel, hvormed den egentlige Festlighed var til Ende.

„Ja, saa spænder jeg for?“ sagde Mathias, da Maria og Schebel et Øjeblik efter gik hen for at gjøre sig rejsefærdige.

„Spørg min Hustru!“ sagde den unge Ægtemand, til hvem Spørgsmaalet var blevet rettet.

Maria smilede over den stolte og fortrydelige Tone, i hvilken Schebel havde sagt disse Ord, og viste Mathias hen til Faderen, hvorpaa hun og hendes Mand gik ind at tage Rejsetøjet paa.

Afskeden fra et Hjem er altid af en vemodig og vidtløftig Art, og anderledes var det heller ikke ved Bortrejsen fra „Hellig-Kors“. Der var blevet sagt Farvel i over en halv Time, og Ægteparret var endelig kommet til Vogns; men endnu syntes det ingen Ende at ville faa.

„Maa jeg kjøre?“ spurgte Mathias for anden Gang, da Billedskjæreren ikke vilde slippe Marias Haand og gaa bort fra Vognhjulet.

„Tøv lidt!“ sagde Monseigneuren, der stod ved Siden af Hestene med et saa underligt, forstyrret Blik, at Schebel et Øjeblik fik den taabelige Frygt, at han havde i Sinde at skjære Hammelrebene over. — „Vi have vel intet glemt,“ føjede han spørgende til efter et Ophold og gik endelig bort fra Hestene for at forvisse sig om, at der laa et Kors bag i Vognen.

„Maa jeg saa kjøre?“ spurgte Mathias atter.

„Vent, kjære Mathias!“ sagde Elsa Voges, der var bleven helt forladt af sit gode Lune. „Vi maa dog sige Farvel til vort Barn!“

Men det fik ingen Ende. — „Saa kjører jeg,“ sagde Mathias og satte en lille Ed paa.

„Ja, kjør i Guds Navn,“ sagde Faderen, men fulgte endnu med, da Vognen sattes i Gang.

„Hurra!“ lød det fra Vinduerne i Værtshuset og fra det samlede Folk.

„Hurra! Hurra!“ lød det længer nede paa Vejen, og Marias Fader, hendes Hjem og hendes Venner svandt, idet Vognen rullede ind mellem Hasselbuskene.

„De gode Venner, hvor oprigtig de tage Del i vor Lykke!“ sagde Schebel, da den sidste

Afskedshilsen syntes at være svunden. — „Ser Du Elsa Voges der henne paa Højen ved Værtshuset? — Nu hjælper hun en op til sig. — Det er Din Fader! — Se mellem Træerne, hvor han vifter med Tørklædet, den kjære gamle. Gud velsigne ham!"

Maria vinkede, og det sidste Syn var svundet.

„Hvor det er smukt af Elsa, at hun foreløbig vil bo hos Din Fader!"

„Ja, det er min Trøst, at hun vil pleje ham —"

„Og Monseigneuren," føjede Schebel til. — „Stakkels Monseigneur! Hvor taknemmelige maa vi ikke være ham!"

„Du har Ret; og dog —" Maria fuldførte ikke, men saa med et halv frygtsomt og spørgende Udtryk bag i Vognen.

„O, tænk nu ikke paa dette Kors!" udbrød Schebel og slog Armen om sin Hustru og kyssede hende. — „Fra nu af maa der kun være Lys i Dine Tanker! Føler Du ikke, at Gud er med os? Hvilken Bryllupsdag, fuld af Solskin og Liv, af Menneskefryd og Fuglesang, af Blomster og Urter i hver en Vraa! Ved Du da ikke, Du kjære Pige, at, naar Solen lyser

fra en klar Himmel, skal ligesom Blomsten hele Skabningen løfte sit Hoved og prise Gud; eller er det mig, der bringer Dig til at glemme det?"

„Nej! Nej!" udbrød hun og trykkede sig tæt op til ham. — „Skulde jeg nogen Sinde atter glemme at sætte min Lid til Gud og glæde mig ved Livet, da mind mig derom saa kjærlig og varmt som nu, og Du skal se, hvorledes jeg ved Dig skal leve op paa ny."

II.

Brydekampen.

Det var en tidlig Søndagmorgen omtrent atten Aar efter Brylluppet i „Hellig-Kors“, da Vinduesskodder og Døre aabnedes paa Hr. Raadmand Ulrick Kampfs smukt beliggende Gaard paa Solbjærget i Wald, og Gaardens Ejer i egen høje Person traadte ud paa den rummelige Stentrappe, der førte ned til Blomsteranlæget foran Huset.

Hr. Raadmand Kampf, Appenzellernes „politiske Hoved“, var en Mand i sine bedste Aar; han var af Middelhøjde, men havde noget overlegent i hele sin Fremtræden, der røbede, at han var i Besiddelse ikke blot af gode Evner, men ogsaa af en ikke ringe Selvfølelse. Han var endnu ikke fuldkommen paaklædt, og den hvide Skjorte hang løst om de muskelstærke Arme og det brede, broncefarvede Bryst. Ansigtet bar Præg af Solens og Vejrligets Paavirkning, og der var noget haardt og skarpt i

Udtrykket, som i Forbindelse med de mørke Øjne og det kort afklippede, strittende Haar gav den ellers venlige Mand noget frastødende, hvilket Mange ikke havde let ved at forsone sig med.

„Jo, jo!“ tænkte han, i det han med Velbehag strakte Armene ned i de dybe Benklædelommer og saa ud over sine venlige og frodige Omgivelser — „Majsen er god, og Hveden giver mig i Aar vist over tyve Fold. Vinmarken er ikke stor, men den lover ogsaa godt; og se, hvor Æbletræerne bøje sig under Frugternes Vægt! Jeg maa lægge mig fire Fade til endnu, hvis jeg ikke kan afsætte en Snes Ctnr. Frugt mere end sidste Aar og selv skal bruge den til Most“.

„Jo, jo!“ vedblev han lidt efter og vendte sig mod en anden Kant, hvor Bjærget sænkede sig mod et Dalstrøg med lysegrønne Enge, hvorfra Hundreder af Høstakke duftede ham i Møde, — „Høsletten har aldrig været bedre. — Bliver Sommeren saaledes ved, kan jeg slaa Underlien for tredje Gang. — Jo, jo! Jeg skulde mene, jeg i Aar faar Lejlighed til at vise Folk, at jeg alligevel kan fylde min ny

Lade. — Man kaster ikke femten hundrede Frc. for Vinden.“ føjede han til med et beklemt Hjærte ved Tanken om, hvad Laden havde kostet ham at opføre.

„Ærterne og Bønnerne ere ogsaa lovende,“ begyndte han paa ny og vendte sig til den modsatte Side, men holdt pludselig inde; — her laa Schebel Lanz's, hans katholske Nabos, Gaard, og Solen skinnede paa Vinduesruderne og paa Korset, der støttede den skrøbelige gamle Gavl og bar Indskriften, som han saa godt kjendte — „Ved Korsets Tegn frir Vorherre os fra vore Fjender“ — Raadmand Kampf vendte sig bort fra dette ukjære Syn og gik ned ad Trappen hen imod sin Kaalhave med et bittert Smil.

„Ulrick!“ lød i det samme en skarp Stemme, og en kvindelig Skikkelse kom til Syne bag det aabne Vindue i det underste Stokværk. — „Hvor er Sønnen?“

„God Morgen, Søster!“ — hilsede Raadmanden, der overrasket havde vendt sig mod Huset. — „Er det Stefan, Du mener? — Han er gaaet til Fjælds.“

„Hvad vil det sige?“ — spurgte Barbel

Kampf, der ikke syntes at være i noget Søndagslune.

Raadmanden kløede sig bag Øret, inden han svarede: „Da jeg i Aftes kom hjem fra Forstanderskabet, og Du var gaaet hen til Vega Duus, bad han, om han tidlig i Dag maatte gaa ad Sentis til.“

„Det var at vente, at han vilde benytte min Fraværelse saaledes,“ raabte Barbel vredt — „Han og Ebbe Lanz, Din fromme Nabos Søn, kunne jo ikke være fra hinanden, og han ved jo, at Du holder med ham i Omgangen med de katholske.“

Raadmanden syntes ikke at tage sig dette Sidehug nær, men svarede rolig: „I de tre Uger, den anden har været paa Fjældet at bjærge Hø, have de dog ikke været sammen, Barbel. Det kan jo desuden lige saa gjærne være Mosteren der oppe, han besøger, som Ebbe.“

„Ja vist er det Mosteren!“ — raabte Barbel og slog med Vinduet, saa Ruderne klirrede, — „Du skal nok faa at se, at det er Mosteren, han kommer hjem med! Jeg kan ikke lide, at Stefan omgaas den dumme Fløs!“

„Hys!“ — tyssede Broderen og gik ind i

Huset, hvor han lukkede Vinduet — „Du skulde tage lidt Hensyn til Folkene der uden for, hvis Du endelig skal skjænde paa Morgenstunden. — Hvad er Du vred over? Tal nu og ti, naar de unge Mennesker ere til Stede. Det er til ingen Nytte, at Du forbitrer deres Sind; jeg tror ligesom Du, at Stefan ikke kan afse den anden!“

„Det er ikke Din Mening, Ulrick Kampf. Det er kun noget, som den katholske Dame derovre holder af at fortælle, og som Du ikke burde gjentage. Raadmand Kampfs Søn kan godt undvære det Slags Mennesker; men de kunne ikke undvære ham.“

„Hvoraf ved Du det?“

„Det er smukt at høre Dig tale saaledes.“ — sagde Barbel og lo, — „Jeg holder ikke af at tale om Faderen, den Stymper, den flove Karl, eller om Moderen og hendes hyklede Venskab, skjønt det hele udgaar fra hende; men baade Sønnens og Datterens Iver for at drage Stefan bort fra os og vinde ham for deres Tro kan, naar Du vil være ærlig, ikke have undgaaet Din Opmærksomhed.“

„Du gjør ikke blot Stefan, men ogsaa de

andre Uret med Din urimelige Mistanke. Jeg siger, at Stefan vil blive en farlig Modstander af deres Tro. Lad Tiden vise, om jeg tager fejl."

„Ja, jeg er urimelig som altid!" — vrissede Barbel og søgte ivrig i en Dragkiseskuffe efter noget, hun ikke straks kunde finde, — „Har Du maaske glemt de Helgenbilleder, han som Dreng skar for den anden, og hvormed han ogsaa vilde have prydet vore Vægge, hvis jeg ikke i Tide havde varmet Kakkelovnen med dem?"

„Barnestreger! — Drengen væmmedes ved de spøgelseagtige Billeder, som de andre tilbade, og vilde skaffe dem nogle bedre."

„Men dette da?" — spurgte Søsteren og tog et Papir frem fra Skuffen, paa hvilket der var tegnet et ungt Pigeansigt og skrevet et Digt, hvori Stefan talte i høje Toner om sin grændseløse Kjærlighed til Edil Lanz og udtalte, at hendes Dueøjne havde bragt ham fra Vid og Sans.

„Du skulde hellere vise mig en af hans Barnebleer," sagde Raadmanden, der urolig havde læst Digtet, — „den, der skriver saaledes, naar

han er fjorten Aar, flyr et Kvindeskjørt, naar han er tyve."

„Ja vist; men det er kun et Par Aar siden, han teede sig som et galt Menneske ved Fastelavnsløjerne og løb rundt om Bjærget med en brændende Egegren, som han svingede højt i Luften, medens han raabte: Edil Lanz! Edil Lanz! Edil Lanz! saa han vel til sidst havde stukket Ild paa Gaarden, hvis jeg ikke var kommen til og havde bragt ham til Fornuft."

„Det nytter ikke, at Du bliver ved med Dine Barnehistorier; de vedkomme ikke min Søn mere, siger jeg Dig, end disse halvtudslettede Linier nu vedkomme Pigen!" udbrød Broderen med en pludselig Heftighed, medens han sønderrev Papiret. — „Stefan har min Tillid, og den rokker ingen paa dette Sted."

Barbel saa fortrydelig ud og vilde tage Ordet; men Broderen hindrede hende deri, idet han vedblev med et uhyggeligt Blik: „Du iversyge og hadske Kvinde! hvad er det dog, der forbitrer Dig Sindet? Hvad har hun gjort Dig, Konen derovre, som gaar sin stille Vej uden at forurette nogen. Hun har ikke Skylden

for, at Du sidder ugift. Du var aldrig i Dine Dage bleven Madam Lanz."

Raadmanden angrede straks, hvad han havde sagt; thi næppe tav han, før Blodet for hans vanføre Søster til Hovedet, og hun brød ud i en krampagtig Graad, der rystede hendes Legeme saa voldsomt, at Stolen, hvorpaa hun satte sig, dirrede.

„Hold op med denne Graad, der er farlig for Din Sundhed!" — bad han, efter at han en Tid havde gaaet op og ned ad Gulvet; men Barbel vedblev, og det var, som om hendes bulne Hals blev sværere og sværere og formente hende at trække Vejret. — „Hold op og sig, om jeg kan hjælpe Dig med noget, Søster!"

„Jeg kan ikke leve længer mellem disse Mennesker. Du kunde have kjøbt Gaarden, den Gang hun laa syg, og de tænkte paa at flytte."

„Jeg har aldrig hørt noget Menneske uden Dig sige, at Schebel Lanz tænkte paa at flytte eller sælge Gaarden. Blot det ikke er en Tanke, Din tjenstvillige Veninde, Madam Duus, har sat i Omløb."

„Bliv kun ved med Dine Krænkelser!“ hulkede Barbel.

„Sig mig, hvad ondt Maria Lanz gjør Dig?“

„Hun forbitrer mig Livet.“

„Men paa hvilken Maade?“

„Kan jeg gjøre Dig det forstaaeligt, naar Du ikke selv kan indse det. Alt, hvad hun foretager sig, gaar ud paa at tilføje mig Forhaanelse og sætte mig ned i andres Øjne. Tidligere har ingen overset mig; men nu er der kun en Kvinde paa Bjærget, og det er Madam Lanz. Gaar ikke enhver Stodder vor Dør forbi uden at løfte paa Huen, fordi hun tilsmisker for ham? — Den fattige Stakkel! Tilkommer det hende at give Almisse? Gid hun gav, til hun selv maatte gaa med Tiggerstaven!“

„Saa giv Du ogsaa Almisse, om det er det, der trykker Dig!“

„Ak nej, det er ikke det!“ sukkede Barbel. — „Det er hendes hykkelske Væsen og den falske Fromhed, hvormed hun bedaarer alle, som jeg ikke kan taale at være Vidne til. Har hun ikke hængt et Kors op lige for mine Vinduer? — Er maaske ikke dette og al den dumme Snak om at bære sit Kors med Taal-

mod rettet mod mig? — Er jeg anderledes end andre, — bærer jeg ikke min Sygdom med Taalmod, — gaar jeg ikke i Kirke hver anden Søndag og til Skrifte to Gange om Aaret? — Svar mig, Ulrick, har Du noget at klage paa mig eller min Gudsfrygt?"

Dette var et kildent Spørgsmaal for Raadmand Kampf, der vel ogsaa gik i Kirke om Søndagen; men altid forlod den før Gudstjenesten, naar Præsten havde forkyndt de kommunale og offentlige Kundgjørelser, der gik forud for Prædikenen. Ulrick Kampf var Politiker, og han trøstede sig med Præstens egne, smukke Ord, hvilke han en Gang havde hørt og opfattet paa sin Vis:

„Was ich nicht weis,
Das mach mir nicht heis."

Ihukommende denne gyldne Lære stillede Raadmanden hurtig sin Søster til Freds og forlod hende lige saa rolig og trøstet, som han om Søndagen forlod Kirken.

Der kunde vel være nogle Timers Gang fra Wald til den Del af Sentisbjærget, hvor Ebbe Lanz, Marias førstefødte, tilbragte den største Del af Midsommeren. Sentis er det højeste Bjærg i Kanton Appenzell, det naar indtil otte tusinde Fod over Havfladen og har paa sin højeste Top en Stenpyramide til Minde om den Tid, da Napoleon forenede Kantonerne St. Gallen og Appenzell til et „Canton du Sentis“. Toppen af Bjærget er næsten altid snedækket; men omtrent midtvejs, hvor Skovvæksten ender, findes hist og her frodige Græsmarker, hvor en enkelt Sennhytte og nogle mindre Alpestuer findes, i hvilke de unge Knøse bo, som søge her op for at samle et forøget Forraad af Vinterfoderet.

Schebel Lanz kunde vel egentlig ikke regnes til den fattige Del af Folket, der sendte sine Sønner her op til Høslætten; men da enhver vidste, at det gik tilbage i det gamle Hus paa Solbjærget, og at Schebel under sin Hustrus Sygdom havde maattet sælge en Græsgang, som den tidligere Ejer af Gaarden havde kjøbt til Stedet, fandt ingen noget paafaldende i, at Sønnen aarlig bragte nogle Centner af det fine

og kraftige Hø hjem fra Fjældet. Dertil kom ogsaa, at den unge Ebbe, der altid havde levet sammen med Naturen, selv holdt meget af disse Fjældture, der bragte ham — og ved ham hele Familien — forøget Sundhed og frisk og muntert Liv.

Det var til en af de oven for nævnte smaa Alpestuer, Raadmand Kampfs Søn rettede sine Fjed i den tidlige Morgenstund. Stefan Kampf var en velvoksen ung Mand mellem atten og tyve Aar; han løb barfodet og let hen over Klippestykkerne ad den noget stejle Fjældsti og havde meget travlt, lod det. Der spillede et Smil om hans temmelig smalle Læber og i de smukke, mørke Øjne; men det var næppe den purpurglødende Morgenhimmel, der sysselsatte hans Tanker, da han sjælden løftede Blikket fra Jorden, Blomsterne kunde det heller ikke være; thi dem slog han af og til over med Stokken, og Fodstien, der efterhaanden blev vanskeligere, opfordrede just heller ikke til Smil.

Nej, det var noget helt andet, der sysselsatte den unge Mands Tanker. Der skulde være en Fest med Brydekamp og andre Legemsøvelser samme Dag paa Skolepladsen, som

stødte op til Kurhallen, og ved denne maatte Ebbe Lanz, der var Stefans vante Brydefælle, ikke savnes. Stefan vidste imidlertid godt, at Naboens Søn ikke kom hjem hver Søndag, paa hvilken Tid Hyrdeungdommen paa Fjældet ikke sjælden samledes der oppe til Leg og Lystighed, som gjorde det umuligt for Ebbe at naa hjem; og den unge Mand havde besluttet hellere at udsætte sig for sin Tantes Vrede ved at hente Vennen ned end at undvære ham ved Kampen.

„Jeg skulde dog mene, at de ny Drejlsbenklæder, som jeg hemmelig har ladet gjøre til Ebbe og mig, skulde blive færdige i rette Tid," — tænkte Raadmandens Søn. — „Jeg kan umulig vise mig i de gamle, og naar jeg ikke kan, saa kan Ebbe heller ikke. — Bare ikke Tante Barbel faar det at vide af Sadelmagerkonen, saa bliver det først galt! — I Grunden gad jeg nok vide, hvorfor hun har saa meget imod Ebbe. Han kan jo ikke gjøre ved, at han ikke har saa mange Penge eller saa godt et Hoved som jeg! Hvem tænker desuden derpaa? Det er jo kun i Behændighed og legemlig Styrke, vi kappes. — Monstro den

gamle Sadelmager kan sy Valken i Benklæderne forsvarlig fast? Ebbe Lanz har en Næve, som kan tage fat, den Slubbert, skjønt han er tre Maaneder og syv og tyve Dage yngre end jeg."

Han tog fat i de gamle Benklæder ligesom for at prøve de ny, men greb sig selv i denne umandige Idræt og slog en Kolbøtte op ad Fjældet.

Ebbes Hytte laa omtrent midtvejs paa Fjældet, og Stefan, der var gaaet hjemme fra noget før Solopgang, naaede sit Maal, før den unge Eneboer havde rejst sig fra sit Høleje. Han tøvede lidt for at lytte efter den sovendes Aandedrag, der lød ud til ham, og bankede endelig paa Døren.

„Kom ind!" lød en klar Stemme inden fra gjennem Aabningerne under det lave Tag; men Stefan blev staaende med det samme Smil som tidligere og bankede endnu en Gang.

„Hvem der?" — lød det atter fra Hødyngen inden for.

„En Bjærgaand"! svarede Vennen med dyb Stemme og vedblev, idet et Vers af en Skolebog faldt ham i Tankerne:

„Jeg kaster mit Næt under Taagernes Slør,
For Landsbyens Huse, for Sennhyttens Dør;
Jeg Ynglingen lokker med Klokkernes Klang
Og Blomsternes Duft ad den lønlige Gang,
Der fører ham ned til min gravdybe Sø,
Hvor Blomsterne visne, og Tonerne dø."

„Stefan!" — Døren fløj op paa sine skrøbelige Hængsler, og Nabosønnerne ilede hinanden i Møde.

„Hvor det er smukt, at Du kommer op til mig!" — udbrød Ebbe Lanz med overstrømmende Glæde og trykkede Vennen til sít Bryst, hvor Høet endnu sad som Løvet om en Egebul.

„Saa! — Du er alt for voldsom." — sagde Raadmandens Søn. — „Jeg vilde egentlig have besøgt Moster; men saa betænkte jeg mig."

„Du bliver dog hos mig?" spurgte Ebbe og trak ham inden for, hvor han kastede ham over Ende i Høet.

„Det kommer an paa, hvor manerlig Du er. For Resten ville vi nok se Dig der nede i Dag. Der skal være Brydekamp paa Skolepladsen, og alle Kurgjæsterne ville overvære den."

„Hvad fortæller Du!" udbrød Ebbe og

kastede Fyrtøjet. som han havde grebet. — „Saa skulde Pokker og ikke jeg tænde Ild i Dag. Der maa vi være med.“

„Det mener ogsaa jeg. Skynd Dig at gjøre Dig færdig! Martin Grub siger, der er meget at ordne i Dag, og at han ikke godt kan undvære Dig. Nu gaar jeg uden for, medens Du tager Trøjen paa; saadan en Rønne er dog en hæslig Ting!“

„Du skulde før sige, det er hæsligt at sove saa længe; men jeg er virkelig undskyldt: Toggenburg-Karlene kom her op til mig i Aftes, og de havde saa meget at fortælle. Jeg tror, Klokken blev to, inden de gik. — O, vend Dig dog om mod Døren og se: Solen løber ligesom en Ildkugle op ad Bjærget.“

„Det kunne vi se paa Hjemvejen. Skynd Dig nu blot, saa gaa vi langsomt ned over Mesmerkløften!“

Ebbes Paaklædning var snart endt, og da Døren var bleven stænget med en Træpind, og en Haandfuld Alperoser var plukket til Søsteren, gik Vennerne „langsomt“, som de kaldte det, hen imod Mesmerkløften.

Det var vanskeligt at sige, hvem af de to

der var den hurtigste eller den snildeste i Valget af Vejen, som de brød gjennem Krattet mellem de mosklædte Klippestykker; thi snart var den ene og snart den anden foran; men Ebbe Lanz var uden Sammenligning den mest oprømte og den, der havde mest at sige. Tit, naar de skulde over en mindre Kløft eller et Vandløb, og han var midt i en Fortælling, kunde han for lutter Iver ikke faa Tid til at gjøre Skridtet eller Springet over, men blev uvilkaarlig staaende, medens han levendegjorde de omtalte Personer med mange Haande lunefulde Fagter baade med Armene og med Benene, saa den utaalmodige Stefan maatte le, enten han vilde eller ikke.

Det var i Reglen mest om de fremmede, der besøgte Fjældet i Selskab med en eller anden Bonde, at Ebbe fortalte. — „Kjender Du Peter Sonderegger, Gangpostkonens Søn fra Ebenalp?“ spurgte han saaledes en Gang Vennen.

Nej, Stefan Kampf havde ikke den Ære at kjende Gangpostkonens Søn.

„Han kom hertil forleden Dag fra Kamor med et Rejseselskab, bestaaende af en Del

Russere, en Amerikaner og en Normand; nu skal Du høre, hvilken Besked han gav dem."

„Lad det hellere være til en anden Gang!" — sagde Stefan, da Vennen atter standsede. Han brød sig ogsaa kun lidet om at høre den katholske Peter Sonderegger rose.

„Du skal høre det," — vedblev Ebbe, som ikke var uvidende om, at Stefan havde en Onkel i Nordamerika, til hvem han gjærne vilde over. — „Det vil fornøje Dig at høre, hvor stor Pris han sætter paa sit Fædreland. — Peter havde en Gang tidligere fulgt Russerne, saa de kjendte hans gode Evner, men smaa Kaar og vilde overtale ham til at følge dem til Petersborg, hvor de vilde skaffe ham anbragt ved Telegrafvæsenet i en Stilling, der kunde sikre ham Erhvervelsen af en Formue paa kort Tid; men Peter takkede og sagde, at han var selv Telegraf og skulde arve Postvæsenet efter sin Moder, hvem han ikke vilde forlade for Guld. — Det var smukt! — Ikke sandt, Stefan!"

„Aa jo; men Du nævnede en Amerikaner?"

„Han vilde ogsaa friste Peter til at forlade Hytten der hjemme og tage over paa en Plantage, hvortil Sonderegger naturligvis sva-

rede, at han allerede boede i Skoven, hvor han følte sig lykkeligere end nogen Plantageejer, og at han ikke kunde undværes herhjemme; hvori de fremmede jo maatte give ham Ret. — Nu skal Du til Slutning høre, hvad han svarede den stolte Normand," vedblev han efter et lille Ophold og standsede paa ny ved et Vandløb under Krattet, som skjulte den tilstødende Mesmerkløft, hvor en større Vandmasse bruste. Men Stefan hørte ikke mere; hurtig brød han sig Vej gjennem Krattet, kastede Trøjen og de øvrige Klædningsstykker og sprang ned over Klippeblokke og Stene ud i den skummende Vandflom.

Ebbe Lanz udstødte et Glædesraab og fulgte efter.

Den oven for omtalte Kløft frembød paa dette Sted et meget smukt Syn. Ud over Fossen, der snoede sig efter Kløftens Krumninger og hoppede over Klippestykkerne, hang Granernes duftende og dugtunge Tæpper, hist og her baarne op af fantastiske Klippefigurer; og oven over disse, hvor Sneen laa i de mindre Kløfter og Dale, udfoldede der sig atter nye Tæpper for Øjet, virkede af Mos og Løv, af

Stene og Jord og Sne og Is, der strakte sig lige op til Toppen af Fjældet og føjede sig fortrolig og billedrigt til hinanden i Morgensolens rødmende Favn.

Ebbe, der aldrig søgte efter Vej, kom lidt højere op end Stefan, hvor Kløftens Væg var temmelig stejl, og Træstammerne hang næsten vandret ud over Fossen; men uden at betænke sig klatrede han ud paa Stammerne og svingede sig som et Egern fra Gren til Gren, indtil han naaede sit Maal, en stor Stenkumme, fra hvis Spalter utallige smaa Fosser kastede deres Perler mellem Solstraalerne.

„Kom her op!“ — raabte han til Vennen efter at have undersøgt Vandstanden, — „og hjælp mig et Par Stene af Vejen, saa have vi her den mest magelige Svømmeplads.“

Stefan kom der op; men alle deres Anstrængelser vare forgjæves, de kunde ikke rokke Klippen, som Ebbe havde ment.

„Saa maa vi højere op!“ raabte han og sprang op imod Fossen som en Laks.

Stefan adlød, og stadig gik det højere og højere op, hvor Kløften blev stejlere, og

Klippestykkerne større, men de samlede Vandmasser mindre.

„Her har nok været en Trold paa Færde," — sagde Stefan, hvis Lyst og Vilje til at fortsætte blev ægget ved den Modstand, han fandt; og Ebbe kunde heller ikke vende om, bestandig gik det fremad uden Tanker og uden Maal.

„Kom her op!" — raabte Ebbe paa den yderste Pynt af et Klippestykke, bag hvilket Fjældvæggen pludselig lukkede sig, og Fossen faldt fra en Højde af indtil tredive Fod.

Stefan syntes at betænke sig et Øjeblik. Han var fortumlet af Fossens Bulder, og det forekom ham, at Klippen gik til Vejrs med Vennen; men han maatte derop. Ebbe rakte ham Haanden, og snart stod han ved hans Side.

„Kan Du løfte denne?" — spurgte han ligesom for at faa Oprejsning for et Nederlag, han mulig havde lidt, idet han greb et Klippestykke og løftede det mod Himlen.

Ebbe tog Stenen og førte den med en let og hurtig Armsvingning frem for Stefan og over Hovedet af ham. Saaledes bleve de ved at maale deres Kræfter paa større og større Klippestykker, indtil Ebbe endelig maatte give

tabt for en Sten, som Vennen havde løftet, og vedgaa, at han havde de kraftigste Muskler.

„Det gjør ingen Ting, min Gut!“ — trøstede Stefan ham, — om tre Maaneder og syv og tyve Dage ere Dine lige saa kraftige, som mine ere nu!“

Endelig kom de i Tanker om, at de vare gaaede bort fra Klæderne og maatte se at finde dem igjen; og nu gik det muntert ned ad fra Klippestykke til Klippestykke uden Ophold og uden andre Hindringer end dem, som en Gran- eller Egegren gav eller et Bregneblad, der slog dem om Brystet, eller en vild Rose, der vilde plukkes; og Fossen sprang om Kap med dem, Fuglene jublede omkring dem, og Solen sendte gjennem Skyen sine gyldne Pile over Kløften til deres Ungdomsstyrkes og deres Sundheds Pris.

„Jeg gider virkelig ikke gaa over til Moster i Dag og holde paa hendes Faar, medens hun klipper dem,“ — sagde Stefan, da de vare komne i Tøjet. — „Vil Du som jeg, saa gaa vi hjem over den gamle Borgruin, hvorfra Udsigten maa være god paa denne Tid.“

Ebbe vilde intet hellere, og dermed gik det videre.

Den gamle Borgruin, som Stefan havde hentydet til, laa paa en østlig fremspringende Pynt af Bjærget, og Vejen derhen, hvilken de unge Mænd tilbagelagde i noget mindre end en Time, var meget trættende.

„En underlig Beliggenhed!" udbrød Ebbe, da de endelig stode under den stejle Klippe, hvorpaa Borgen en Gang havde ligget.

„Det har ogsaa været Rovfugle, der have bygget her," svarede Stefan med Eftertryk og arbejdede sig op ad Klippen gjennem et vildt Krat.

„Hvilket Syn!" udbrød Ebbe, da de vare naaede op og satte sig paa de sidste Rester af en bred Stenmur.

„Ja!" istemmede Stefan og satte sig hos ham — „dette Sted er virkelig smukt."

Og Vennerne havde Ret. Det Fjærnsyn, man havde her i det klare Morgenlys, var af en stor Virkning: Lige under dem laa hele Appenzellerlandet med det tilstødende St. Gallen Kanton som en umaadelig, skovslynget Park med Hundreder af Landsbyer og Kirkespir,

hvis Fløje glimtede i Sollyset; og længer borte laa Bodensøen, det stolte Rhinleje, omkranset af de fem tilgrænsende Staters fine Bjærglinier, der mindede om dunkle, snirklede Sokler, der bare Himmelteltet over den brændende Sø.

„Jeg har aldrig set noget saa skjønt!" — udbrød Ebbe Lanz. — „Hvem skulde nu sige, at Bodensøen ver ti Mile lang!"

„Hvem skulde sige, at den havde været Leje for en Romerflaade, og at Tiberius har kæmpet her!"

„Du har Ret; de Dage ere forbi" og Romervælden med dem."

„Hvem skulde tro, at her, hvor Schweitz's frie Sønner nu sidde, har maaske en af deres Fædres Tyranner, en af Tysklands mægtige Vasaller siddet og set ud over det Land, de plyndrede, det Folk, de bandt."

„O Schweiz! Herlige, frie Schweiz!" udbrød Ebbe og blottede sit Hoved.

„Ja Ebbe!" — føjede Vennen til og greb hans Haand med et lidenskabeligt Udtryk, — „vi maa skjønne paa vort Lands Frihed og dets Goder! — Tak, fordi Du stedse minder mig derom, men der er endnu meget at indhente.

lad os haabe, at vi maa opleve en endnu større Frihed for Land og Folk!"

„Er det ikke syndigt, Stefan, at forlange mere, hvor man allerede har saa meget?"

„Tal ikke saaledes! — Hvis det er syndigt at nyde Friheden til Bunds, da er det ogsaa syndigt at nyde Kornet, som vokser paa Marken for store og smaa! — Det ene er for vort Legeme, det andet for vor Aand."

„Hvad er det da, Du vil høste mere, Ven, end hvad Du allerede har i Laden?" spurgte Ebbe og vilde tage Stefans Haand, hvilket ikke lykkedes ham, da den unge Mand lagde sine Arme over Kors og svarede:

„Det er ikke værd, at vi tale mere om den Ting."

„Hvorfor?"

„Jeg tror, at det vedrører Religionen; og min Fader siger, at der kommer intet godt ud af at tale om den."

„Ja, saa maa det være sandt. Du behøvede jo ellers ikke at tage Hensyn til ham paa dette Sted."

„Men mulig kunde jeg glemme at tage Hensyn til Dig."

„Til mig? — Tal Du kun frit!“

„Hvis Du kunde forstaa mig —“

„Jeg vil forstaa Dig!“ — afbrød Ebbe ham med et bestemt Udtryk; men Stefan tav alligevel. — „Du maa i det mindste svare mig paa et Spørgsmaal, hvilket ogsaa ligger min Søster Edil paa Hjærtet: Er Du bleven fjendtlig sindet mod vor Tro, og fortryder Du Dit tidligere venlige Sindelag mod os Katholiker?“

„Du maa ikke forlange, Ebbe Lanz, at jeg skal svare Dig paa hvad jeg ikke selv ved. Hvorfor vil Du plage Dig selv og andre med saadanne farlige Spørgsmaal?“

„Ja, Du har Ret!“ udbrød den unge Katholik og kvalte en frembrydende Taare ved pludselig at springe op — det er unaturligt at fange Griller i en saa solrig og klar Stund som denne. Kommer ikke ogsaa Tusinder af Mennesker lykkelig gjennem Livet uden at tænke paa dets gaadefulde Ting! Har ikke Kirken og dens hellige Mænd overtænkt og godtgjort alt for os! — Lad os glæde os ved Livet i den friske Morgen, Stefan, og ikke sidde her og skimle som Jordbrokker i en Bjærgkløft!“

Med disse Ord slog Ebbe Lanz med sin jærnbeslagne Hæl til et af Murstykkerne, der rullede ned i Dalen med et voldsomt Brag, hvorpaa han forsvandt mellem Krattet og overlod til Vennen, om han vilde følge eller ikke.

Da Ebbe Lanz kom hjem lidt før Middag, sad hans Søster Edil ved sin Brodérgjord uden for Huset i Skyggen af en blomstrende Akacie. Synet af den unge Pige under det bølgende, lysegrønne Løv og omgiven af et langt, folderigt Musselinsklæde, hvorpaa hun broderede, dannede et Billede af det skjønneste Slags. Midtpunktet af dette var den unge Piges Ansigt, hvis fine Hud overgik Musselinet i Hvidhed og Glans, og hvis uforstyrrede Ro dannede en mærkelig Modsætning til Haandens og Naalens Flugt. Hendes store blaa Øjne havde et lykkeligt og ædelt Udtryk, som om hun syede paa sit eget Brudeslør og ikke paa et almindeligt Kjøbmandsklæde, der skulde gaa fra Haand til Haand og sælges til den Højstbydende; og ligesaa ædel var enhver af Ansigtets og Legemets

øvrige Dele fra Panden med de nedhængende gule Lokker til de fine Hænder og den spinkle Fod.

„Men syr Du i Dag!“ lød det pludselig i Nærheden af den unge Pige, og Edil for forskrækket op og ilede den hjemkomne Broder i Armene.

„Ebbe! — O, hvor jeg har ønsket, at Du vilde komme hjem i Dag!“

Broderen drog hende med sig hen til en hosliggende Løvhytte og spurgte, hvorledes det stod til i Hjemmet.

„Moder er, Gud ske Lov, fuldkommen rask, men Fader er ikke som tidligere. Jeg frygter, at det er Fjendskabet med Naboens og de øvrige reformerte, der lige saa meget som Istandsættelsen af Gaarden ligger ham paa Hjærtet.“

„Er der bleven talt derom, Edil?“

„Nej, Fader taler jo aldrig om saadanne Ting; men da jeg forleden Dag kom op paa Loftet, gik han der og sukkede og vred sine Hænder, skjønt han ikke vilde være ved det.“

„Sig mig, har det atter regnet gjennem Taget?“

„Mere end nogen Sinde før; thi forleden

maatte Moder forlade sin Sæng og flytte ind til mig. Haspinger siger ogsaa, at Kornet, som vi kjøbte af ham, er blevet ødelagt. Du ved, at det ligger paa det øverste Loft."

„Saa, „Proprietæren" har atter været her. — Har Fader igjen været ude med ham?"

Edil nikkede.

„Jeg frygter, at vor Fader tror Haspinger for godt. Vidste jeg, at han gaar i Madam Vegas eller Jomfru Barbels Tjeneste, skulde jeg tale med den Karl!"

„Det maa vi ikke tro, og naar Du blot ved en Lejlighed advarer Fader imod blindt at følge hans Raad, have vi intet at ængste os for."

Her traadte i det samme Schebel Lanz uden for Huset, hvorpaa Ebbe trykkede Søsterens Haand og gik ham smilende i Møde.

Appenzelleren havde forandret sig en Del siden den Dag, da han gik smykket som Brudgom i „Hellig-Kors". De friske, svulmende Kræfter og Elskovsgløden, der da lyste ham af Øjnene og gav hans Gang en Kongesøns Fasthed og Kraft, havde veget Pladsen for en vis Mathed og Uro, der røbede sig baade i Blik

og Holdning, idet han traadte ned fra Hustrappen med Vedbendrankerne, iført sin tarvelige Søndagsdragt.

„Er det Dig, min Søn!“ sagde han og trykkede sin hjemkomne Yndling til sit Bryst med en Varme, der mindede om fordums Tid og gjorde, at baade Ebbe og Søsteren glemte deres Bekymringer og trak ham med sig ind under Løvet.

Da Ebbe ikke havde faaet hilset paa Moderen, og man endnu dvælede i Løvhytten, der var meget stor, uagtet den hist og her var sammensunken over et brøstfældigt Træstillads, bad Faderen Børnene om at forlade dette uhyggelige Sted og træde inden for.

Det er imidlertid et Spørgsmaal, om Stedet, hvorhen man begav sig, med Rette turde kaldes hyggeligere end det, man forlod.

Familiens Dagligstue — thi det var derhen, man gik — talte ikke mindre end syv Fag Vinduer, af hvilke de fem, der vare i umiddelbar Forbindelse med hinanden, vendte ud imod Haven, og de to øvrige mod Nabostedet. Det var, som om Lyset fra de mange Ruder, der paa et enkelt Sted erstattedes af et Stykke

Papir eller en Klud, kun tjente til at fremhæve Værelsets nøgne Vægge og gjøre det umuligt ved Orden og Renlighed at bortviske Fattigdommens og Brøstfældighedens Spor. Man formaaede ikke at lukke Øjet for Skorstenssoden omkring den faldefærdige Ovn, for Stenstiveren under det gamle Skiferbord eller for Høstraaene, der stak frem gjennem Hullerne i Læderovertrækket paa den ormædte, enarmede Lænestol; man maatte nødvendigvis tage Aabningerne i Gulvet i Agt for ikke at falde, hvis man ikke som Husets Beboere havde Øvelse i at undgaa dem eller vidste paa Fornemmelsen, hvor de vare.

„Maria!“ raabte Schebel og aabnede Døren til Sideværelset, hvor hans Hustru, Billedskjærerens Datter fra „Hellig-Kors,“ sad bøjet over sin Bønnebog. — „Kjære Kone, vor Søn er kommen hjem. Lad det nu være nok med Dine Bønner! Læg Bogen bort og kom ind til os!“

Maria Lanz var ikke ung længer; det friske og blomstrende Ydre, der en Gang fortryllede den unge Appenzeller, havde maattet vige i Aarenes Løb, hvorimod det flygtige Træk af Angst og Uro, som han ikke havde forstaaet

eller ænset i hendes Ungdom, nu traadte mere levende frem fra Pandens Folder og det stirrende, sjælfulde Blik.

„Kjære Søn!“ — udbrød hun, medens hun sluttede Ebbe til sit Bryst og kyssede ham gjentagne Gange. — „Hvor Du ser frisk ud, det er, som om Solen og Fjældet kom ind til mig med Dig!“

„Vi have ikke turdet vente Dig i Dag, Ebbe Lanz,“ sagde Faderen og saa med Stolthed paa den hjemkomne Søn.

„Jeg vidste ikke, da jeg sidst tog hjemme fra, at der i Dag skulde være Lystighed i Landsbyen; men Stefan Kampf har ladet mig det vide og hentet mig ned fra Fjældet i den tidlige Morgenstund.“

Edil saa op; men hverken hun eller Forældrene sagde et Ord eller gav paa anden Maade nogen Overraskelse eller Paaskjønnelse til Kjende.

„Vil Du da være med til Brydekampen?“ spurgte Moderen endelig.

„Baade Stefan og jeg, kjære Moder. I Dag har ingen Lov til at blive hjemme. Det er en ualmindelig Festlighed, der skal finde Sted,

fortalte Martin Grub, fra hvem jeg netop kommer. Alle Kurgjæsterne ville møde som Tilskuere ved Brydekampen, og de kæmpende tilligemed deres Slægtninge ere indbudne til at deltage i Dansen bag efter i den ny Kurhal. Det vil jeg sige Eder, kjære Forældre, denne ene Gang maa I ogsaa være med!“

Schebel Lanz og hans Hustru saa lidt forskrækkede ud ved denne Efterretning, som den unge Mand endte med at tage Søsteren om Livet og sno hende rundt.

„Vi tør ikke deltage i disse verdslige Fester,“ indvendte Moderen.

„Vi have ikke imod, at Du deltager, Ebbe; men vi andre maa blive hjemme. Vi have andet at tænke paa end at gaa til Fest,“ svarede Faderen.

Men Ebbe lod det ikke blive derved — „Hvad skulde hindre Eder i en Gang at more Eder med Eders Børn?“ spurgte han frit og tog Moderen om Halsen.

„Din Fader maa gaa til en Snedker eller en Tømrer i Dag,“ svarede hun — „det gamle Loft og Taget maa efterses, Vinduerne ogsaa; det kan næppe vente længer.“

Det var netop derhen, Ebbe vilde. „Jeg har nu i lang Tid glædet mig til at lægge Taget om, og saa skulde det ikke kunne vente de otte Dage, indtil jeg kommer hjem fra Sentis?“

„Du?“ udbrød Forældrene paa en Gang.

„Ja vist! — Det er nu fire Aar, siden jeg byggede Hytten deroppe paa Fjældet, og endnu er der da ikke gaaet en Draabe gjennem Taget, selv i den heftigste Skylregn. Bryd Eder kun ikke om Taget, det skal jeg nok sørge for og for Loftet og Vinduerne med.“

„Det er mer, end hvad Du kan overkomme, frygter jeg,“ sagde Schebel og sukkede.

„Du maa ikke glemme, at jeg har gaaet Mester Buchwald til Haande, Fader, og at han sagde, at jeg kunde blive Svend, naar det skulde være.“

„Gulvet trænger ogsaa til Istandgjørelse.“

„Deri har Moder Ret, Gulvet kunne vi ikke længer gaa paa,“ føjede Schebel til.

„Gulvet?“

Det lod til, at den unge Mand var uvidende om, at der var et Gulv i hans Forældres Hus eller i det mindste om, at der fandtes Huller i det, saa forundret saa han ned omkring sig. —

„Gulvet bærer os saamænd nok til efter Høsten, saa flække vi de gamle Granstammer, der staa i Kornmarken, og lægge en Lap hist og her, derfor kunne vi godt danse paa det, om det skulde være!“

Maria tav, og Faderen gik, iagttagende baade sin aandelige og legemlige Ligevægt, hen over de gyngende og skrøbelige Rester af Gulvet, som om han vilde overtyde sig og sin Hustru om, at det godt kunde bære dem til Høsten.

„Jeg tror, at der er noget i, hvad vor Søn siger,“ — begyndte han efter nogen Betænkning, — „og jeg vilde uden Tvivl selv være kommen paa hans Tanker, hvis jeg ikke havde gaaet med mit gamle Haandværk i Hovedet, — det vil sige, hvis jeg ikke havde tænkt paa at tage fat paa Kurvefletningen paa ny.“

„Fader!“ udbrød Hustruen og Børnene paa en Gang.

„Jeg ved nok, at I ikke ville synes om det,“ — vedblev Schebel ikke uden en vis Forlegenhed, — „men Kurvemagerhaandværket er ikke det værste. Pilekvistene koste ikke meget,

og skal man skamme sig ved at drive et Haandværk, man en Gang har lært?“

„Nej, kjære Fader!“ sagde Sønnen rørt, — „og jeg vil hjælpe Dig!“

„Og jeg!“ udbrød Datteren.

„Og jeg!“ føjede Moderen til og trykkede sin Husbondes Haand, medens Børnene hang ved hans Skuldre.

„Nej, enhver maa blive ved sit,“ svarede Schebel, — „og med Guds Hjælp skulle vi ikke have nødig at sælge — — skal Huset snart atter komme paa fast Fod.“

„Kjære Mand, det er længe siden, jeg har hørt Dig tale saaledes.“

„Jeg ved det nok, Maria, jeg har været noget trykket af det store Naboskab og vore egne smaa Kaar; Du maa bære over med mig, og I ogsaa, Børn.“

„Men saa gaar Du hen og ser paa Festen i Dag, og Du ogsaa, Moder?“ spurgte Ebbe indsmigrende.

„Og træffer Ulrick Kampf,“ svarede Faderen.

„Og Jomfru Barbel,“ føjede Moderen til.

„I skulle ikke bryde Eder om dem, kjære Forældre!“

„Men Din Moder blev syg, da hun traf sammen med dem sidste Gang, og Jomfru Kampf saa paa hende med sine onde Øjne.“

„Der gives ingen onde Øjne, kjære Fader,“ sagde Datteren, — „og Jomfru Kampf kan mene det bedre med os, end det synes, eller vi tro.“

Her blev Samtalen afbrudt af en Banken paa Døren, og Edil Lanz lukkede op for en aldrende og halt Bonde, der bar en Bylt broderede Tøjer paa Ryggen.

„Er det Eder, gamle Zchwick?“ udbrød Edil og hjalp den kommende Bylten af Ryggen, — „Gardinerne ere ikke færdige endnu.“

„Det har jeg heller ikke ventet, Jomfru Edil. Kjøbmand Bech lader Dem kun hilse og sige, at han vil lade dem afhente til Markedet i St. Gallen, hvis De til den Tid kan faa dem færdige.“

Dette mente Edil, at hun nok turde love, og førte den halte hen til Bordet for paa Moderens Vink at byde ham en Forfriskning.

„Er Deres Datter endnu sængeliggende?“ spurgte Maria.

„Ja, desværre,“ svarede den halte, — „hun

kan ikke komme til Kræfter, Stakkel, skjønt Suppen, som De sendte hende, gjorde hende godt. Hun takker Madamen meget for den og for Lintøjet til den lille. Vorherre velsigne Dem for det gode, de gjør imod os og andre."

Maria Lanz gjorde sig et Ærende i Sideværelset; hun holdt ikke af at høre sig selv rose.

„Vi gjøre kun vor Pligt!" sukkede Schebel Lanz.

„Det skulde alle gjøre! Men se til Din Nabo, der har fuldt op af Guds Gaver, tror Du, han giver noget bort?"

„Det ved jeg ikke," svarede Schebel kort. — „mig giver han intet, og jeg er heller ikke til Sinds at tage noget af ham."

„Det var ikke min Mening at fornærme nogen," sagde den gamle blidt — „Det gjør mig kun ondt at se, hvorledes baade han og Søsteren — og Sønnen med, kan jeg tro — hovmode sig over andre og lukke Hjærtet og Pungen for den, der lider Nød."

Her kom Edil til med Mad og Drikke, og da Halte-Zchwick havde forsynet sig selv og

faaet en Pose med Kjød og Pølse med til den syge Datter, takkede han og bortfjærnede sig.

„Jeg kan ikke taale at høre Folk tale saaledes om Kampfs!“ udbrød Ebbe og sprang utaalmodig op, da Døren lukkedes efter den gamle. — „Raadmand Kampf og hans Søster kunne forsvare sig selv; men ingen maa tale ilde om Stefan, hvor jeg er til Stede. Han er hverken hovmodig eller egennyttig, det ved jeg.“

„Du er en god Søn,“ sagde Moderen beroligende, — „Stefan kjender jeg endnu ikke til Bunds, og jeg ængster mig for disse Brydekampe mellem Eder to. Hvor let kan ikke en Ulykke ske!“

„Aldrig! Der kæmpes efter Regel og Lov.“

„Men Naturen kan gaa over Loven.“

„Aldrig! — En Brydekamp er en Turnering mellem Riddere og ikke et Slagsmaal mellem Drenge.“

„Vælg da blot en anden at kæmpe med — en virkelig — — —“

„Det kan jeg ikke,“ afbrød Sønnen Moderen, — „Stefan er den eneste, jeg gider kryste i min Favn! — Jeg kjender ingen højere Lyst

end at føle hans Hjærte slaa imod mit og svinge ham paa mine Arme tre Fod over Jorden, medens han aander trangt.“

Forældrenes Øjne mødtes. „En eneste Gang vil jeg se ham saaledes,“ sagde Maria, og derved blev det.

Nu begyndte Underhandlingerne om Kvindernes Klædedragt. Ebbe vilde, at Søsteren, der paa en Maade skulde gjøre sin Indtrædelse i Verden ved denne Lejlighed, skulde iføre sig sin bedste Stads. Edil havde kun tre Kjoler at vælge iblandt: sin sorte Konfirmationskjole, hvilken hun og Moderen syntes bedst om, men som Mændene ikke fandt passende til Lejligheden, og to gamle Søndagskjoler, der fandtes at være for korte. Men saa havde man jo rigtignok Stadsklæderne paa Loftet at ty til, hvilke Schebel havde arvet tillige med Gaarden, og som havde ligget paa Kistebunden i over tyve Aar uden at være blevne brugte; skulde det endelig være fint, kunde det ogsaa blive det. Moderen sagde, at man jo gjærne kunde se, hvorledes Stadsen saa ud, og Tøjet blev hurtig hentet ned fra Loftet og udfoldet for de nysgjærrige Blikke. — Det var dejligt, det kunde

ingen af dem nægte, selv om det var lidt gammeldags; og Maria mente, at man ogsaa nok turde tage Klæderne i Brug, da de gode Katholiker i Indreroden jo brugte den samme Dragt; Folk vidste saaledes ogsaa, hvor man hørte hen, selv om man en enkelt Gang deltog i de reformertes Sammenkomster eller nogen anden verdslig Fest.

„I et saadant Skjørt kan man da ogsaa røre Benene," sagde Ebbe og udfoldede Lægene paa en Nederdel af sort, fint Bomuldstøj, hvortil der var hæftet et meget kort og stift Fiskebens-Livstykke af rødt Klæde med en vedhængende Sølvkjæde.

„Edil danser ikke," mente Moderen, og Faderen var af samme Mening; men Ebbe forsikrede, at hun dansede udmærket, han havde en Aften set Stefan og hende danse baade op og ned ad Bjærget, og det hørte der dog noget til. Forældrenes Øjne mødtes anden Gang; men denne Gang var der ingen af dem, der havde Mod til at sige noget.

Det var en ualmindelig smuk Eftermiddag, der fulgte paa den oven for beskrevne Morgen, og festligt smykkede Skarer saas over alt paa Vejene, der førte til Kurstedet i Wald.

Blandt de spaserende, der toge Vejen gjennem selve Landsbyen, uden for hvilken Kuranstalten laa med den tilstødende Skole- og Festplads, gjenfinde vi Hr. Raadmand Kampf med Sønnen og Jomfru Barbel. Vi kunne ikke sige, om det var den stadselige Raadmand selv eller Søsteren, eller om det maaske var Stefan, Dagens unge Helt, der tiltrak sig Folks Opmærksomhed; men vist er det, at kun faa gik den fejrede Familie forbi uden at vende sig om for at se efter den eller paa anden Maade give sin Opmærksomhed for den til Kjende.

Jomfru Barbel, der dannede en Art Forspids mellem Faderen og Sønnen, var, uagtet hun havde iført sig sin bedste Stads og sit bedste Smil, endnu ikke rigtig i Søndagstemning, og hendes Ansigtsfarve var ikke fri for at smelte sammen med de gulgrønne Baand, der prydede hendes ny italienske Straahat. Hun bar en højrød Kjole og et stort Silkeschawl, hvis Fryndser slæbte et godt Stykke efter hende.

Broderen havde gjentagne Gange gjort hende opmærksom paa dette og bedet hende løfte Schawlet lidt, da han vidste, hvor nøjeseende Søsteren til andre Tider var med Hensyn til sin Klædedragt; men til Slutning blev han kjed af at gjentage sin Bøn, da Barbel altid svarede ham med en skarp Hentydning til Folderne i Ryggen af hans Frakke eller til Maaden, hvorpaa han bar den uvante, sorte Hat. „Du ligner mere en Bedemand end en Raadmand,“ havde hun sagt, hvilket Broderen i Stilhed gik og ærgrede sig over, medens han hævede Hovedet og Brystet saa meget, som han syntes, at det ved Siden af Søsterens ynkelige Skikkelse gik an.

Stefan Kampf syntes heller ikke at være rigtig i sit Es, og det Smil, hvormed han stadig lønnede Tantens Udfald mod Faderens Hat, havde noget af en Satyrs ved sig, hvilket ikke klædte ham godt; en Mening, som Jomfru Barbel vistnok ingenlunde delte.

„Det er vel ikke Din Mening at deltage i Brydekampen eller de andre Legemsøvelser?“ spurgte Raadmanden sin Søn og gik over til ham paa den anden Side af Vejen.

„Jeg ved endnu ikke," svarede den unge Politikus den ældre, — „desuden er der vist allerede begyndt."

„Hvis han har Lyst, deltager han," sagde Barbel kort — „Din Søn er skabt saaledes, at han nok kan vise sig ved et offentligt Skuespil. naar det derpaa kommer an; Stefan er den stærkeste og den smukkeste af dem alle tolv. Holder han sig borte fra den dumme Ebbe Lanz, kan han for mig brydes med hvem han vil."

„Holder Du da Ebbe Lanz for hans Overmand?"

Barbel tilkastede sin Broder et foragteligt Blik og drejede Solskjærmen om til den Side, hvor han gik.

„Dersom vor Søn kan kaste Naboens til Jorden, ved jeg ikke, hvorfor Du har noget derimod," fortsatte Raadmanden med et skadefro Smil; men næppe havde han udtalt, før Barbel gjorde omkring og erklærede, at hun ikke gik et Skridt videre, dersom Stefan offentlig vilde stille sig til Skue med saadan en dum Knægt.

Nu vare gode Raad dyre. Stefan blev

vred og beraabte sig paa sin Frihed; og Raadmanden vilde ingen Scene have paa aaben Gade. han saa alt andet end venlig til Søsteren og vilde, efter hans truende Mine og Holdning at dømme, uden Tvivl have grebet hende i Armen for at bringe hende til at fortsætte Gangen, hvis ikke Barbels Veninde, Vega Duus, fra Landværtshuset var kommen til i det samme, lig en venlig Aand, og havde bragt Fred og Forsoning til Veje mellem de stridende Parter.

Da man ankom til Festpladsen, var allerede en stor Menneskemasse til Stede, og medens Stefan Kampf — der var borte, før Raadmanden eller Søsteren ænsede det — gjør sig rede til at slutte sig til sine ventende Brødre, ville vi kaste et flygtigt Blik ud over Pladsen mellem Skolen og Kurhuset og det der samlede Folk.

Festpladsen i Wald var ikke saa lille, uagtet den syntes at være en almindelig Skoleplads, hvilket en Del Redskaber til Legemsøvelse, der vare opstillede umiddelbart foran Skolebygningen, straks røbede. Lidt længere fremme paa den grønne Skraaplan, der strakte sig ned mod Landevejen, paa hvis modsatte Side Kur-

huset laa, var bredt et Tæppe, hvor Kæmperne stode; og længst nede ved Vejen var der anbragt en Art Vippebro for Stenkastningen, ved hvilken „Anretningen“ fandtes — som Martin Grub sagde — et halvt hundrede runde Kampstene, der vel kunde være mellem ti og tyve Tommer i Gjennemsnit.

Stemningen var unægtelig meget livlig, men Forestillingen var da heller ikke begyndt endnu. Det syntes, som om den grønne Ungdom, der naturligvis ogsaa havde givet Møde ved Festen, vilde benytte Ventetiden til at overtyde den modnere om, at den ogsaa kunde optræde offentlig, i det Pigebørnene dansede og øvede sig i hidtil usete Legemøvelser, og Drengene brødes eller stode paa Hovedet af hinanden, alt eftersom man havde Mod og Kræfter til. Mødrene med de smaa Børn ved Brystet og de unge, pyntede Kvinder dannede Tilskuerkredsens indre Ring; hvorimod den ydre nærmest bestod af Tyendet og Fædrene, af hvilke sidste ikke faa ragede op med brede Rygge og runde Skuldre som kraftige Stammer for de unge Grene, der slyngede sig inden for til en levende og farverig Krans. Der var Munter-

hed og Glæde overalt. De gamle sladrede, Karlene sloges, og Pigerne lo — det var netop saaledes, det skulde være.

Ovre paa den anden Side af Vejen var det fornemme Selskab samlet, og vi kunne ikke undlade at kaste Blikket ogsaa derover, selv om Kurgjæsterne i Wald kun have lidet med vor Fortælling at gjøre. Det er imidlertid kun de nærmeste Figurer om Grønningen foran Huset, vi tør skjænke vor Opmærksomhed; det store Flertal paa Altanerne og de opfyldte Terrasser ville vi overlade til sig selv og den dolce farniente, hvori Musiken fra Koncertsalen synes at have vugget det.

I den venstre Forgrund nede ved Vejen saas en meget før, hvidklædt og hvidhaaret Herre, der vistnok ikke var kommen paa sin rette Plads; thi han viftede stadig med Silkelommetørklædet ad Støvet fra Landevejen og tørrede sine Guldbriller for at spejde efter en anden Plads oppe paa Terrasserne, hvor Støvet og Hoben ikke kunde naa ham.

Til højre for denne Herre sad en anden, der godt kunde gaa for hans Modsætning. Han havde et uhyggeligt, brustent Blik, kulsort Skjæg

og Haar og sorte Klæder. der hang over ham som en Silkestrømpe over en Gjærdestave. Det var en fremmed Gesandt, hviskedes der, som ingen vilde omgaas.

Noget tilbage for disse to tiltrak en tredje Herre sig Opmærksomheden ved sine funklende Diamanter. Han sad med et Tæppe om sine Fødder og holdt, saavidt hans Hoste tillod det, et Foredrag for sin unge og smukke Hustru over hvad han kaldte Forskjellen imellem den ugifte og den gifte Stands Begreber om det ægteskabelige Paradis. til hvilket vi des værre ikke tør laane Øre. Den skjønne, der lyttede til med en høj Grad af Sindsro, var graaklædt ligesom sin Mand, og de talrige Violer. hvormed hun havde smykket sig om Bryst og Skuldre, toge sig ypperlig ud paa den staalfarvede Silkekjole og til de smukke violblaa Øjne, der i Selskab med Blomsterduften frimodig rettedes mod den dyrebare Ægtemand med Diamanterne. Hvis den skjønnes Former ikke havde været saa kæmpemæssige, og hvis hun blot en Gang havde skiftet den liggende Stilling og det staaende Udtryk, vilde man maaske nok have kunnet antage hende for et levende Væsen, nu var

det umuligt ikke at komme paa den Tanke, at den lykkelige Ægtemand talte til en drejet og smukt emaljeret Trædukke.

Vi maa endnu nævne et andet Par, der dannede en ikke mindre Modsætning til det sidst omtalte, end den hvidklædte, føre Herre til Gesandten.

Dette Par var en livlig, sortøjet Græker og en hvidklædt, ung Gratie, der bevægede sig muntert over den med Blomster omgivne Grønning, hvor de vare i Færd med at ende et Croquetspil. Den unge Dame svævede omkring sin Medspillende som en gjennemsigtig og klar Sky, og det undrer os, at den saakaldte „elskværdige Græker," der bar hendes lange, blaa Slør, ikke slog det om hendes Liv af Frygt for at se hende svinde; men derpaa tænkte Grækeren ikke, han tænkte overhovedet næppe paa andet end at more sig; han slog Sløret over sit eget Bryst og fulgte Damen overalt i lette Spring og kvikke Vendinger; snart var han paa højre, snart paa venstre Side af hende; snart lo han og viste sine skinnende Tænder bag den nøddebrune Hud; snart sænkede han alvorlig, medens hun dvælede lidt, sit solrige Blik i

hendes milde og klare Øjne for i det næste Øjeblik, naar han havde gjort et kejtet Slag med Køllen, at fare op som en Raket og dreje sig en halv Snes Gange rundt, gjentagende i den kosteligste Mundart: „Det er Dem, Mademoiselle!“ — hvilket ikke sjælden lønnedes med den unge Dames hjærtelige Latter.

Men det er paa Tiden at vende tilbage til Skolepladsen, hvor Læreren, Martin Grub, en lille Mand med faste Lemmer og et fast Blik netop var traadt frem for at byde Forsamlingen Velkommen og give Tegn til Festens Begyndelse.

„Jeg er helt ilde til Mode,“ sagde Maria Lanz til sin Datter, i det de rejste sig fra en Bænk ved Skolebygningen og nærmede sig det øvrige Folk — „Det er en underlig Fest, synes jeg.“

Edil tav, hun følte sig ogsaa beklemt om Hjærtet, men trøstede sig dog med, at de vare i Nærheden, hvis nogen Ulykke skulde ske, og vinkede ad Faderen, der stod lidt borte, at han skulde komme nærmere hen til dem.

Forestillingen skulde i Følge Martin Grubs Sigende bestaa af to Afdelinger; den første,

som skulde omfatte de mere almindelige Legemsøvelser og Stenkastningen, og den anden, der skulde begynde med den egentlige „Schwingen,“ Schweizernes folkeegne Brydekamp.

De optrædende vare ligeledes delte i to Hold; det første bestaaende af unge Knøse fra fjorten til atten Aar, der sjælden deltoge i den sidste Afdeling, og det andet, der talte unge Mænd mellem atten og tyve Aar. Hvert Hold havde tolv Medlemmer, der i Reglen maatte være af lige Størrelse og bære samme Paaklædning, nemlig korte opsmøgede Benklæder, en tynd, hvid Skjorte, ligeledes med opsmøgede Ærmer, og et rødt Baand om Livet med vedhæftede Hæderstegn.

Det er ikke vor Mening at opholde os ved hver af Forestillingens enkelte Dele, hvorfor vi foreløbig kun ville nævne, i hvilken Orden de kom. De første Numre omfattede Slyngeøvelserne, der bleve udførte med stor Sikkerhed, derefter kom nogle morsomme Springstykker: „Græshopperne“ og „Bjørnespringet“ og en Pyramideopstigning, ved hvilken Martin Grub bar fem Mand, og endelig forud for Stenkastningen et Kunststykke, som gjorde megen Lykke, og

i hvilket Martin Grub, der skulde have Tilsyn dermed, og det første Holds Medlemmer ikke deltoge.

Det omtalte Kunststykke tog sin Begyndelse. Fire af de unge Karle kastede sig paa en Gang med Hænderne mod Jorden i en Række tæt ved Siden af hinanden, hvorpaa de tre næste sprang til paa Martin Grubs Vink og kastede sig med strakte Arme over Aabningerne mellem de fire; ovenpaa de tre kom igjen to., og da endelig Aabningen mellem de to var bleven lukket med den tiende Mand, bød Martin Grub den tilbageblevne ellevte at springe op paa Ryggen af denne og føre „Trosset“ Pladsen rundt.

„Hellige Jomfru, det er Ebbe!“ udbrød Maria Lanz og holdt sig for Øjnene, da Sønnen behændig klatrede op paa Ryggen af den tiende Mand, medens Edil skjød de omkringstaaende til Side og uden Tvivl vilde være løben hen til Broderen for at sikre sig hans Person, hvis ikke Faderen havde holdt hende tilbage.

Raadmand Kampf og Jomfru Barbel havde ligeledes opdaget, at Ebbe Lanz og ikke

„Sønnen“ var bleven Hovedet for alle de andre, og det tør ikke forties, at Haarene rejste sig et Øjeblik paa Appenzellernes „politiske Hoved,“ og at Jomfru Barbels Hudfarve antog en foruroligende Lighed med den gulgrønne Pandesløjfe paa hendes Hat.

„Jo, jo!“ hviskede Raadmanden til Søsteren, medens hans Øjne brændte som et Par Ildhjul, — „nu faar Du at se, hvem der er Numer et.“

„Jeg vil se ham hængt!“ var Søsterens korte og fyndige Svar.

Vi vide ikke, om det var tilfældigt, at Ebbe Lanz denne Gang blev Føreren af „Trosset,“ eller om Martin Grub havde villet det saaledes, fordi ingen kunde være kjækkere eller tage sig bedre ud end han i den oven for beskrevne Stilling; men Martin Grub var en altfor hæderlig bekjendt og afholdt Personlighed til, at selv Raadmand Kampf et Øjeblik turde have ham mistænkt for ved en offentlig Leg at ville yppe Kiv mellem tvende Familier. Læreren i Wald blandede sig aldrig i personlige Stridigheder eller Partikampe, og det var maaske netop dette, der gav ham hans faste Holdning og den

ubetingede Tillid, som hele Landsbyens Befolkning nærede til ham.

Ebbe Lanz vakte megen Beundring ved sine kjække Stillinger og ved den sindrige Maade, hvorpaa han antydede de ti forskjællige Tømmer, han holdt, medens de underste seksten Arme og Ben langsomt førte „Trosset“ Pladsen rundt. Han saa slet ikke stolt ud af den Ære, han nød, og det opmuntrende „Hyp“, som han en Gang imellem sendte sit ejendommelige Firspand, var saa ungdommelig overgivent og saa fuldt af Lune, at man maatte le, enten man vilde eller ikke.

Det er ikke rimeligt, at Ebbe som Troskusk havde Tid til at mindes Vennen eller den beskedne Stilling, han indtog i Midten af det næst underste Lag; men os, der kjende Stefan Kampfs farlige Tilbøjeligheder, tilkommer det vistnok at minde om ham og skjænke ham en Del af den Beundring, der blev Vennen tildelt. Det maa visselig være en Prøvelse for en ung Mand, der saa ofte har hørt sine glimrende Egenskaber fremhæve, indtil han maa tro, at han rager op over alle andre, — pludselig at se sig nedsat til et viljeløst Underlag for en anden,

selv om denne er hans Ven. Stefan Kampf følte sig ogsaa ydmyget, og da han førtes forbi Stedet, hvor Raadmanden og Søsteren stode, for Blodet ham op i Tindingerne, og det var et Øjeblik, som om han nødvendigvis maatte rejse sig og slænge de ti andre bort fra sig som Græstørv; men ved Siden af den unge Mands tilvante Hovmod stod hans af Naturen sunde Fornuft, der her som mangen Gang tidligere holdt den opblussende Lidenskab i Tømme: „Du er jo her under en frivillig Tugt," gjentog han uden Ophør for sig selv — „næste Gang kommer Turen til Dig."

Nu gik man over til Stenkastningen, og de unge Mænd nærmede sig „Anretningen" saa fornøjede, som om det var Hvedebrød og ikke Klippestykker, man skulde i Lag med.

Martin Grub, der som en alt for farlig Modstander blev stillet uden for, tog en Sten, som han lagde paa Midten af Broen for at betegne Stedet, hvor de kastende skulde staa, og gav Tegn til Stefan Kampf, der netop rullede en Sten frem paa henved tolv Tommers Gjennemsnit, at han skulde begynde.

Stefan Kampf lod sig ikke dette sige to

Gange. Han traadte ud paa den gyngende Bro og viste Stenen frem, der laa som et Barn ved hans højre Bryst; derpaa satte han det ene Ben frem, lod Stenen rulle ad den højre Arm ned mod Jorden, hvor Haanden strax omfattede den under Tyngdepunktet, og førte den med en let og kjæk Svingning foran sig og op over Hovedet; i denne Stilling dvælede han endnu nogle faa Sekunder, hvorpaa han hævede Stenen et Par Gange paa den strakte Arm for ret at vise sine Muskler i deres fulde Kraft og kastede den saa endelig seks til syv Alen bort foran sig.

Der lød et Bifaldsraab fra Forsamlingen, og Kampfællerne saa lidt forlegne ud.

„Fy!“ sagde Martin Grub, — „den er der ingen, der naar.“

Og det viste sig, at Martin Grub havde Ret; thi efter at de ti forgjæves havde øvet Kræfterne paa at naa Stefans Sten, erklærede de ham enstemmig for den bedste Kaster, og Folket tiljublede ham atter Bifald.

Nu var den første Afdeling til Ende, og der blev pludselig et stærkt Røre blandt de forsamlede, thi det rygtedes, at Kurudvalget

havde overladt de kæmpende Croquetpladsen til den anden Afdeling, da Grønsværet her var tæt og blødt, og Sandsynligheden af noget indtrædende Uheld saaledes ringe. Alle stormede til og vilde have de første Pladser, hvilke man dog med Billighed overlod de paa Pladsen tilstedeværende Kurgjæster, blandt hvilke vore bekjendte fra før og en fløjelsklædt Franskmand tilligemed sine tre ligeledes fløjelsklædte Sønner befandt sig.

„U! Saadan en Pøbelstorm er forfærdelig!“ udbrød den hvidklædte Herre med Guldbrillerne og saa sig om efter et velklædt Menneske, han kunde betro sig til.

„De har fuldkommen Ret, min Herre!“ svarede Franskmanden, der blev dreven lidt fremad af Folkemassen og forsigtig holdt sine Frakkeskjøder op. — „Den minder om røde Huer og Mitrailleuser. — Kjære Børn, bliv hos mig, I maa ikke røre ved disse Mennesker.“

Da Stefan Kampf tilligemed Vennen gik hen imod Skolebygningen for at iføre sig Brydedragten, kunde han ikke undgaa at hilse paa Edil og hendes Forældre, der gik Ebbe i Møde

for endnu en Gang at opmuntre ham til Forsigtighed.

„Jeg kunde næppe kjende Dem!“ sagde den unge Sejrherre med en svag Hentydning til Moderens og Datterens Paaklædning, der rigtignok stak flere end Stefan i Øjnene, — „Desuden ses vi saa sjælden — —“ ved festlige Lejligheder, vilde han have føjet til; men Schebel Lanz afbrød ham, idet han paa en forunderlig tragi-komisk Maade slog ham paa Skuldrene og sagde:

„Derfor kunne vi være lige gode Venner, Stefan Kampf.“

Stefan kunde ikke forstaa, hvad den gamle Lanz, som han kaldte Ebbes Fader, mente dermed, ligesom ogsaa de øvrige saa lidt forundrede ud; men den unge Mand var for oprømt til, at han gad afæske Naboen en Forklaring, han traadte i Steden for hen til Edil, der stod lidt borte, og som det syntes, ikke uden en vis Forlegenhed, enten denne nu skyldtes den unge Mands Nærhed eller den stive og uvante Dragt.

„Du er smuk i Dag!“ sagde han og saa paa Sølvpilen i det for første Gang optoppede

Haar og paa Skjørtet, der var bundet midt over hendes Bryst.

„Det mener Du ikke," sagde den unge Pige og blev rød som en Bloddraabe.

„Jo gu' mener jeg det," svarede han og fulgte med Øjnene Purpurstrømmen under hendes klare, hvide Hud. — „men Dragten skulde Du rigtignok helst have ladet blive hjemme."

Nu blev Edil først rigtig forlegen. Hun vilde gjærne se paa ham; thi hun syntes, at han selv aldrig havde været saa smuk, som han var i dette Øjeblik; men i Steden for kom hun til at se til højre eller til venstre for ham eller oven over ham, indtil hun pludselig glemte, hvad hun vilde, og slog Øjnene mod Jorden for hans stirrende Blik.

„Du skal ikke se saa ulykkelig ud," hviskede han med en blød Stemme, men lo samtidig, — „Kommer Du ind i Kursalen siden?"

Edil svarede med at lade Hovedet hænge lidt til den ene Side.

„Jeg kunde nok have Lyst til at danse en Dans med Dig; men min Fader og Tante Barbel maa først gaa hjem. Vi ville rigtig more os

i Aften! Du bliver vel nok og følger hjem med Ebbe og mig?“

Edil svarede med et sænke Hovedet endnu dybere, og saa lo Stefan Kampf atter og gik.

Det er paa Tiden at gjøre Læseren bekjendt med Karakteren af den nationale Kamp, der skulde udfylde Festens anden Afdeling og danne dens egentlige Kjærne.

Schweizernes „Schwingen“, den smukkeste og livligste af alle deres Legemsøvelser, minder ligesom Stenkastningen ikke lidet om dèn nedarvede Forestilling om Grækernes Brydning og Diskoskastning og er uden Tvivl den samme, der findes Spor af ogsaa hos Nordboerne, fornemmelig hos Islænderne, under forskjællige Arter af Tve- og Glimekampe, selv om en Art af Kampen, den egentlige „Schwingen“, ligesom ogsaa „Schvinghoserne“ næppe finder noget tilsvarende hverken hos Grækere eller Nordboer. Brydedragten er meget simpel: En let Skjorte med en aaben Krave og opsmøgede Ærmer og et Par stærke Drejls-Benklæder, smøgede op til midt paa Laaret og med en Valk bag paa Bæltet til at gribe fat i, ere de

eneste Klædningsstykker, som det tillades at optræde i ved en Schwingfest.

Naar Brydekampen skal foregaa, griber enhver af de kæmpende fat med den højre Haand i Valken og med den venstre i det opsmøgede højre Bukseben. Hovedet lægges mod Modstanderens højre Skulder, og Dansen begynder. Vi sige Dansen; thi dygtige Brydere bevæge sig i Reglen Pladsen en Gang rundt i afmaalt Takt, før de gjøre noget Greb eller noget som helst Sving, og først, naar det første Angreb er sket, gjælder det at staa fast og iagttage den mest levende Opmærksomhed, da den mindste Blottelse kan have et Ryk eller et Sving til Følge, som kaster en til Jorden.

Da Ebbe og Stefan traadte frem paa det nye Olympia, hvor allerede nogle mindre Kampe havde fundet Sted, bleve de modtagne af en sand Bifaldsstorm. Det var ogsaa et smukt og fornøjeligt Syn, at se de to friske unge Mænd trohjærtig give hinanden Haanden paa Brydervis og omslynge hinanden, ikke ænsende andet i dette Øjeblik end den Legemskraft, det Kampmod og den ubetvingelige Livslyst, der funk-

lede fra deres Øjne og svulmede Aaren under den blottede Hud.

„Du er nok vokset siden sidst,“ sagde Stefan.

„Det er de nye Bukser, der gjør det.“

„Du ser ud som en Herkules.“

„Jeg længes ogsaa efter at komme i Lag med Tyren!“ svarede Ebbe Lanz, og de toge rigtig fat.

— „Jeg kan ærgre mig over at se, hvorledes saadanne Æsler ere skabte,“ sagde Franskmanden til den hvidklædte Herre. — „Hvilke Lemmer! Det er ikke Kjød og Blod. men Jærn.“

„Ha, ha, ha! Dog ikke det Slags, man drikker eller kjøber for Guld!“ lo en Bonde. der stod bag ved.

„En fuldkommen antik Figur med ædle Træk, runde Bryn og runde Former!“ mumlede Gesandten, medens han saa paa Ebbe og bed sig i Neglene.

„Der gad jeg nok være med!“ sagde Grækeren, der sad ved Siden af den unge, klare Dame og drejede sig efter de brydendes af-

maalte Bevægelser. — „Tillader De, Mademoiselle?“

„De er et Barn!“ svarede Gratien og overvandt den unge Løve med et eneste Blik.

De kæmpende vare imidlertid komne Pladsen en Gang rundt og nærmede sig nu Midten af samme, som det syntes, for at gjøre et endeligt Angreb.

„Det morer Dig ikke, Judith, at se paa disse Karle?“ spurgte den graaklædte Herre i Tæpperne sin violomkransede Hustru; han vilde kun overbevise sig om, at hun ikke sov.

„Ikke? — Til en Afveksling — —“ Den skjønne, der aldrig ødslede med Ord, fuldendte ikke, men fulgte med Øjet Ebbe Lanz, der snoede sit højre Ben som en Slange om Modstanderens venstre, da Stefan havde løftet ham fra Jorden og ærligt havde i Sinde at give den unge Herkules et lille Sving.

Ebbes Stilling var meget betænkelig. Han skulde have fat om Modstanderens Laar og naaede ham kun ned til Brystet; thi Stefan strakte baade Arme og Ben og stod fast paa sine smaa, højvristede Fødder uden at have nødig at skille dem meget ad. Det lykkedes

alligevel den unge kæmpende at slippe fra sit farlige Himmelspræt, idet han efter en voldsom Knugen med Benene pludselig kastede sig med hele sin Vægt mod Modstanderens højre Skulder og fik Valken i Bæltet fat paa ny, hvorpaa Stefan et Øjeblik tabte Ligevægten, og de begge, hver paa et Ben, hvirvledes hen imod Blomsterne, indtil de under Forsamlingens Munterhed endelig glede om ved hinandens Side.

„Det kom Du godt fra!“ udbrød Stefan, der lige som Ebbe var paa Benene igjen, næsten før han faldt. — „Jeg tror ikke, at jeg kunde gjøre det bedre.“

„Vi kunne jo forsøge,“ sagde Vennen, og de toge atter fat.

Det forekom Ebbe, at hans Modstander begyndte denne Gang med en større Iver, end han plejede at lægge for Dagen, og han angrede straks, at han overmodig havde ladet et Ord falde, som mulig kunde have ægget Vennen. Det gjaldt nu for Herkules at være dobbelt varsom, hvis han imod sin Vilje havde tirret Tyren.

„Jo, jo! Du har ført mig til et artigt Skuespil!“ mumlede Raadmand Kampf til Søste-

ren, da Ebbe Lanz ikke alene hævede sin Modstander fra Jorden, men ogsaa svingede ham rundt som en Vejrmølle, uden at han dog formaaede at lægge ham ned.

„Jeg dør, hvis han kaster ham til Jorden,“ stønnede Barbel og støttede sig lønlig til Broderens Arm for at holde sig oprejst.

„Hold Mund! — Ikke et Muk!“ truede Raadmanden og knugede Søsterens Arm, saa den døende Barbel levede op paa ny.

Edil og hendes Forældre havde trukket sig langt bort; de kunde ikke udholde at se Kampen blive fortsat med stedse fornyet Kraft; og Forsamlingen ventede aandeløs paa hvem, der skulde gaa af med Seiren.

„Hvem holder De paa af de to?“ spurgte den hvide Dame Grækeren, da de kæmpende nærmede sig Stedet, hvor de sade.

„Den lysøjede blonde,“ svarede Grækeren, der fulgte hvert af Ebbes Greb med spændt Opmærksomhed. — „Den anden med den bugede Pande ser ikke ud som en lykkelig Sejrherre.“

Uheldigvis kunde Stefan Fransk og forstod, hvad der blev sagt; han følte et voldsomt Stik

i Hjærtet. og Modstanderen fornam. hvorledes hans Hænder rystede.

„Nu maa vi holde op!" hviskede Ebbe sin Modstander i Øret; men før han fik udtalt. følte han sig svinget rundt af denne, og inden han ret vidste. hvorledes han selv havde faaet fat paa ny, laa Stefan Kampf udstrakt paa Ryggen nogle Skridt borte ved hans Fødder.

Nu blev der først Jubel; „Bravo!" lød det fra Altanerne og Terrasserne; den unge Gratie viftede med sit Lommetørklæde, Grækeren med Sløret, og selv den emaljerede skjønne syntes pludselig at faa Liv, idet hun tog nogle af Violerne af sit Kæmpebryst og kastede dem til den unge Sejrvinder.

„Rejs Dig, Ven!" sagde Ebbe Lanz, da den overvundne blev liggende et Par Sekunder paa Valpladsen, og det forekom ham, at Stefans Kinder og Læber bleve blege.

Stefan Kampf rejste sig, men vaklede lidt paa det venstre Ben.

„Der er dog vel ingen Ulykke sket?" spurgte Vennen med en pludselig Angest.

„Det er intet," svarede den anden, — „jeg

er kun ikke rigtig vel. Ti, og ledsag mig, hvis Du har mig kjær."

Ebbe, der var bleven endnu blegere end Vennen, gav denne sin Arm, og snart vare de forsvundne blandt Mængden.

At det lykkedes de unge Dagens Helte uformærket at forlade Kamppladsen, skyldtes den Omstændighed, at Forvirringen og Trængslen ved Forestillingens Ende straks blev meget stor, da Størstedelen af Folket trængte paa for i Tide at naa ind i Kursalen, hvorfra Musiken allerede lød; medens andre gik i Retning af Skolebygningen, da det spurgtes, at Raadmand Kampf havde baaret en besvimet Dame der hen, som ikke havde været hans egen Søster ulig.

Vi tillade os imidlertid at tro, at Læserens Medfølelse for Jomfru Barbel ikke er af en dybere Natur, end at den tillader os at følge med den første Strømning og kaste et flygtigt Blik ud over Terrasserne og gjennem de mauriske Buer om Kurhallen i Wald.

Det er et broget Skue, der frembryder sig for Øjet, idet vi betræde de brede Trapper, der føre op til Pergolaen og den tilstødende

store Hal. Alle Pladserne ere for længst optagne, og overalt er der Røre og Liv. Juvelsmykkede Fruer og fattige Kvinder sidde Side om Side med deres lige saa forsskjelligartede Afkom, adelige og borgerlige mødes ufrivillig for at give hinanden et Albuestød eller et Aandepust og skilles, unge og friske Kvinder og Mænd fra de omliggende Landsbyer følges med blege fremmede fra Europas fjærne Egne, selv Oldingen og Barnet favnes her, idet den første løfter det sidste op over Mængden til et kort Syn ud over Livet og dets festlige Skueplads.

Her staar en Fæstemand omslynget af sin Brud, og her et Ægtepar, som smiler til deres første Glut; hist river en Børneflok i en gammel Graaskæg, og her bryder en Hob unge Karle Vej til Dansesalen for nogle gjenstridige Piger, medens en anden Hob bag Pergolaens Løvgitter svinger de fyldte Bægere til Vinens og Kvindernes Pris.

— Og Musiken i Dansesalen kaldte stadig flere af Landets egne Børn til, medens de fremmede bortfjærnede sig. Det var for de blege Udlændinge, som om de vare komne i Samkvem

med et nyt Livsæmne, i hvis Nærhed de ikke kunde aande, de vare ikke sikre paa Lemmer og Liv i denne Kræfternes Strøm, vare ikke sikre paa, at ikke de lette Piller, der bare Hallen over deres Hoveder, kunde briste, naar de unge Kæmper satte Skuldrene mod dem, og Hvælvingen falde ned og knuse dem. Der var dog et Par, som ikke veg: Grækeren med det blaa Slør og den klare, hvide Dame, der begge saa saa lykkelige ud, som om Festen var gjort for dem.

„Ikke sandt," spurgte Gratien under Dansen, — „man føler sig vel til Mode blandt disse venlige Mennesker?"

„O Mademoiselle," svarede Grækeren, — „jeg føler mig meget lykkelig!"

— Men uden for, bag et Pilehegn, stod Edil Lanz i sin Stadsdragt tilligemed begge sine Forældre og lyttede efter Dansemusikens fristende Toner.

„Lad hende blive tilbage, da hun gjærne vil!" sagde Faderen, — „Ebbe tager sig vel nok af hende."

„Nej, lad os følges hjem med hinanden. Jeg er til Mode, som om der var sket en

Ulykke," svarede Moderen, og de toge Vejen langs med Hegnet for ikke at blive sete af nogen.

Omtrent tre Uger efter Schwingfesten i Wald og Dagen før det oven for omtalte Marked i St. Gallen skulde finde Sted, standsede et lille Kjøretøj uden for Landværtshuset „Den hvide Due", og Madame Vega Duus, Husets driftige Værtinde, traadte med smilende Aasyn over Tærskelen for at byde den nye Gjæst Velkommen.

Madame Vega Duus var en trivelig og værdig Dame, som var i Besiddelse af mange Egenskaber, der gjøre hende værdig til Læserens Opmærksomhed. Det var den almindelige Mening, at Værtshuset skyldte Vega sit Ry. Kasper Duus, der længe havde siddet Enkemand og lidt af et kretinistisk Onde, egnede sig ikke til at amgaas Gjæsterne eller at staa ved Skjænken, og først, da Vega havde taget sig af ham og den, var baade Kaspers og Pengepungens Førlighed tiltagen, og Besøget blevet

godt. Nogle mente vel, at Vegas Hjærte ikke fuldt tilhørte Kasper, men var delt mellem ham og Broderen, der var Handelsmand og i Reglen tilbragte Vinteren i Værtshuset, og at hun kun saa paa den sidsnævntes Fordel; men sligt turde uden Tvivl være urimelig og avindsyg Snak; Vega Duus var en mild og venlig Dame, der aldrig gjorde Forskjel paa Folk, naar de vare i Besiddelse af en almindelig Dannelse i Forening med andre fornødne Betingelser for hendes Skjænk og Disk; hun havde altid et Smil og et venligt Ord paa rede Haand til den, der søgte ind under hendes Tag; det var en Skam, om hun skulde have Utak til Løn for sin Gjæstfrihed.

„Behag at træde inden for!“ bad Vega den fremmede efter at have hilset paa ham paa en aaben og ligefrem Maade. — „Det forekommer mig, at jeg har set Herren før.“

„Kan gjærne være, Madam, Tony Schletting kommer i en vid Kreds, og jeg haaber, at han er vel set alle Vegne.“

„Tony Schletting fra Bludenz!“ udbrød Vega og trykkede hans Haand, — „en god Ven og Lavsbroder.“

„Nej, jeg sysselsætter mig ikke mere med Værtskabet, siden den gamle døde," svarede Tony, der imidlertid var kommen ind i Stuen. — „Jeg driver en lille Kvægforretning nu, — jeg siger lille, thi Lejligheden der hjemme er jo kun ringe."

„Nu kommer jeg først i Tanker om, hvor det er, vi have set hinanden. Det var til Bryl-luppet hos Joseph Lanz, og De har vistnok Familie her i Byen?"

„Det kan ikke nægtes, Madam Duus."

„Maa jeg byde Dem Vin eller Øl?" spurgte den omhyggelige Værtinde, og da Tony foretrak Vinen, gik Vega skyndsomt bort for at hente samme.

Tony Schletting var en høj, svær Mand med et fyldigt, rødmusset Ansigt og en aabenstaaende Mund, der viste hans uskjønne Tænder frem. Han tog sin Skindtrøje af og satte sig for Bordenden med Albuerne paa Kanten af Bordet og Hovedet i Hænderne; han saa ikke meget kløgtig ud.

„Her skal De smage en Vin, der er værd at sætte Munden til," sagde Vega, som syntes

godt om Tony Schlettings Mund, hvilket virkelig var meget venligt af hende.

„Ja, Vinen er god," sagde Kvæghandleren efter at have smagt paa den overfyldte „Schoppen", som Vega satte frem. — „Fortæl mig saa, hvorledes Schebel Lanz og Familien lever, jeg skulde dog næsten besøge ham, inden jeg tager til Markedet."

„Jo Tak," svarede Vega og satte sig til sin Spinderok, — „han har det godt, i det mindste hvad Sundheden angaar. Han sidder vel lidt haardt ved Gaarden; men Vorherre holder sin Haand over sine, som min salig Plejefader, Pastor From, altid sagde."

„Jeg kan vel tænke, at han er Katholik endnu. Det var en Nød, at han skulde komme til Tyrol og ægte en katholsk Pige i Steden for den rige Jomfru Kampf, der gjærne vilde have ham."

„Hys," hviskede Vega, da Døren i det samme gik op. — „Den Sag maa være glemt for længe siden."

Det var Værtindens Broder, Ivar Rorschach og hans sædvanlige Ledsager, Proprietær Haspinger, der traadte over Tærskelen.

„Hvor godt Folk er, kommer godt Folk til!“ sagde Vega paa sin sædvanlige ligefremme Maade, idet hun førte Proprietæren op til Bordenden, hvor Tony Schletting sad — „Tony Schletting fra Bludenz,“ føjede hun til med en let Haandbevægelse — „et Søskendebarn til Din gode Ven, Schebel Lanz. Det gjør ham ondt, at Lanz er Katholik, kan jeg nok forstaa; men der er jo ikke noget at sige til den Ting.“

„Nej, skulde nogen kunne omvende ham, maatte det være Dig, Vega; Du har taget Dig af Katholikerne før, kan jeg tro,“ svarede Haspinger og lo.

Vega slog Haspinger skjælmsk paa Øret og glattede med Haanden sit hvide Forklæde paa en Maade, der tydelig nok sagde, at hun ikke havde den mindste Fold paa sin Samvittighed.

„Er De da ikke selv Katholik, Hr. Schletting?“ spurgte Ivar Rorschach, der tidligere havde været Glaspuster og havde et Par voldsomme, røde Kjæver, hvilket man ikke var utilbøjelig til at sætte i Forbindelse dermed.

„Jeg er Kvæghandler,“ var Tonys Svar.

„Ja, saa er De naturligvis kommen ud over

Katholicismens Hønsesti," sagde Ivar og lo, saa hans Kjæver dirrede.

„Du er altid Katholikerne paa Nakken," indvendte Proprietær Haspinger, hvis Ansigtsmuskler ogsaa syntes at være stærkt udviklede, navnlig var hans Næse meget stor og af en luende Farve. — „Schebel Lanz er min Ven, og det gjør mig ondt, at Raadmand Kampf og I andre ere saa uvillige imod ham; der kommer aldrig noget godt ud af at stifte Ufred."

„Og derfor vil Du være Mægler mellem de stridende Parter," lo Ivar — „Det er meget kjønt af Dig, Haspinger! — Men fortæl os nu, hvordan det staar til paa Bjærget, siden Du kom derfra, da jeg mødte Dig. Ligger han til Sengs endnu, „Sønnen"?"

„Er der nogen syg deroppe?" spurgte Kvæghandleren.

„Det er Raadmandens Søn, som Ebbe Lanz brækkede Benet paa ved Schwingfesten forleden," forklarede Haspinger med et dybt Suk.

„Saa galt er det da heller ikke," undskyldte Vega, — „en Forvridning af Foden kan vel ogsaa gjøre det. Hvis ikke den unge Kampf

havde været saa rask paa det, som han altid er, og i Steden for at gaa hjem havde raadført sig med Lægen, som var til Stede i Kurhuset, havde han nu kunnet begynde paa ny."

„Da siger dog Dr. Maurice, at der er gaaet et Ben itu, og at Stefan ikke maa rejse sig for det første," klynkede Haspinger.

„Det er noget, Raadmanden kan lide," lo Ivar, — „nu kan Schebel Lanz gjærne bede Fanden tage sig — Jeg vil hellere bides i Næsen, naar jeg sover, end jeg vil have noget udstaaende med Ulrick Kampf."

„Du har altid saa meget af Munden," sagde Vega og saa vredt til Broderen — „Raadmand Kampf er ikke den Mand, der hader nogen, fordi hans Søn er bleven overvunden i en Brydekamp."

„Hvorfor hader han ham da?"

„Jeg ved ikke, om han hader nogen; men det ved jeg, at baade Broderen og Søsteren føle sig krænkede ligesom andre over deres skabagtige Gudsfrygt og alt det andet Uvæsen, som jeg ikke gider omtale. Mig kan det være det samme; men der er mange, ved jeg, der have følt sig højlig fornærmede over Konens

og Datterens usømmelige Paaklædning ved Schwingfesten nys og aldrig tilgive dem, at de saaledes have villet tildrage sig Mængdens Opmærksomhed. At det synes, som om disse Fruentimmer stadig hen gaa ud paa at yppe Kiv og stikke Folk Blaar i Øjnene, kan jeg, saa sandt der er en Gud, ikke nægte."

„Jeg havde dog ikke trot, at det var saaledes fat," udbrød Tony Schletting med aaben Mund.

„Da har Madam Duus alligevel Ret, naar vi skulle være ærlige," sagde Proprietæren. — „Det er Spilfægteri, det meste af hvad disse Mennesker foretage sig, og jeg har selv raadet Schebel Lanz til at tage Korset og de andre gudsbespottelige Billeder ned af Huset."

„Korset?" spurgte Kvæghandleren.

„Er det værd at tale derom," sagde Vega og bredte sit hvide Forklæde som en Messehagel.

„Det er et Kors, som Konen skal have faaet fra Jesuiterne, og som jo naturligvis skal hænge paa Gavlen lige ud for Jomfru Kampfs Vinduer. Det er et meget smukt Kors, og der er kjønne Ord paa det, det skal jeg villig indrømme; men lad ham hænge det indvendig paa Gavlen,

som Naboen har bedt ham om," sagde Haspinger med dydig Harme.

„Ja se, om han gjør det!" svarede Værtshusets gode Aand og lo saa hjærtelig, at Taarerne kom hende i Øjnene.

„Har Raadmanden da bedt Schebel om at tage Korset bort?" spurgte Kvæghandleren.

„Ja, han fik Lejlighed dertil, den Gang da Lanz vilde omvende ham," svarede Vegas Broder. — „Det skader ikke, at De faar den Historie med, at De kan sætte Dem ind i Tingenes sande Tilstand. Ser De, Raadmandens Kone døde, da Sønnen kom til Verden, og kort før Madam Lanz skulde i Barselsæng. Jomfru Barbel var den Gang paa en Rejse, og Schebel Lanz gik ud og ind hos Raadmanden og vilde trøste ham. Saaledes hændte det, at han en Aftenstund, medens Madam Kampf endnu laa Lig, kom derover med en Andagtsbog — hvad var det, Bogen hed, Søster, Du husker det bedre end jeg?"

„Nej min Tro gjør jeg ej, og jeg vil slet ikke høre paa Dine Historier."

„Det var en Kalender af Alban Stolz" „Mikstur imod Dødsangest," sagde den tjenst-

villige Haspinger. — „en meget smuk Bog, som Schebel selv har vist mig.“

„Mikstur imod Dødsangest,“ gjentog Ivar og tomte et Glas, som Søsteren havde sat frem for ham. — „meget rigtig; nu skulle I kun høre. — „„Det gjør mig ondt at se Dig saa sorgfuld i denne Tid, Ulrick; — jeg kan vistnok ikke hjælpe Dig, men Du skulde dog tale med Pater Guardian eller læse en god Bog.““ — „„Hvad skulde det være for en Bog?““ spurgte Raadmanden, som nok hellere vil høre en Snog hvæse end en Munk tale, og saa rykkede Schebel frem med Miksturen. „„Vil Du omvende mig?““ spurgte Raadmanden, som fik Kvalme af bare at se i Bogen. — „„Derpaa har jeg ikke tænkt,““ svarede Synderen. — „„men havde jeg Evne, som jeg har Vilje, skulde ikke vor Tro adskille os.““ Raadmanden bad ham naturligvis at gaa Pokker i Vold og tage sine Bøger og sine Kors med, og dette var det første Brud imellem dem.“

„Du glemte nok, at Raadmanden viste ham sin Dobeseddel?“ grinede Haspinger.

„Det har jeg ikke hørt; men det kunde ligne Ulrick Kampf og hans Politik,“ svarede Ivar og lo.

„Hys! Naar man taler om gode Mennesker, ere de tit nær. Hvis jeg ikke fejler, er det Raadmanden selv, der kommer ind fra Vejen der.“ — hviskede den venlige Værtinde og ilede mod Døren for at byde Raadmanden Velkommen.

Det forekommer os, at Hr. Ulrick Kampf havde forandret sig lidt, siden vi saa ham sidst ved Jomfru Barbels Side, og at han havde mere Selvfølelse og politisk Stolthed baade i Holdning og Mine, da han i Dag traadte over Tærskelen i „Den hvide Due,“ en Anskuelse, som Madame Vega sikkert delte, idet hun paa en yndig og beskeden Maade bad Raadmanden huske paa det slemme høje Dørtrin og paa Fluenettet under det lave Loft.

„Er Manden hjemme?“ spurgte den høje Gjæst, idet han uden at se til højre eller venstre gik hen og kastede sig i en Lænestol, der knagede lidt i Ryggen under Trykket af hans mægtige Skuldre.

„Nej, Kasper er gaaet til Smeden med Hestene for at lade dem sko til Markedet, men han kommer vist snart. — Tør jeg byde Raadmanden Vin eller Øl?“

„En Schoppen Landvin og et Glas Vand,

hvis jeg skal have noget, og lad Proprietæren faa en Schoppen med.“

Proprietæren takkede, og Vega vimsede bort.

„Man siger, at Lanz, Deres Søskendebarn, vil sælge Gaarden,“ begyndte Ivar Rorschach, medens han stoppede Piben og vendte det ene Øje mod Kvæghandleren, thi han skelede lidt. — „Det maatte være en Ejendom for Dem, Tony Schletting.“

Baade Raadmanden og Proprietæren saa paa en Gang op; men ingen af dem sagde noget.

„Forresten er der Hunde nok om det Ben,“ føjede Ivar til, idet han skjælmsk rettede det ene Øje paa Raadmanden og det andet mod Proprietæren.

„Ja, der er nogle, som mene, at der oppe paa Bjærget er en god Beliggenhed for en Vejrmølle!“ busede Politikeren pludselig ud, og Lænestolen knagede igjen.

Ivar Rorschach blev endnu rødere i Kammen ved disse Ord, der afslørede hans lønligste Tanker. Det var nemlig den forhenværende Glaspusters mest brændende Ønske at faa en Vejrmølle, og naar man vilde være billig

over for Vegas Broder, maatte man indrømme, at han, der den meste Tid af sit Liv havde maattet give Vejr for andre, godt kunde have Aarsag til at attraa en Stilling, i hvilken han paa sine gamle Dage selv kunde faa Vejret frit.

„Vil han virkelig sælge Gaarden?“ spurgte Tony. — „Og hvad saa?“

„Derom maa De spørge Lanz selv eller hans gode Ven, Proprietær Haspinger. Jeg tænker, at Jesuiterne, der gav ham Konen, til Gjengjæld tage Børnene, hvis det kniber. Postmesteren siger, at der flere Gange er kommet Brev til Madamen fra en vis Pater Bonaventura.“

„Har jeg ikke altid sagt, at Raadmand Kampf nok en Gang bliver Ejer af hele Bjærget?“ sagde Vega og strøg sit Forklæde med den vante tilfredse og ærbare Mine. — „Det bliver en smuk Arv for Sønnen; Gud velsigne og bevare ham indtil den Tid!“

„Jeg vil ikke have noget at gjøre hverken med Schebel Lanz eller hans Hus!“ svarede Ulrick Kampf med et strængt Blik, hvilket den vævre Værtinde undgik, idet hun paa ny fyldte Tony Schlettings og Broderens Glas og hviskede:

„Siger intet, Hr. Raadmand, der gives ogsaa Kommissionærer!"

„Deri har Madamen Ret," svarede Haspinger, der ligesom Tony Schletting og Ivar følte sig smittet af Vegas Elskværdighed, og lo af fuld Hals.

Selskabets Lystighed skulde imidlertid faa en brat Ende; thi i samme Øjeblik traadte Værten, Kasper Duus, ind fra Gangen, fulgt af Schebel Lanz, der bar en Ringel Kurve paa Ryggen.

Om Paven selv uformodet var traadt ind som en Markedskræmmer i Landværtshuset i Wald, vilde Overraskelsen næppe være bleven større end nu, da Schebel Lanz frivillig søgte ind under „Den hvide Due"s Tag.

„Læg Kurvene fra Dig, Lanz, saa kunne vi nærmere tale om Kjøretiden," sagde Kasper Duus, en sværlemmet lille Mand af en kridhvid Ansigtsfarve og med et kort Aandedræt.

„Maa jeg ikke hjælpe Dem Kurvene af Ryggen?" spurgte den venlige Værtinde Schebel, hun syntes, han saa lidt medtagen ud. — „De vil til Markedet, kan jeg tænke, og kan jo saa godt kjøre med Kasper."

Det var heldigt for Schebel Lanz, at hans Søskendebarn var til Stede og straks kunde hjælpe ham ud af den pinlige Forlegenhed, i hvilken han syntes at være stedt lige over for Raadmanden. Da Tony agtede at besøge Familien paa Bjærget, havde Schebel en gyldig Grund til hurtig at bortfjærne sig med ham; men herom vilde den gjæstfri Værtinde ikke høre tale. Tony Schletting var en gammel Ven, der ikke straks maatte forlade hendes Hus; og Schebel Lanz, der saa sjælden gjorde Vega den Ære at se ind til hende, maatte først smage paa hendes „ægte, uforfalskede“ Vin og byde sit Søskendebarn velkommen i en Vennekreds.

„— Det er længe, siden vi saas sidst,“ begyndte Schebel, da han endelig havde faaet Plads for Bordenden ved Siden af Kvæghandleren, og ingen talte.

„Ja, Du har forandret Dig i den Tid; men man kan da heller ikke være Brudgom hele sit Liv; det er Profiten, man skal leve af.“

„Er Du gift?“ begyndte Schebel atter lidt efter, da Tavsheden vedblivende trykkede ham; men han havde ondt ved at faa Ordene frem.

„Endnu ikke; jeg har mere Mod paa en Tuskhandel med Kvæg end paa at give mig selv hen for et velskabt Kvindfolk. Her ved man dog, hvad man faar, og kan skifte Spandet. naar man vil.“

„Jeg har altid hørt Kvinderne i Bludenz og Menigheden der rose.“ mente Schebel.

„Kan gjærne være; men et er at gaa i Messen, og et andet at være Madmoder. naar man ikke altid vil spise Fisk. — Du skulde dog vel aldrig tænke paa at flytte til Bludenz?“

„Nej, hvorledes kommer Du paa det?“ spurgte Schebel og saa ind i Kvæghandlerens aabne Mund.

Tony vilde have svaret, men betænkte sig lidt og kastede et spørgende Blik paa Forsamlingen. der omgav dem. Det var ogsaa lønnende selv for en mindre skarp Iagttager end Kvæghandleren fra Bludenz at betragte Selskabet i dette Øjeblik.

Det første Krav paa Opmærksomheden havde uden Tvivl Vega Duus. Den hyggelige Værtinde havde flyttet sin Rok ud midt paa Gulvet og sad her som en Dronning og traadte Hjulet med kvindelig Værdighed og Ynde, medens

hun spandt ikke blot en synlig Traad, — nej. ogsaa en usynlig og levende Traad, der fremgik af hendes rige Følelse og hendes Aands Snille, og som sikkert blev knyttet ikke blot til hendes egen, men ogsaa til hendes Gjæsters og hendes syge Husbonds Tarv. Den Aarvaagenhed, som Vega lagde for Dagen i Øjekast og Miner, idet hun iagttog de tilstedeværendes Aasyn, som om hun vilde læse sine Gjæsters inderste Tanker, var saa paaskjønnelsesværdig og uden Tvivl her saa fuldkomment paa sin Plads, at vi ikke et Øjeblik betænke os paa at anbefale hende til enhver, der maatte attraa en lignende Udmærkelse og muligt kunde have Lyst til at gjennemgaa en Skole i et saa smukt og velsignelsesrigt Fag hos Madam Vega Duus i Landværtshuset „Den hvide Due“ i Wald.

Efter Madam Vega maa vi nævne Hr. Raadmand Kampf. Vi frygte meget, at der ved Lænestolen, hvori den værdige Raadmand sad, har været en eller anden Ufuldkommenhed i Sædet, der mulig kunde være undgaaet den ellers saa omhyggelige Værtindes Opmærksomhed; paa anden Maade kunne vi ikke forklare den Uro, som Politikeren lagde for Dagen,

medens han af og til henvendte nogle Ord til den sagtmodige Kasper Duus. Tre Gange havde Kasper, der sad lige over for Raadmanden, ment, at denne vilde rejse sig og rive ham over Ende, men endnu sad han dog i Lænestolen i Skyggen af den fremspringende Ovn og fæstede sine gulbrune Øjne paa Kasper med en saa uhyggelig Ild, at det undertiden forekom den aandssvage Værtshusholder, at Raadmanden var bleven forvandlet til en Ulv, der ventede paa det rette Øjeblik for at kaste sig over ham og drikke den sidste Rest af hans Blod.

Proprietær Haspinger sad paa den ydre Side af Bordet hos de to Slægtninge. Han havde trukket Hatten saa langt ned over sine svage Øjne, at den endog skjulte Næsen, hvilket var meget heldigt; saaledes som han sad der med Hænderne foldede over Sølvknappen paa sin Stok, skulde virkelig ingen sige, at han var den slemme Haspinger, der paa to Aar ødelagde sin Hustrus betydelige Formue og en Tid var bleven gjort umyndig af sine egne elskelige Børn.

Ivar Rorschach var derimod altid sig selv lig. Han sad paa den modsatte Side af Bordet

med begge Albuer paa Tobakskassen for at afstive sine Kjæver og pustede, medens han iagttog de øvrige, som om han sad foran en Glasovn.

— Da der var forløbet en lille Pavse, og ingen syntes tilbøjelig til at redde Kvæghandleren ud af den Forlegenhed, hvori han saa uforskyldt var kommen, tog han endelig selv Ordet, idet han svarede ligefrem: „Det var jo muligt, Schebel, at Du kunde føle Trang til andre Forhold og nye Omgivelser. Det er ikke, fordi jeg ikke selv kan sætte mig ud over Trosforskjelligheder, at jeg taler saaledes. Med Dig er det en anden Sag, Du har jo Kone og Børn; og det var da ikke saa underligt, om de kunde længes efter en nærmere og mere fortrolig Omgang med Eders egne Folk.“

Det, skulde man synes, var ærlig talt; men alligevel forstod Schebel Lanz ikke Fætterens Mening, i det Mindste ikke saa godt som de øvrige tilstedeværende, saa forskrækket var han endnu over pludselig at være kommen under Tag med Naboen, der for faa Dage siden havde raadet ham til aldrig tiere at komme ham for Øjne.

„Ja, det er det, jeg ofte har sagt," lød det under Haspingers Hat. — „Det er ikke godt at staa ene med sin Tro blandt anderledes tænkende i disse svare Tider; vi trænge alle til Samfundets og Menighedens Støtte, det ved Gud, vi gjøre, gode Lanz."

„Det er ikke værd at tale om Trossager i en Krostue", advarede Vega. — „Schebel Lanz ved bedst selv, hvad der baader ham og hans Hus. Det er ikke altid, man er oplagt til at høre sine Venners Raad."

„Lad Du Folk tale, Søsterlil! Dit Hus er vel ingen Røverkule, fordi det ingen Altre eller Kors har som visse Folks. Der kan komme Ufred nok fra et Kors, det maa Schebel Lanz og hans Nabo sande."

„Lad Du Schebel Lanz's Nabo sørge for den Ting," lød det fra den uheldige Lænestol, han er Mand for at kunne skaffe Fred for sig og for andre med."

„Saa, nu er den gode Stemning borte," klynkede Haspinger. — „Tag det Kors ned, lille Lanz, og lad der ikke blive talt mere derom! Herregud, vi ere jo alle gode Kristne! — Hvad?"

„Korset bliver hængende," var Schebels faste Svar.

„Ja saa!" — lød det truende fra Lænestolen, og Kasper Duus fór forskrækket op og ilede hen bag sin Hustrus Stol, saa hurtig som hans sørgelige Tilstand gjorde det muligt, hvilket i øvrigt var overflødigt, da Raadmanden holdt fast om Armene af Lænestolen og afbrød sig selv med den tavse Forsikring, at han var en gammel Politiker, en adstadig og rolig Mand, som ingen skulde løbe med.

„Hvad er det hele, gode Lanz? — To Stykker Træ, der ere lagte i hinanden. Læg Du og Raadmanden Eders Hænder i hinanden, det er Vorherre mere behageligt."

„Før skal min Haand visne!" lød det uhyggelig fra den mørke Krog, og alle saa hen til Lænestolen, medens Vega et Øjeblik lod Foden hvile og hemmelig trak sit Vejr.

„For mig er dette Kors, der indeholder en Helliglævning, mer end et Stykke Træ," sagde Schebel Lanz med indre Bevægelse, — „og selv om det ikke havde et højere Værd for mig, skal det dog blive hængende, fordi min Hustrus

Fader har skjænket hende det ved vort Bryllup, og fordi hun vil have det saaledes.“

„Nu, Din Kone vil have det,“ svarede Haspinger. — „ja, det forandrer Sagen.“

„Det er smukt! — Det kan jeg godt lide, at man ærer sin Hustru,“ sagde Vega og blinkede umærkelig til Broderen, der pludselig sprang op og udbrød:

„Det er til at blive gal over, at det skal være en Dyd at være sin Kones Kakkelovnsskjærm! Fanden skal tage mig, om Katholikerne ere Mennesker af Kjød og Blod og ikke Hundestejler, der viljeløse fare i Gabet paa den store Kirkehaj! Man behøver ikke mere end at se dem paa Gaden eller i et Optog; — gaar der en af Vejen for et Halmstraa, min Sjæl gaar hele Flokken.“

„Det tilkommer ikke Dig at tale derom, Broder. „„Man maa heller være Kirken end Kanonerne til Føde“,“ sagde min salig Plejefader altid, ja saamænd gjorde han saa.“

Alle lo ad Ivars og Søsterens Aandrighed undtagen Schebel Lanz, der rejste sig med de Ord: „Jeg mærker, at jeg er kommen paa et

urent Sted, og skjøtter ikke om at høre mere. Kom Tony og lad os gaa!“

„Vi skulle jo til Marked sammen,“ stammede Værtshusholderen, der endnu holdt paa sin Hustrus Stol.

„Tak, Kasper Duus, jeg kjører vel nok med min Slægtning nu,“ sagde Schebel og tog Kurvene paa Ryggen, da han havde betalt Værtinden, hvad han var skyldig.

„Mange Tak!“ sagde Vega, medens hun strøg sit Forklæde. — „Vær s'god at hilse Madamen!“

„Og slaa en Nagle mer i Korset, Fa'r!“ føjede Broderen til.

„Det bliver nok hængende, Ivar! — Lad nogen røre det, om han tør!“ Schebel rettede med disse Ord for første Gang Blikket mod Raadmanden, der pludselig for op fra Stolen, — og Døren lukkedes efter ham og hans Slægtning.

Schebel Lanz havde haft en urolig Nat efter Aftenbesøget i „Den hvide Due“ og blev glad, da det første blege Dagskjær sporedes,

og de uhyggelige Drømmebilleder svandt. Klokken var endnu ikke to, og Kvæghandleren vilde først afhente ham til Markedsturen mellem fire og fem. Skulde han forsøge at sove endnu en Times Tid eller vække sin Hustru ved at staa op og klæde sig paa? Schebel Lanz elskede Søvnen, som saa mange andre, der ere ulykkelige, gjøre det, og hans svage Vilje og endnu kun halvvaagne Bevidsthed daanede snart atter fuldkommen hen under den elskedes Kjærtegn. Dog, Schebel havde næppe blundet et Kvarter, før han atter for op ved Lyden af et Skud. Havde han maaske taget fejl? — eller drømte han endnu? Der var jo intet Vildt i Nærheden, og hvem kunde være saa tidlig paa Færde paa Bjærget nu, da Ebbe ikke var hjemme, og Stefan Kampf laa syg. — Skulde det være Landsbyens Skytter, der øvede sig i Møllekløften under Bjærget, inden de gik til Markedet, hvor en storartet Fugleskydning skulde finde Sted? — Hvorfor hørte han da ikke flere Skud? — Nej, han maatte have drømt; men alligevel vilde han staa op. Han klædte sig tyst og langsomt paa og trak lempelig Skodden fra de skrøbelige Vinduesruder. Der for en kold Trækvind

ind, syntes han. Solen var endnu under Synskredsen, og de grønne Marker strakte sig under Morgentaagen som et graasort Klæde over Dalen rundt om Bjærget. Der var en Dødsstilhed, som gjorde ham angest; der var intet Blad, som rørte sig, ingen Fugl, som sang.

„Hellige Moder, se i Naade ned til os, og slaa Din Kjærligheds Kaabe beskyttende over mig og mit Hus!“ hviskede han og knælede ned ved et Mariabillede for at bede; men Ordene døde paa hans Læber, saa snart hans Øje rettedes imod Træfiguren med Papirskransen om Hovedet og det spøgelseagtige Blik. Da for Haspingers Ord fra den foregaaende Dag som et Lyn gjennem hans Tanker, og han spurgte sig selv, om de reformerte dog ikke havde Ret i, at Helgenbillederne kun vare ydre Tegn, der forstyrrede Andagten og traadte hemmende mellem Sjælen og Gud; men i det samme Øjeblik forfærdedes han over sine egne Tanker og greb efter Rosenkransen for at begynde sine vante Morgenbønner.

Schebel havde vel bedet en halv Time uden dog at føle Fred, da han rejste sig for efter Sædvane at gaa ud at bade Hovedet

og Brystet ved Vandkummen under Kildespringet og gjøre sin Morgenvandring omkring Huset; men han naaede ikke længer end til Gavlen, der vendte ud mod Nabogaarden, før han standsede som lammet af Skræk; — her mellem Stiverne, der støttede den faldefærdige Mur, laa Bryllupskorset sønderbrudt og dets hellige Reliquie knust.

— En Time sneg sig langsomt hen; men endnu hang Himlen mørk og truende over Solbjærget i Wald med de tvende Gaarde, den fattiges og den riges Hjem, og endnu havde intet Glimt af Haab fundet Vejen til Schebels Bryst. Da klagede atter den skrøbelige Hustrappe med Vedbendrankerne i det tavse Gry, og en barfodet Kvinde ilede ned ad den og hen over det dugsprængte Blomstertæppe, hvor Schebel stod, og trykkede ham i sin bløde Favn. Hvad Maria — thi hende var det — hviskede ham i Øret, medens hun vedblev at varme hans blege Kind med Kys, og Blikket, som hun hævede fra det sønderbrudte Kors mod Himlen, syntes Schebel hverken at høre eller se, hvorfor hun ved den første Lyd af en rullende Vogn under Bjærget, slog Armen om sin Mands

Liv og førte ham som et Barn hen imod Huset.

Ægteparret var næppe naat ind i Dagligstuen, før Tony Schletting standsede sit Kjøretøj uden for Huset og smældede med Pisken mod Vinduerne, bag hvilke han saa sit Søskendebarn.

„Vi maa skynde os lidt!“ raabte den skikkelige Kvæghandler, som intet ondt anede; og da Maria mente, at hendes Mand havde godt af saa snart som muligt at komme bort fra Hjemmet og under andre Omgivelser, bleve de nødvendige Forberedelser snart gjorte, og Vognen rullede bort med de tvende Slægtninge.

— „Vi ville ikke sørge over det forefaldne, kjære Moder!“ sagde Edil Lanz kort efter Faderens Bortrejse, idet hun kom ind med det sønderbrudte Kors og Reliquiestumperne. — „Vi ville ikke en Gang tænke paa, at der er Mennesker til, som forurette os. De vide ikke, hvad de gjøre, Moder; thi de kjende jo hverken os eller vor Tro.“

Maria følte sig uendelig trøstet ved den unge Piges Ord og mente, at Ebbe nok vilde

gjøre Korset i Stand, naar han i Løbet af Dagen kom hjem fra Mester Buchwald.

„Jeg tror, kjære Moder, at vi godt selv kunne samle Korset, og at vi ikke maa vente Ebbe hjem før i Morgen," svarede Edil, hvorpaa hun stiltiende gik op paa Loftet, hvor Snedkerværktøjet fandtes, og hamrede saa forsigtig som mulig, for at ikke Loftet eller Huset skulde ryste, og Moderen ængstes derved.

— Baade Formiddagen og Eftermiddagen gik, uden at Ebbe lod sig se, som Maria havde ventet.

„Han under sig ingen Frihed, den kjære Broder," sagde Edil, da hun og Moderen kort før Solnedgang sade uden for Huset ved deres Arbejde. — „Han skal ogsaa i Morgen have en smuk Gave, som jeg har bedt Fader at kjøbe paa Markedet til ham. Jeg har aldrig tidligere haft saa mange Penge som nu; naar vi lægge dem til Udbyttet, som Fader bringer hjem fra Markedet, blive vi virkelig velhavende. Ikke sandt, Moder?"

„Gud ske Lov, Udsigterne ere bedre, end de længe have været. — Havde vi nu blot Din Fader hjemme!"

„Jeg har sagt til mig selv, at før Klokken ti kan han umulig være her,“ mente Edil.

„Det forekom mig dog, at Tony Schletting sagde ni.“

„Saa ville vi sige halv ti. — O, se dog, hvor dejlig Solen gaar ned lige over Naboens Hus! — Har Du lagt Mærke til, Moder, hvor underligt Naboens Hus ser ud, naar Solen gaar ned? — Skulde man ikke sige, at det var en mørk Klippe, der bestandig kom os nærmere?“

„Det er, fordi Du stirrer Dig blind i Solen, som lyser over det.“

„Ak, ja!“

„Du sukker saa dybt, mit Barn,“ sagde Moderen og greb Edils Haand.

„Jeg bliver saa underlig beklemt om Hjærtet, hver Gang jeg ser Solen gaa ned!“

Her lød det pludselig, som om et Vindue blev aabnet paa Naboens Hus, og Maria Lanz syntes at høre en Stemme raabe fra det fjærne: „Ser De efter mig, Madam?“

„Hørte Du ikke noget, Edil? — Det forekom mig, som om en Kvinde raabte dernede,“ spurgte Maria og lyttede.

„Du glemmer Solen Moder. — O, det er

ligesom en Krone, hvorfra der falder Perler og Guld ned over Stefans Hjem!“

„Forhadte Kvinder! — — Tager Eder i Agt!“ lød det atter fra det fjærne.

„Nu igjen,“ sagde Moderen, — „det lød som fra Naboens Hus.“

„O Gud, om der var Ildløs!“ udbrød Edil forskrækket og sprang op paa Bænken for bedre at kunne se.

„Bliv kun ved!“ lød det paa ny. — „Den ler bedst, som ler sidst!“

„Moder! — Jomfru Kampf staar i det aabne Vindue og truer ad os!“

„Ad os? — Du maa se fejl.“

„— — Uforstyrret! — — — aldrig Fred! — — katholske Pak!“ lød det atter dæmpet og efterfulgt af et voldsomt Vinduessmæk.

„Kom ind, mit Barn, det bliver koldt!“ sagde Maria Lanz, der havde hørt det sidste Ord; hvorpaa baade Moder og Datter gik inden for og stængede Døren til.

Denne pludselige og forstyrrende Indblanding i Aftenstemningen gjorde et pinligt Indtryk paa Maria Lanz og bidrog sikkert ikke lidet til at forhøje hendes Uro over Mandens Fraværelse.

— „Hvad er Klokken, Edil?“ spurgte hun, da de havde siddet nogen Tid tavse og med hinanden om Livet i en Krog af Værelset.

„Ti, kjære Moder.“

„Saa maa Din Fader snart være her.“ — Men Klokken blev elleve, og Schebel Lanz var endnu ikke kommen.

„Maa jeg tænde Lys, Moder, og tage Bønnebogen frem?“ spurgte Edil, da Klokken gik til tolv.

Og Lyset blev tændt, for at Edil kunde læse „En Bøn for en fraværende Fader“. — „Nu er jeg rolig,“ sagde hun, idet hun lagde Bogen bort, — „og tør godt gaa ud at lukke Ledet, hvilket vi have glemt.“

„Du har Ret, mit Barn, gaa, Faarene kunne let naa ind paa Naboens Mark.“ Og Edil gik ud i den mørke Nat saa tillidsfuld og glad, som om hun gik til et Møde med Englene der ude.

„Der brænder Lys i Stefans Værelse,“ tænkte den unge Pige, da hun lukkede Ledet, der førte ind til Naboens Grund, — „blot han ikke er syg eller bekymret for os eller vred, fordi jeg aldrig sender ham et Bud, uagtet han

har sagt mig, at han ikke kan leve uden mig. — Blot han ikke sov og jeg turde nikke ind til ham gjennem Ruden."

Før Edil vidste det, var hun allerede henne ved Vinduet; og et Øjeblik efter laa hun atter ved Moderens Bryst.

— „Jeg har set ham!" hviskede hun halv aandeløs.

„Din Fader?"

„Ak nej, Stefan! — ved Vinduet, — han laa i Sængen og kyssede paa Fingrene ad mig, — jeg kunde næppe komme bort!"

„Edil! Edil!"

„Skjænd ikke paa mig, søde Moder! Han elsker mig! Han har sagt mig det tusende Gange!"

Dette kom for overraskende for Maria; hun kunde ikke gjøre andet end tage sit Barn paa Skjødet og græde.

„Du maa ikke græde for Fader; den gode Tony Schletting er jo med ham," trøstede Edil, men afbrød med et sig selv, idet hun hviskede: — „Han havde mange Bøger ved Sængen; tror Du, det er katholske Bøger?"

Da Moderen ikke svarede, men blev ved

at græde, brast ogsaa omsider Datteren i Graad, hvorpaa det gullokkede Hoved sænkede sig over Moderens Bryst, og Edil sødelig slumrede ind.

Der sad da Billedskjærerens Datter fra „Hellig-Kors“ og skjælvede for den Ulykke, som hun følte maatte komme; hun foldede Hænderne over sit Barns Hoved ligesom for at værne det imod den overhængende Fare, men de faldt følesløse fra hinanden, det var, som om hendes aandelige og legemlige Kraft var brudt. „Edil, vaag og bed med mig!“ hviskede hun, men Edil sov saa trygt, som kun et Barn kan sove, og for hver Perle af Rosenkransen, der gled mellem Fingrene, følte den ulykkelige Moder en Byrde mer paa sit Bryst.

Da lød der med et en Lyd af klirrende Vinduesruder fra Nabogaarden, efterfulgt af Schebel Lanz's Røst: „Kom ud, Du stærke Mand der inde, Du Sønderknuser af Menneskehjærter og Gud indviede Kors!“

Vinduerne klirrede atter, og Maria syntes, at Bjærget rystede, og Væggene styrtede sammen over hende.

„Kom ud, Du lede Kvinde, som nærer Dig ved mine Børns Sundhed, min Hustrus

Fred! — Lad os gjøre Regnskab, inden vi skilles, hvis jeg ikke skal splintre Eders Hus!" lød det atter, ledsaget af et voldsomt Brag og en uhyggelig Dødsstilhed.

„Hellige Moder!" stønnede Billedskjærerens Datter, medens hun lagde sit Barn ned, og styrtede ud af Huset.

Tidlig den næste Morgen stod Kvæghandleren fra Bludenz uden for sit Søskendebarns Hus og bankede paa Døren, som det lod, ingen vilde aabne. Efter en lang Venten saas endelig et blegt Ansigt bag Ruderne, hvorpaa Maria Lanz aabnede Døren og førte sin Mands Slægtning ind i den uryddelige Dagligstue.

„Jeg er tidlig paa Færde," sagde Tony undskyldende, — „da jeg jo har en hel Del Ting at ordne før Afrejsen vedrørende vore fælles Anliggender."

Maria bød ham tage Plads og satte sig selv ved Siden af ham. „De har altsaa kjøbt Gaarden?" sagde hun og saa prøvende paa Kvæghandleren, der syntes lidt forlegen.

„Det har jeg, Maria; men jeg har ikke overtalt Schebel til at sælge den, og saa længe Dit Samtykke fattes, kan Handelen strængt taget betragtes som ugyldig.“

„Har da ikke min Mand modtaget Penge for ud?“

„Det har han ganske vist, da Haspingers Broder, Kommissionæren, som vi traf paa Markedet, forlangte at faa en Gjæld betalt, hvilken det lod, Din Mand helt havde glemt; men for de hundrede og halvtredsindstyve Frc. behøve I ikke at sælge Gaarden.“

„Schebel er ikke vel; men jeg har sendt Bud efter vor Søn og haaber, at han snart vil være her.“ sagde Maria og saa fremdeles paa sin Mands Slægtning med det samme forskende Blik. Maaske gjorde hun Tony Uret i sine Tanker. Kvæghandleren fra Bludenz var en ærlig Karl og var lige saa uskyldig som uindviet i Nattens bedrøvelige Hændelser. Han havde den foregaaende Aften, efter at Handelen var bleven sluttet, fulgt sit Søskendebarn et godt Stykke paa Vejen, da han selv vilde tilbringe Natten hos en Ven i St. Gallen og først hen ad Morgenstunden kjøre til Wald.

Hvad der senere var sket, eller hvorledes hans Søskendebarn var kommen hjem, faldt det ham ikke en Gang ind at spørge om.

„Jeg tror, Maria, at vi paa begge Sider kunne staa os ved Handelen. I have mere at varetage her, end I kunne overkomme, og Huset der hjemme er for lille for mig og Kvæget. I komme derhos til Eders egne Folk, medens jeg kommer til de reformerte, og de to tusende Frc., som jeg giver i Kjøbet, ere ogsaa en kjøn Skilling, der kan være Eder til stor Nytte, naar I komme til Bludenz.“

Her blev Samtalen afbrudt ved en dristig Banken paa Døren, og Maria, der troede, at det var hendes Søn, der kom, ilede denne Gang hurtig til Døren for at aabne den; men det var ikke en ung Mands friske Aasyn, der mødte hende, det var et andet, vistnok det eneste, som Maria havde Afsky for. Det var Proprietær Haspinger, der stod uden for tilligemed to andre Mænd, som hun ikke kjendte.

„Jeg frygter, at vi komme til Ulejlighed, lille Madam Lanz, begyndte Haspinger venlig. — „men Sagfører Schulz vilde gjærne i Tide

have en Fortegnelse over nogle Smaating, som følge med Gaarden."

„Min Mand er ikke til Stede," skyndte Maria sig at svare, idet hun uvilkaarlig greb om Klinken paa Døren ind til Dagligstuen, som om hun vilde formene dem Adgang.

„Dersom vi ikke kom i Forretninger, skulde jeg være den sidste, der forstyrrede Deres Morgenro, gode Madam Lanz," vedblev Proprietæren med falsk Ydmyghed og et sejrende Smil, der imidlertid pludselig veg, idet Tony Schletting uventet traadte ud i Forstuen. Proprietær Haspinger var dog ikke den Mand, der tabte Fatningen, og efter at hans højre Haand havde rystet lidt om Sølvknappen paa hans Stok, rakte han den venlig til Kvæghandleren og sagde, idet han trykkede hans Haand: „God Morgen, gode Tony Schletting! vi savnede Dem ved Lidkjøbet i Aftes. Jeg vilde ogsaa have haft, at Lanz skulde have ventet med at afslutte Handelen til i Dag for at raadføre sig med sin Familie i et saa vigtigt Anliggende; men han vilde nu endelig have sort paa hvidt for, at den Sag var fuldkommen paa det rene, og at han var Gaarden og sin ukristelige Nabo

kvit. — Sagfører Schulz, vil De lade Hr. Hennings vise Madamen og hendes Slægtning Kjøbekontrakten, som De opsatte i Aftes, og som blev underskreven i Deres og de andre Vidners Overværelse, saa gaa vi over i Stalden og lade det andet bero."

Maria forstod endnu ikke et Ord, og Tony Schletting gabede saa forskrækkelig, at Sagføreren, som selv havde taget Kontrakten frem, et Øjeblik fik Lyst til at stoppe den i Munden paa ham. Var det til ham eller til Proprietæren, Gaarden var solgt? spurgte han sig selv, og da Læseren uden Tvivl spørger ligeledes, ville vi forsøge at besvare Spørgsmaalet ved at give en kortfattet Skildring af Kurvemagerens sørgelige Hjemfart fra Markedet i Lighed med den, som han selv senere gav for sin egen Søn.

Schebel Lanz havde følt sig meget ulykkelig den hele Formiddag paa Markedet i St. Gallen. Det hjalp lidet, hvad hans Søskendebarn, til hvem han havde betroet sig, trøstede ham; han gik urolig om uden at kunne samle sine Tanker til nogen Ting og saa omstyrtede Billeder og sønderbrudte Kors overalt. Han troede at have set begge Brødrene Haspinger komme op fra

en Kjælderstue med Ivar Rorschach, og ved Middagstid havde Kommissionæren, den yngste af Brødrene, sluttet sig til ham og Tony og bedt ham betale en Gjæld, hvilken Schebel mente at have afgjort for lang Tid siden. Nedstemt af Kommissionærens paatrængende Krav havde han endelig laant Øre til dennes Raad til at redde sig af sin Pengeforlegenhed ved at sælge Gaarden, og han havde spurgt sit Søskendebarn ud om Huset i Bludenz, indtil Tony var fremkommen med et Forslag til en Tuskhandel mellem dem. Kommissionæren havde mæglet og lagt deres Hænder i hinanden, og før Schebel ret vidste det, var Handelen sluttet, og Haspinger borte med hundrede og halvtredsindstyve Frc.

Om Aftenen, da Kvæghandleren var bleven tilbage i St. Gallen, og Schebel skyndte sig ad Bjærget til, havde han pludselig mødt Proprietæren, der havde faaet ham med ind i et Værtshus, som laa ved Landevejen. Her havde han drukket af en stærk Vin, som Haspinger holdt meget af, og Ivar Rorschach var ogsaa kommen til og havde hilst dem begge, som om han ikke havde set nogen af dem tidligere

paa Dagen. Hvor længe de havde siddet i dette Værtshus, kunde Schebel ikke sige, thi han var hurtig bleven ør i Hovedet af den stærke Vin; men lidt ud paa Natten var man kommen forbi „Den hvide Due,“ hvor Madam Duus havde staaet i Døren og budt Vennerne ind paa et Markedsglas. Her var Talen atter falden paa Gaarden, og Schebel kunde tydelig mindes, hvor hjærtelig Madam Duus havde let, da han havde sagt, at Gaarden var solgt, og hvor ærlig Haspinger havde forsikret, at det var noget, som han havde drømt, medens han havde sovet paa Bænken i det første Værtshus. Ivar Rorschach havde fortalt, at han ogsaa altid drømte om, hvad han havde i Sinde at gjøre, saa det var ikke saa underligt, at andre kunde gjøre det samme, man maatte kun tage sig i Agt for at tro derpaa eller forveksle det med noget, som man mente at have gjort. Schebel spurgte Haspinger, om han da heller ikke havde betalt hans Broder hundrede og halvtredsindstyve Frc., hvilket Proprietæren ikke kunde svare paa, da han ikke havde set sin Broder i den senere Tid; men at Schebel ikke havde betalt ham selv for fire Cntr. Hvede.

vilde han, ikke for at kræve ham, men i al Venskabelighed minde ham om. Madam Duus havde sagt, at hun godt kunde se, at det laa Schebel paa Hjærte at faa Gaarden solgt, og syntes, at han heller maatte gjøre Alvor deraf straks end gaa og pine sig dermed, det kunde ogsaa være „Plaisir“ at faa et Lidkjøb med det samme, og da Schebel ikke havde sat sig derimod, var der endelig gaaet Bud efter en af Haspingers gode Venner, en Sagfører Schulz, som havde opsat en for Schebel meget fordelagtig Kjøbekontrakt, i Følge hvilken han solgte den ham tilhørende Ejendom paa Solbjærget i Wald til Proprietær Haspinger for syv tusende og fem hundrede Francs. Haspinger havde straks sat sit Navn under, og da Tony Schletting, hvem Schebel havde raabt paa, ikke var til Stede, og Sagføreren blev utaalmodig, havde Schebel underskrevet og, som Madam Duus havde sagt, givet sin Skjæbne i Guds Haand.

Da det muntre Lidkjøb var blevet drukket, og man havde fundet det paa Tiden at skilles ad, havde Vega kysset Schebel og paalagt Broderen og Haspinger at følge ham hjem, saa

hun kunde være vis paa, at han kom paa den rette Vej. Haspinger havde derpaa taget ham under den ene Arm, medens Ivar Rorschach venlig havde taget den anden, og Schebel kunde godt mindes, hvor smukt de begge havde talt til ham, og at Haspinger havde sagt, at det var tungt, naar ens Nabo hadede og forfulgte en, saa man maatte skilles fra sine Venner og vende sit Hus og sit Fædreland Ryggen. De havde ogsaa begge bedt ham indstændig, før de skiltes ad, for den gode Freds Skyld ikke at gaa over til Naboens Hus og hævne sig eller gjøre en Ulykke, og Schebel kunde ikke forstaa, hvorledes han alligevel var kommen op til Ulricks Gaard, eller mindes, hvad der mere var sket, før hans Hustru kom løbende til og førte ham til hans Hjem. At Gaarden var solgt, stod klart for hans Bevidsthed, da han vaagnede næste Morgen under Smerten af sine Saar, som Hustruen forbandt; men hvad der forresten af Gaarsdagens og Nattens Hændelser var Virkelighed og ikke Drøm, var det Schebel umuligt at sige. Et Papir i hans Lomme talte dog snart for den Kjendsgjerning, at han havde betalt Kommissionær Haspinger hundrede og

halvtredsindstyve Francs, hvilket atter førte til Erkjendelsen af, at han havde faaet Pengene af sit Søskendebarn. Det var altsaa dog ham og ikke Proprietæren, der havde kjøbt Gaarden. Ja, det kunde jo umuligt forholde sig anderledes, og stakkels Schebel slumrede ind paa ny med den lykkelige Overbevisning, at Mødet med Haspinger paa Landevejen og det natlige Besøg hos Madam Duus ikke var andet end en styg Drøm.

Den skikkelige Kvæghandler fra Bludenz var endnu heller ikke kommen til nogen Overbevisning om, at det var Haspinger og ikke ham, der havde kjøbt Gaarden. Han læste Kontrakten, som Sagføreren havde givet ham, to Gange uden derfor at blive klog paa Sammenhængen; endelig pegede han paa Navnet Haspinger og sagde til Sagføreren, at hans Døbenavn var Schletting, og at det var ham og ikke Haspinger, der havde kjøbt Gaarden.

„Min gode Mand,“ sagde Sagføreren. — „De har været til Marked i Gaar.“

„Og kjøbt Gaarden,“ føjede Kvæghandleren ærgerlig til.

„De har været til Marked i Gaar,“ gjentog

Sagføreren og lagde sin hvide, smukke Haand heroligende paa Kvæghandlerens Bryst. — „Forskaan mig for at sige mere.“

„Jeg siger, at Gaarden tilhører mig!“ raabte Tony og slog i Bordet, saa Vinduerne klirrede, — og jeg vil se den Karl, der kan gjøre mine Ord til Løgn! Jeg er vel kommen til et Land, hvor der er Lov og Ret?“

„Det skal være mig en Fornøjelse at overbevise Dem derom,“ svarede Sagføreren venlig, — „foreløbig vil jeg kun bede Madam Lanz at overlade Dem en Sæng, at De kan sove Deres Rus ud.“

Nu blev Kvæghandleren først vred, og det var vel baade for Sagføreren og ham, at der i det samme kom en ny Person til, som viste sig uden for Døren med et stort, forseglet Brev og forlangte at faa Schebel Lanz i Tale.

„Det skulde da aldrig være en tredje Kjøber?“ sagde Haspinger og lo.

„Min Mand er ikke til Stede,“ svarede Maria den kommende, i hvem hun gjenkjendte Raadstutjeneren Ahlmann, — „kan jeg ikke tage imod Brevet?“

„Det maa afleveres i hans egne Hænder,“ svarede Raadstutjeneren.

„Jeg maa ogsaa bede Dem at hente Deres Mand her ud,“ sagde Sagføreren til Maria. — „Min Tid er kostbar og Hr. Hennings med.“

„Eller lad os gaa ind til ham, gode Madam Lanz, vi ere jo alle hans Venner,“ sagde Haspinger og nærmede sig den modsatte Dør.

„Ingen skal trænge sig ind til min Mand, naar han er syg, og jeg forbyder det!“ udbrød Maria med en fortvivlet Kraft og satte sig til Modværge foran den ene Tærskel, medens Sønnen og Datteren pludselig traadte ind fra Trappen over den anden.

„Hvad foregaar her?“ spurgte Ebbe Lanz. — „Hvem ypper Kiv i mine Forældres Hus?“

„Vi komme i lovligt Ærende,“ svarede Sagføreren, medens han maalte den unge Mand med et haanligt Blik.

„Og i Rettens Navn,“ føjede Raadstutjeneren til.

„Maa jeg tale med disse Mennesker, da min Fader er syg?“ spurgte Ebbe Moderen og gjengjældte Sagførerens Øjekast.

„Vi ere ikke Børn,“ lo Sagføreren.

„Vi ville helst gaa inden for, lille Lanz," føjede Proprietæren til og gjorde et Skridt hen imod Maria for at føre hende til Siden; men i samme Øieblik følte han Ebbes Haand som Kloen af en Grib i sin højre Skulder:

„Elendige Karl! — Har min Moder ikke forbudt Dig at gaa ind!" raabte den unge Kæmpe og slyngede Proprietæren som en Straasæk uden for Døren, medens de øvrige forskrækkede veg tilbage for hans truende Blik.

„Ebbe!" skreg Moderen, hun havde aldrig før set sin Søn saaledes. — „Ebbe, tag ikke Dig selv til Rette!"

„Jeg vil rense Dit Hus, som Herren rensede Templet!" vedblev Ebbe med et vildt Blik og havde vist lagt Haand paa Sagføreren med, hvis ikke Edil og Moderen havde klynget sig til hans Arme, samtidig med at Sagføreren og Hr. Hennings tog Flugten. Nu var foruden Tony Schletting kun Raadstutjeneren tilbage, og han saa heller ikke modig ud.

„Sønnen tør jeg maaske nok overgive Klagen," sagde han halvhøjt og rakte Ebbe Brevet, han holdt.

Moderen slap Sønnens Haand og sank om

paa en Stol; hun havde villet afværge dette Slag for Sønnen, men det maatte komme.

Ebbe læste, og Blodet flygtede langsomt fra hans Kinder.

„Hvad er det?“ spurgte Søsteren angest.

„Det er en Sag mellem vor Nabo og os, som jeg haaber nok vil blive bilagt med det gode,“ svarede han rolig og vendte sig mod Raadstutjeneren, vedblivende — „Min Fader er syg, hører jeg, og kan ikke gaa i Retten; jeg vil i Eftermiddag møde Raadmand Kampf der i hans Sted.

Vi befinde os anden Gang ved Slutningen af en Afdeling af vor Fortælling, og anden Gang holder der en Rejsevogn for at føre Maria, Billedskjærerens Datter fra „Hellig-Kors“, til sit ny Hjem; og ligesom meget er forandret i Marias Sind og i hendes Alder fra den Tid, da hun i en lys Vaar forlod sit Barndomshjem som en ung Mands Brud, lige saa er der megen Forandring ogsaa i de ydre Kaar om hende, og Septemberstormen jager Skyerne hen over

Aftenhimlen og rusker i Løvet, som om Lyset og Vaaren selv var en Drøm.

Den Tid, der fulgte efter Markedet i St. Gallen og indtil Familien Lanz's Bortrejse, havde været af en for mørk Karakter til, at vi tør dvæle altfor længe ved den, og vi skulle derfor blot med nogle faa Ord gjøre Læseren bekjendt med Udfaldet af den bedrøvelige Strid om Salget af Schebels Gaard, og den ikke mindre bedrøvelige med hans Nabo Ulrick Kampf.

At Proprietær Haspinger i Kraft af Kontrakten med Schebels Underskrift havde fuldt saa megen Ret til Gaarden som Tony Schletting, viste sig kun altfor snart. Dertil kom, at Kommissionær Haspinger, i hvis Nærværelse Salget til Tony havde fundet Sted, støttede den almindelige Mening — at Schebel i Forening med sit Søskendebarn havde lavet Historien om det andet Salg for at faa Kontrakten gjort ugyldig — ved at erklære, at han paa Markedet ikke en eneste Gang havde hørt hverken Lanz eller hans Slægning tale om nogen Tuskhandel eller om Salget af Schebels Gaard.

Ebbe Lanz var meget at beklage. Hans

Fader, hvis Hoved og Hænder endnu bare Spor af Naboens Vinduesruder, laa en lang Tid under en smertelig Lægebehandling, og i over en Mils Omkreds var der ikke en eneste, han turde betro sig til, ingen, han turde stole paa eller raadføre sig med i de Forhold til Retten og Loven, hvori den unge Mand saa tidlig var bleven indviklet. To Gange var han hos Præsterne i Indreroden, der tidligere daglig havde besøgt hans Faders Hus; men ogsaa her fik han at høre, at Haspinger maatte have Gaarden, og at der for Tony ikke var andet at gjøre end at sagsøge hans Fader, hvis Lanz virkelig først havde solgt ham Gaarden.

Men Ebbe kunde ikke udholde den Tanke, at Haspinger skulde have hans Fædrehjem, og at hans Forældre skulde blive uden Tag over Hovedet; nej, saa vilde han før ydmyge sig og gaa op til Proprietæren og underhandle med ham. Haspinger jog imidlertid Ebbe bort med sin Stok og lovede ham, at han inden et Aar skulde komme til at tigge sit Brød eller blive ført paa Fattiggaarden. Fra Proprietæren gik han til Sagføreren og bad ham underhandle. Hr. Schulz spurgte, hvad han vilde give, hvis

han kunde bringe Haspinger til at træde tilbage. Ebbe vilde give sit Liv; men Hr. Schulz vilde hellere have fire hundrede Frc. Dette var haardt; men Familien gik ind derpaa, og Sagføreren gik til sin Ven Haspinger.

„Jeg har et godt Hjærte og vil nødig være Uvenner med Vorherre," svarede Proprietæren. „Vil Schebel Lanz give mig tusende Frc. til en Ridehest, skal han faa Kontrakten, og alt skal være glemt som imellem Venner.

„Tusende Frc.", udbrød Schebel Lanz, da Sagføreren bragte dette Bud, — „hvor skulde jeg ulykkelige tage fjorten hundrede Francs fra?"

Hr. Schulz svarede, at det var et simpelt Regnestykke. Havde Tony Schletting givet ham sin Ejendom og to tusende Francs for Gaarden, kunde han jo betale enhver sit og dog være en holden Mand, og derved blev det med Gaarden; men nu kom Rettergangen med Naboen til. Raadmand Kampf havde vurderet det lidte Tab paa sit Hus til firsindstyve Francs og indstævnet Schebel for Indbrud ved Nattetide og Efterstræbelse af anden Mands Liv, hvorfor den anklagede blev idømt almindeligt

Fængsel paa otte Dage, der dog paa Grund af Schebels Sygdom og flere andre mildnende Omstændigheder blev forandret til en Bøde paa hundrede og tyve Francs, som i Forbindelse med Skadeserstatningen, Laanet og Omkostningerne udgjorde henved tre hundrede Francs. Af Pengene, som Tony Schletting straks velvillig udbetalte, beholdt Familien saaledes kun hundrede og halvtredsindstyve Francs tilbage, for hvilke dog alle vare glade og takkede Gud.

Da Schebel Lanz var fuldkommen helbredet, rejste Tony Schletting, der indtil nu havde været Familien en Ven og kjær Gjæst, til Bludenz for at hente sine Ejendele, med hvilke han vendte tilbage fjorten Dage efter. Da nu den nye Ejer var flyttet ind, bad Ebbe og Søsteren Forældrene om at fremskynde Bortrejsen; men Maria, der nødig vilde tage bort fra Solbjærget om Dagen, foreslog sin Mand heller at vente, til de kunde se at rejse om Natten ved Maanens Lys. Dog Maanen blev fuld uden at lade sig se, og Regn og Uvejr fulgte Dag paa Dag, — det var, som om det skulde blive saaledes ved. Da Vognen havde staaet læsset i Porten i to

Dage, mente Schebel, at de ikke turde vente længer.

„Saa rejse vi i Aften,“ sagde Maria den tredje Dag. Men Aftenen kom, og Klokken blev ni, og endnu sade de inde i Dagligstuen hver i sin Krog og i sine egne Tanker.

„Nu er det mørkt, Fader!“ sagde Ebbe, der længe havde stirret mod Nabogaarden — „maa jeg saa spænde for?“

„Hvad siger Du der, Ebbe!“ udbrød Faderen trøstesløs — „O Gud! — O Gud!“

Edil og Broderen, der ikke vidste, hvilken vemodig Tankeforbindelse Spørgsmaalet havde fremkaldt hos Faderen med et lignende Spørgsmaal fra hans Bryllupsrejse, fløj ham bekymret om Halsen, medens Moderen nu fremskyndede Afrejsen.

„Du maa ikke være saa mistrøstig!“ sagde hun til sin Mand, da Børnene gik ud for at hente Overtøjet, — „vi maa ikke lade Børnene se vor Sorg.“

„O Maria, at Du skal minde mig derom! Husker Du for tyve Aar siden Rejsen fra Dit Hjem? Den Gang var det mig, der opmuntrede

Dig, og nu — jeg kan ikke holde ud at tænke derpaa!"

„Holde vi da ikke af hinanden endnu?"

„Men mine gyldne Forhaabninger! — Alt, hvad jeg vilde gjøre for Dig! — Hvad er der blevet af det altsammen!"

„Vi raade ikke selv, kjære Mand."

„Jo, næst Gud; men jeg har givet mine Fjender Magten, siden jeg begrov min Samvittighed i Skriftestolens døde Muld."

„Schebel —!"

„Sig mig ikke imod, Maria, jeg ser klarere i denne Stund, end jeg har set nogen Sinde før. Det maatte komme dertil. O, at jeg kunde begynde Livet paa ny! Hvorfor spærrede man mig inde i min Barndom med Knokkelmanden og Englene i min „ABC"? Hvorfor udelukkede man mig fra Menneskene og Verden i min Ungdom og gav mig døde Bogstaver og malede Billeder for Liv og Aand? Hvorfor blev jeg Mand og Fader, naar min Hustru og mine Børn skulle blues ved mig?"

„Schebel, Schebel! Du miskjender os og gaar i Rette med Gud!"

„Jeg gaar kun i Rette med mig selv, fordi

jeg efterhaanden har arbejdet mig bort fra Gud og givet de døde Billeder og ikke ham min Sjæls Kraft.“ blev Schebel utaalmodig ved, og jo mere Maria hørte, des mere forfærdet blev hun, hun syntes et Øjeblik, at det var Protestanten fra hendes Mosters Hus, der talte til hende, og hvis ikke hendes Datter var kommen til i det samme som en god Aand med en Kjærte i den ene og Rejsetøjet i den anden Haand, havde Fortvivlelsen, der ulmede i hendes Sjæl, maaske i næste Øjeblik slaaet ud i vilde Luer.

Efter at have iført sig Rejsetøjet gik de ud, hvor Tony Schletting stod med en Staldlygte og spændte et Par gamle Stude for Vognen.

„Maa I ikke heller vente til i Morgen? Jeg mærker, at det lufter lidt,“ sagde Kvæghandleren og trykkede den laadne Hue ned over Ørerne.

„En Gang maa vi vel rejse,“ sagde Maria, idet hun med Øjnene sagde sine Børns Hjem Farvel.

„Det skal Du ikke sige, Maria, her er Plads nok for os allesammen, hvis I ville tage til Takke hos mig!“ forsikrede Tony, idet han

med Ømhed klappede Studene, som skulde ud i den kolde Nat.

„Kom, Edil, vi to maa sidde forrest og tage Dyrene vel i Agt,“ sagde Ebbe med rolig Stemme, medens Forældrene trykkede Tonys Haand.

Edil kom til Vogns, og Forældrene med; nu var det kun Ebbe, der tøvede. „Det er min Trøst, at Haspinger ikke fik Gaarden,“ sagde han i det sidste Øjeblik til Tony Schletting, — „og at Du fortjener at eje den.“

„Det er der nok flere, der gjør,“ mumlede Kvæghandleren, der følte sig underlig beklemt om Hjærtet, — „men derom ville vi tale en anden Gang. Spring nu op paa Bukken, min Gut, og lov mig, at Du vil tage Dig af Studene, naar Du kommer til Bludenz!“

Ebbe vilde just springe op paa Vognen, da Søsteren pludselig holdt ham tilbage og lyttede i Mørket med tilbageholdt Aandedræt.

„Det var hans Trin!“ hviskede hun Broderen i Øret med et Glimt af Haab i sit Bryst.

Broderen standsede et Øjeblik og lyttede, men kunde intet høre; da lød det endelig:

„Ebbe!“ og Stefan Kampf stod uden Hat og Sko bag ved Vognen og rakte Haanden frem.

Stakkels Edil! hun havde hørt sin elskede, men fik ham ikke at se; Ebbe, der hurtig nærmede sig ham, havde ført ham bort fra Vognen.

„Stefan!“

„Ebbe!“

„Du kom dog!“

„Jeg maatte sige Dig, at jeg ingen Skyld har i dette.“

„O, ti, og sig, at Du tilgiver mig!“

„Tilgiver Dig —!“

„Stefan!“ lød en skarp Stemme i det fjærne, og hurtige Fodtrin nærmede sig.

„Hils Dine Forældre og Din Søster fra mig, jeg hører min Fader komme, og han — han hader Eder!“

„Men Du!“ spurgte Ebbe med fast Stemme.

Stefan svarede ikke, men kastede sig til hans Bryst, og i det næste Øjeblik rullede Vognen bort.

III.

Aandskampen.

Det østrigske Bjærglandskab, der ligger mellem Tyrol og Schweiz, og som strækker sig fra Bregenzerwald til Rätikonkjæden, kaldes med et Ord Vorarlberg.

Den Egn, i hvilken Tony Schlettings tidligere Hjem laa, og som danner Skuepladsen for det sidste Optrin i vor Fortælling, er uden Tvivl en af de smukkeste i hele Vorarlberg. Dalene ere snævrere og vildere her end paa noget andet Sted, Gletscherne højere, Floderne have et stærkere Løb, og selv Bjærgsøen ligger højere og er dybere her, end dens Søstre i Nabolandene, og spejler uforstyrret Himlen i sit tungsindige, drømmende Blik.

Tony Schlettings fordums Hjem var et uanseligt og ringe Hus, der laa lidt uden for Bludenz, umiddelbart op til den lodrette Klippevæg, som danner Indgangen til Brandnerdalen. Schebel Lanz, Husets nuværende Ejer, skjøn-

nede meget paa Stedets Beliggenhed, da han her ingen Naboer havde, hvilket dog kun kan siges i en snævrere Forstand, da der lidt borte, paa den anden Side Vejen, som gik forbi Huset, laa en meget betydelig Bomuldsvare-Fabrik, hvor flere hundrede fattige Mænd og Kvinder daglig tjente Brødet, og nogle hundrede Skridt længere borte mod Broen over Illfloden laa et Nonnekloster, en uhyggelig og øde gammel Bygning, hvor vel de hungrige Sjæle arbejdede for Brødet, men hvor man aldrig saa nogen gaa ud eller ind.

Schebels Hus kunde paa Grund af sit nære Forhold til Klippen kun regnes for en Halvtagsbygning. Det talte syv Fag i Længden, tre til højre og tre til venstre for Indgangen. Fagene til højre havde dog ingen Vinduer, men kun en Luge, hvorigjennem Lyset naaede til det inden for værende Rum, som i Tonys Tid var blevet benyttet til Forraadskammer og nu gjorde Tjeneste som Værksted for Ebbe Lanz, der, siden vi sidst saa ham, havde lagt sig efter Kurvemagerhaandværket. Af Fagene til venstre hørte de to første til Familiens Dagligstue, og det tredje til Schebels Soveværelse.

oven over hvilket der fandtes et Gavlkammer, som Edil beboede, hvorimod Ebbe havde sit Værelse lige over Værkstedet i den modsatte Gavl. Broderen havde foretrukket dette for Søsterens, da det var lidt større end hendes, og Udsigten her efter hans Mening ikke egnede sig for en ung Pige. Man kunde nemlig fra Vinduet i dette Værelse se over en øde Plads hen til Kirkegaarden, bag hvilken Klippevæggen traadte frem i sønderrevne Former, et skummelt Syn, der vel heller ikke kunde tiltale en ung Mand; men en skulde jo have Værelset, og Ebbe trøstede sig med, at saa han Kirkegaarden, saa han ogsaa Kirken, der laa ved Siden af, selv om den med sit lave Taarn i Forhold til Fjældet mindede mere om et Skilderhus uden for en Borgmur end om et Tempel, rejst til Guds Ære.

Udsigten fra Søsterens Værelse omfattede en Arm af Illfloden, der her nærmede sig Klippen, og et gammelt forladt Hus, hvor Græsset groede baade paa Tag og Mur, og hvor en vejrbidt Hyld stod i fortroligt Selskab med et faldefærdigt Plankeværk, med hvilket den havde trodset mange Storme. Hylden

havde rigtignok kun en eneste grøn Gren tilbage; men den samme satte Edil des mere Pris paa, hun vilde ikke have byttet den for en Vinranke med de skjønneste Druer.

Før vi træde inden for hos Schebel Lanz, er det nødvendigt først at gjøre Læseren en Meddelelse om hans Hustru, Billedskjærerens Datter, hvem vi ikke ville gjenfinde i det ny Hjem, da hun er flyttet endnu en Gang og har taget Bolig ude paa Kirkegaarden, under sin Faders Kors.

Det var under bedrøvelige Vilkaar, Familien Lanz havde gjort sit Indtog i Bludenz, da forskjellige Uheld under Vejs havde gjort, at den lille Pengesum, Schebel havde beholdt tilbage fra Salget af Gaarden, næsten var gaaet med, inden han naaede sit ny Hjem. Det lykkedes dog Familien at overvinde de første Vanskeligheder ved ufortrødent at staa hinanden bi. Ebbe, der var den modigste, greb straks til Kurvefletningen, ved hvilken han tidligere havde hjulpet Faderen og snart blev en Mester i; Edil var tidlig og sent ved sin Brodérgjord, og Moderen varetog de huslige Sysler, medens Faderen forestod Salget af Børnenes Arbejde.

Saaledes gik det godt en Tid lang, indtil Ebbe og Moderen ikke kunde undgaa at bemærke, at Schebel, naar han bragte Arbejdet til Boderne i de nærliggende Kjøbstæder, undertiden brugte flere Dage til sine Rejser, end han havde nødig, og, hvad der var endnu værre, at han ikke sjælden bragte færre Penge tilbage, end han efter Salget af Gjenstandene burde. Det forekom dem ogsaa, at Faderen forandrede sig en Del paa sine Rejser, at han næsten aldrig kom glad hjem, men derimod var vel til Mode, naar han atter skulde bort; og det viste sig kun alt for klart for det aarvaagne Blik, at Schebel Lanz var kommen paa en Afvej og tilbragte megen Tid paa Værtshusene og i et Selskab, der ikke var godt.

Omtrent samtidig med, at Familien gjorde den oven nævnte Opdagelse, kom en anden Ulykke til, idet Edil Lanz, der længe havde skrantet, pludselig blev farlig syg. Ebbe var ikke utilbøjelig til at sætte Søsterens Sygdom i Forbindelse med et Brev, han havde modtaget fra Stefan Kampf, hvori Vennen fortalte ham, at han vilde gjøre Alvor af at rejse til Nordamerika for at tilbringe nogle Aar hos Far-

broderen og derfor bragte Familien Lanz sit Levvel, hvorimod Lægen mente, at Edils Sygdom var bleven fremkaldt ved det meget stillesiddende Arbejde, og forbød hende al Syning. Nu var Nøden for Døren. Ebbes Arbejdstid var indskrænket, da han selv maatte gaa med sine Kurve, og Maria anstrængte sig for at udfinde, hvorledes hun skulde oprette det dobbelte Tab, de havde lidt i Indtægten ved Husbondens og Datterens sygelige Forfald, og skaffe de nødvendige Lægemidler til Veje. Da gik hun en Dag stiltiende til Fabrikherren lige over for og bad om Arbejde ved en Væv, i det mindste for en Tid, og Tilfældet vilde, at der netop skulde staa en Plads ledig, saa Maria kunde begynde samme Dag. Edil kom sig langsomt; men Ebbe græmmede sig over den Beslutning, Moderen havde taget i hans Fraværelse, og naar hun om Aftenen kom fra Fabriken mellem de andre Kvinder, med hvide Kinder og hvide Trævler af Bomuldsgarnet i det opløste Haar, gik han op paa sit Kammer og græd.

„Vil Du da aldrig holde op?“ bad han

hende tit, naar han saa, hvorledes hendes Kræfter svandt.

„Jeg vil holde op, naar Din Søster er fuldkomment helbredet, og Du ikke længer har nødig at overanstrænge Dig,“ svarede Maria urokkelig og gik ikke bort fra Fabriken, før man bar hende derfra til hendes Leje, da hun aandelig og legemlig brudt sank om ved Væverstolen for aldrig nogen Sinde at rejse sig mere.

Det lod næsten, som om Tabet af Hustruen skulde føre Schebel Lanz bort fra den Vej, han viljeløs og fortvivlet var kommen ind paa. Fabrikherren, der ved Marias utrættelige Flid havde faaet Godhed for Familien, og som allerede havde givet Ebbe adskillige Vink med Hensyn til Afsætningen af Kurvene, tilbød Schebel Pladsen ved den Væv, der var bleven ledig ved Hustruens Død, for saaledes at give ham Lejlighed til at fly det slette Selskab, han var kommen i; og Schebel tog imod Tilbudet, da Sønnen intet havde derimod, men delte Faderens Mening, at en Mand godt kunde være bekjendt at gaa i sin Hustrus Plads, selv om det, som her, var iblandt Kvinder.

Saaledes bleve Udsigterne atter lysere, og

da Sorgen over Tabet af Moderen efter et Aars Tids Forløb var mildnet, syntes det endelig, som en bedre Tid skulde gry for Familien Lanz. Sønnens Fortjeneste var ikke ringe, han havde selv opfundet og ved Fabrikherrens Hjælp udarbejdet en konstig Væv, paa hvilken han med Traade af farvet Spaan flettede et Gardin- og Tapetstof, der sammen med Fabrikens Varer havde været paa den store Wiener-Udstilling og var blevet belønnet med en Præmie. Faderen arbejdede ogsaa flittig ved Væven, og naar ikke en pludselig Sløvhed kom over ham eller en Bitterhed imod de Mennesker, der havde medvirket til hans ulykkelige Skjæbne, var han god og medgjørlig som før, og selv Edil var bleven fuldkomment frisk paa ny og gik smilende mellem Faderen og Broderen og udbredte en Varme og Hygge, som man næppe skulde tro kunde skaffes til Veje i det fordums øde og menneskeforladte Hus.

Hvad der vistnok ikke lidet havde bidraget til, at Roserne paa ny blomstrede paa Edils Kinder, var, at Stefan Kampf, efter at være kommen til Amerika, sendte Familien et deltagende Brev i Anledning af Moderens Død,

hvilket senere blev efterfulgt af tvende andre Breve til Ebbe. Disse havde Edil rigtignok ikke læst; men hvorledes kunde hun tvivle paa. at Efterretningerne vare gode, naar hun saa Broderens Glæde ved Brevenes Komme? Turde Edil ikke haabe det bedste, saa længe den elskede blot skrev, og Hylden ved Plankeværket strakte sin grønne Gren op imod hende?

Det er omtrent paa dette Stade, Familien Lanz befinder sig, idet vi træde over Tærskelen af Tony Schlettings tidligere Hjem.

Det var en tidlig Juniaften, og Faderen var endnu paa Fabriken, da Ebbe Lanz kom ind fra Værkstedet med et Bundt fine Vindues-skjærme for at lægge den sidste Haand paa sit Arbejde inde i Dagligstuen, hvor han vidste, at Søsteren var til Stede, og hvorhen han ofte maatte ty ved det svindende Daglys.

Ebbe Lanz havde forandret sig meget, siden vi saa ham sidst. Han syntes næsten at være bleven ti Aar ældre, skjønt det først var paa fjerde Aar, at Familien opholdt sig i Bludenz.

Underansigtet var næsten helt dækket af et lyst, tæt krøllet Skjæg, Øjnene laa dybere under den fremstaaende Pande, Brynene vare stærkere, og Haaret rejste sig i Lighed med en Løves Manke højt over Hovedet, hvor det frit skiltes ad og faldt ned til begge Sider over den brede Nakke og den høje og kraftige Hals.

Hos Søsteren var Forandringen mindre kjendelig, og man kunde let fristes til at mene, at hun var gaaet i modsat Retning af Broderen, saa lille og spæd saa hun ud ved Siden af ham, ligesom ogsaa hendes klare Hudfarve, hendes tynde Skuldre og kort afklippede Haar ikke lidet bidrog til at give hende Udseende af en velvoksen Skolepige; men Edil behøvede blot at se op for at bringe ethvert Indtryk af Mangel i ydre Skjønhedsfylde til at svinde, saa moden og rig var Sjælen i hendes Øje, saa fængslende var hendes klare, stjærnetindrende Blik.

„Kjære Edil,“ begyndte Broderen, i det han lagde sit Arbejde paa Bordet. — „jeg fattes endnu Baand til en eneste Skjærm, saa har jeg det fjerde Hundred færdigt, og

Kjøbmanden i Chur kan sende Bud efter dem, naar han vil."

„Det fjerde Hundred!" udbrød Søsteren, i det hun bragte Snoren og knyttede den til Skjærmen, som Ebbe holdt — „Kan Du huske, at vor kjære Moder en Gang trøstede os med, at naar vi blot vare flittige, arbejdede Englene med paa vor Lykke; jeg ved ikke, hvorledes Du faar Arbejdet fra Haanden, hvis der ikke er en Engel derinde, som hjælper Dig."

„Jo vist er der en Engel, der hjælper mig!" sagde Broderen og slog Armen om Edils Liv med et Udtryk af den ømmeste Kjærlighed. — „Jeg tænker ogsaa ofte paa disse Ord, Edil, og det forekommer mig, at jeg aldrig har forstaaet dem bedre end nu."

„Vi have heller aldrig haft det bedre end nu, kjære Broder! Hvor rolige kunne vi nu ikke være med Hensyn til Fader, og hvilken Velstand, hvilken Ære har ikke Dit Arbejde bragt vort Hus!"

„Arbejdet bringer ogsaa en anden Lykke end den ydre huslige."

„Ja, den gyder Sundhed i vort Legeme og Tilfredshed i vort Sind!" udbrød Edil, idet hun

slyngede sine Arme om Broderens brede Skuldre og saa ham ind i Øjnene, længer end han kunde udholde.

„Vi blive ikke fuldelig tilfredse uden ved at give Afkald; men ogsaa dette lærer Arbejdet os.“

„Give Afkald?“ gjentog Søsteren langsomt. — „Paa hvad?“

„Jeg ved ikke — det kan være baade i stort og smaat! Idet vi blot spørge, give vi ikke Afkald. Ikke sandt, vi attraa at vide eller vinde noget?“

„Men sig mig da, hvad Du vil vide, eller om Du attraar noget. Lad mig kjende Dine Ønsker, Ebbe! Der gives intet, som jeg ikke vil gjøre for Dig!“

„Misforstaa mig ikke, jeg ønsker ikke andet, end at jeg altid maa beholde Dig og Fader om mig; jeg mente blot, at der altid bliver noget lønligt tilbage i vor Natur, noget, som man ikke maa se paa eller laane Øre til, hvis man vil være rigtig tilfreds, og at Arbejdet hjælper os til at komme ud over dette.“

„Og Bønnen,“ føjede Søsteren til, før han

havde fuldendt; men i det samme bankede det paa Døren, og en fremmed traadte ind.

Den, der forstyrrede de to Søskende i deres Samtale, syntes at være en Olding paa henved halvfjerdsindstyve Aar. Han var iført en sort, støvet Munkekutte og bar en Kalot af samme Farve over det skinnende hvide Haar, der, saaledes som det var afklippet, lignede et tyndt og smalt Sølvbaand, som var bundet om hans Isse; i Haanden havde han en tilskaaren Egekjæp og paa Fødderne et Par tunge, jærnbeslagne Træsandaler, der gave en dump og uhyggelig Klang, idet han famlende i Tusmørket satte Fødderne over Tærskelen.

Baade Broderen og Søsteren gik Munken venlig og ærbødig i Møde og førte ham til den gamle Lænestol, der havde gjort Rejsen med fra Appenzellerlandet.

„Tak, kjære Børn!“ sagde den fremmede, efter at han havde gjort Korsets Tegn for Edil og Ebbe og lagt Egekjæppen paa Bordet. — „Jeg vidste jo nok, at jeg vilde blive vel modtagen af Marias Børn. Eders Fader er paa Fabriken endnu, ved jeg; men jeg bliver hos

Eder, indtil Klokken ringer i Nonneklosteret, St. Peder, hvor Abbedissen har lovet mig Nattely."

Broderen og Søsteren syntes lidt overraskede, og Ebbe spurgte endelig om Munkens Navn.

„Pater Bonaventura fra „Hellig-Kors", min Søn! Tilgiv, jeg glemmer, at I ikke kjende mig! I vide ikke, at jeg har lagt Eders Forældres Hænder i hinanden, første Gang i min Celle og senere i Kirken. — Hellige Moder, Du, som velsignede Maria den Gang ved min skrøbelige Haand, velsign Du hende nu i Din Himmel!"

„Hvor det vil glæde vor Fader at se Dem!" sagde Edil, efter at hun og Broderen en Tid i Stilhed havde bedet med Munken; — „De bliver dog her i St. Peder nogen Tid?"

„Nej," svarede Bonaventura og fæstede sine Øjne paa den unge Pige, — „allerede i Morgen maa jeg bort herfra for at kunne være i Tide til det store Brødremøde ved vort Kollegium i Feldkirch, hvor vi have vigtige Spørgsmaal at drøfte vedrørende baade vor Tro og vort Land. Der er Ufred i Verden, kjære Børn, umyndige og Krøblinger ville styre baade

den og Kirken og kunne ikke styre sig selv eller deres eget Hus."

Ebbe bad Søsteren at bringe et Bæger Vin til Munken, der syntes at være meget udmattet, og spurgte den gamle, om han havde gaaet langt den Dag.

„Seks, syv Mil," var Svaret. — „det er jo for intet at regne. Gud være lovet, mine Kræfter ere gode, om de end ikke kunne maale sig med Dine. — Hvor Du ligner Din Fader, saaledes som han stod for mig i min Celle for over tyve Aar siden! Og Du er Kurvemager som han. Er Din Stilling god?"

„Jeg er vel tilfreds, ærværdige Pater. Fabrikherren har været saa god at tage sig lidt af mig."

„Fabrikherren," spurgte Bonaventura med et funklende Blik gjennem de nedhængende, graa Øjenhaar. — „Hvorledes, kjære Søn?"

Ebbe fortalte nu om forskjellige Tilbud, der vare gjorte ham af den omtalte Herre, saavel med Hensyn til Pengemidler som til et større og bedre Arbejdsrum, og gjorde til Slutning Munken opmærksom paa Udstillings-Præmien, der hang paa Væggen, hvilken Udmær-

kelse han, som han sagde, ogsaa kunde takke Fabrikherrens Godhed for.

„Vogt Dig, kjære Søn!“ udbrød Oldingen, der havde hørt paa den unge Mand med synlig Uro, — „vogt Dig for en alt for nær Omgang med disse Industriens staalhjærtede Mænd, der gaa med Hjul og Damp hen over Kirker og Klostergrave; deres Aande er usund som Dampen af Kul.“

Ebbe saa lidt forskrækket ud, og Pateren vedblev:

„Jeg vil nødig forurolige Dig; men jeg kjender ham der ovre,“ — her pegede han med Kjæppen i Retning af Fabriken, — „jeg ved, at han hører med til den Sekt, som jeg har advaret Eder imod, og med hvis Navn jeg ikke en Gang vil besmitte min Mund.“

Ebbe Lanz, der ikke kjendte Pater Bonaventuras Bog om Frimurerne, var lidt spændt paa at faa at vide, til hvilken Sekt det var, Fabrikherren hørte, og spurgte efter et lille Ophold, om den omtalte Sekt da var saa farlig, at man aabenbart maatte sky dens Tilhængere.

„Al Frihed er farlig, kjære Søn,“ forklarede Bonaventura, — „men især den falske

Frihed, den, som iklæder sig Dydens og Hellighedens Maske, saaledes som hine frie gjøre det. De kalde sig Murere, der arbejde paa Menneskeslægtens Forædling, og de bringe den Forfald; de kalde sig Ordensbrødre og bryde alt, hvad der vedrører Orden og Lov; de kalde sig Verdens Lys og fornægte Lyset og Sandheden for at dyrke sig selv. Og Menneskene, som vandre i Mørket, forblindes af disse Vejrlys og fare som efterjagne Dyr ind i deres djævelske Dunstkreds, medens Kirken staar forladt med sine Naadegaver og sit evige Lys!"

Pater Bonaventura tav, men hans Øjne vedblev at lyse med en underlig Glans, og de foldede Hænder dirrede som en Papirsslyngning for en heftig indre Ild.

Ebbes Forskrækkelse var stegen, og han tvivlede i Øjeblikket ikke paa, at Pateren havde Ret, og at han selv allerede var kommen bort fra Naaden og det sande Lys. — Var det Fabrikherrens Indflydelse, han skyldte dette? — Fabrikherren! — Denne Mand, til hvem han havde haft en saa urokkelig Tillid, var altsaa ikke bedre end de mange vantro, der gik i hans Sold; og den Forening, som han flere

Gange havde hentydet til, og i hvilken han havde i Sinde at indføre Ebbe, var altsaa en Forening af Frimurere, mod hvilke hans Forældres fromme Ven advarede ham.

„Jeg takker Dem for Deres Advarsel," sagde han og greb Oldingens Haand for at føre den til sine Læber, — „jeg ser nu, at ogsaa Arbejdet kan misbruges."

„Ikke Arbejdet i Kirkens eller Guds Navn, i hvilket vort Selskab har arbejdet, siden den hellige Fader, Paul den tredje, skrev Jesu Navn paa vor Ordensbulle, og i hvilket vi ville kæmpe med Ild og Sværd, saa længe Verden staar; men Arbejdet i vort eget og den faldne Menneskeheds Navn, hvilket hine uægte Brødre varetage i Løndom. Lad dem mure paa deres Tempel, deres Babels Taarn! Der skal komme et Vejr, som skal lægge det i Grus og hvirvle dets hemmelighedsfulde Tegn som Støv i Solens Straaler!"

Her kom Edil tilbage med et Bæger Vin, hvilket hun bad Oldingen om at styrke sig paa; men Paterens Haand rystede endnu saa stærkt, at den unge Pige maatte hjælpe ham at føre Bægeret til Munden.

„Tak, kjære Barn!“ sagde han og trykkede Edils Haand, da han havde drukket. — „saaledes bør det være, den unge bør styrke den gamle, vi bør række hinanden Haand og Skulder i denne Prøvelsens Tid.“

Efter at man havde talt fortrolig sammen endnu en Tid, hørtes der Støj uden for som af en frembrydende Menneskemasse, der kom fra Fabriken, og et Øjeblik efter traadte Husfaderen ind.

Schebel Lanz var ligesom Sønnen bleven ældre i de forløbne Aar, og Kittelen, han bar, var ikke i Stand til at skjule hans bøjede Holdning, lige saa lidt som det tynde, graa Haar formaaede at skjule hans skaldede Nakke. Han gik uden Tegn paa nogen Sindsbevægelse hen mod den tilstedeværende Gjæst, hvem han straks hilsede som „Monseigneuren“; hvorimod det lod til, at Pateren havde ondt ved at gjenkjende Brudgommen fra „Hellig-Kors“ i den aldrende Skikkelse, der traadte ham i Møde.

„Det vilde sikkert have glædet min Hustru at se Dem, hvis hun havde levet,“ sagde Schebel, medens Edil førte ham til en Stol og fik travlt med at pille Trævlerne af hans Kittel. — „hun

talte ofte til mig om Dem og hendes Fader, den gamle Billedskjærer, som døde, netop da vi skulde have haft den Glæde at se ham hos os; ja, hun gjemte endog Deres og hans Breve under Laas og Lukke og forlangte, at de skulde følge med hende i Jorden. Hun havde, som De maaske nok ved, i den senere Tid af vort Ophold i Schweiz noget imod den gamles Plan med Hensyn til Børnene, ellers var den nok bleven iværksat, maa De tro.“

Ebbe og Søsteren kastede et spørgende Blik til hinanden, hvilket Pater Bonaventura opfangede paa samme Tid, som han rejste sig og sagde: „Vi ville opsætte at tale derom til i Morgen, jeg hører, forekommer det mig, allerede Klosterklokken i St. Peder og maa begive mig derhen. Dersom jeg ikke vidste, at De var træt, kjære Lanz, vilde jeg bedt Dem følge mig et Stykke paa Vej.“

Schebel sagde, at det vilde være ham en Ære at følge Monseigneuren til Klosterporten, hvorpaa Pateren tog sin Stok og sagde Børnene Godnat.

„Maaske jeg ser Dig allerede i Morgen tidlig ved Klostermessen?“ spurgte han Edil.

idet han lagde Haanden paa den unge Piges Hoved, og da Edil nikkede bifaldende, vendte han sig til Ebbe, der stod tankefuld og stirrede hen foran sig, og sagde: „Dig, kjære Ebbe Lanz vil jeg i Morgen bede at vise mig Din Moders Grav.“

Da Faderen var gaaet bort med deres sælsomme Gjæst, stode de to Søskende en Stund tavse, uden at nogen af dem formaaede at fremføre et Ord. Edil holdt de sammenfoldede Hænder mod Læberne og saa op ad, som om hun langt borte saa en Engleskare, medens Broderen havde fæstet Blikket mod Jorden og syntes en lang Tid at lytte efter Munkens Fodtrin, der lød med en dump Klang, som Stødene fra nogle Træstokke, idet han stolprede frem paa Broen over den rivende Ill.

„Hvor her er uhyggeligt, Edil!“ sagde han endelig og saa op med en let Skjælven. — „Lad os tænde Lampen, at jeg kan faa mit Arbejde færdigt.“

Det blev silde, før Schebel Lanz kom tilbage fra Nonneklosteret, og da han syntes usædvanlig ordknap, og Edil skulde tidlig op til

Messen næste Morgen, skiltes Familien snart ad og gik hver til sit.

Gavlværelset, som Ebbe Lanz beboede, var, skjønt det største af de to, der fandtes, ikke meget rummeligt, da Sængen optog næsten Værelsets halve Bredde, ihvorvel den stod tæt ind under Skraataget. Paa den modsatte Væg, hvor Vandet fra Klippen langsomt sivede ned, stod en gammel, højbenet Dragkiste, som ikke havde kunnet faa Plads noget andet Sted i Huset, og som man dog nødig vilde skille sig ved, da den havde været blandt Moderens Udstyr og var kommen fra „Hellig-Kors.“ Ved Vinduet, der dannede en ret Vinkel med Klippevæggen udenfor, stod et lille, vaklende Bord tilligemed en Stol, ligesom der ogsaa henne ved den lave Stenovn fandtes to andre Stole, af hvilke den ene rigtignok kun havde halvfjerde Ben.

Ebbe var ikke oplagt til at sove den Aften, han satte sig ved det aabentstaaende Vindue og saa ud. Det var næsten blevet helt mørkt, og ingen Lyd hørtes fjærn eller nær uden Illflo-

dens Brusen i Stenkanalen, der førte fra Fabrikhjulet hen imod Broen, over hvilken Pateren nys var gaaet.

„Sælsomme gamle Munk," tænkte han og tog sig ængstet om Hovedet — hvilken Magt havde du ikke over mig! — Det var, medens han talte, som om mit Liv var en Vildfarelse, som om alt, hvad jeg havde virket, var spildt, og kun Arbeidet for Kirken var det eneste sande; men saaledes kan det umuligt være; — alt, hvad jeg har stræbt hen imod i det stille og vundet gjennem lange Aar, fulde af Sorg og Savn, kan ikke saaledes rives over Ende i en Lidenskabs Storm."

„Og dog," vedblev han et Øieblik efter — hvorledes kan jeg bebrejde Oldingen hans Lidenskab? — Er det ikke netop en saadan, jeg selv har ønsket mig, naar jeg stundum følte min egen og min Omgivelses Lunkenhed, naar jeg i Kirken fornam Menighedens Tørke og Kulde og Præsternes tiltagende aandelige Frost? — Var det ikke en saadan, jeg sukkede efter, naar jeg halv viljeløs drev med i Klyngen, der bevægede sig mod Skriftestolen, hvor Munken sad som en karrig Puger og drev Aager med

Himmeriges Skat. — eller naar Helgengiselen over Billederne i Kirkeskibet forsvandt, og Øjet gjenstridigt søgte hen til Straalerne fra den smukke Træskjærerdatters, fra Anna Prunsch's varmende Blik? O, hvorfor skal jeg først nu fornemme, hvor svag jeg er, nu da jeg ser, at der skal kæmpes, og mærker Englene fly! — Skal jeg i en Kampild, før jeg kan vinde Sejren og Frelsen ved Dig, saa styrk mig, Du kjære Gud! Krigeren smeder jo ikke selv sine Vaaben, Egen løfter jo sin Krone i Stormen, og selv den svageste Blomst styrkes jo gjennem sin Stængel, om den end bøjer sit Hoved i Nattevinden, førend den løfter det mod Solens Lys! — Aabn mit Øje, at jeg kan se, hvorhen den gamle gaar, som kalder sig min Moders Ven, og hvorhen Fabrikherren, som kalder sig min! Hvorledes kunne de gaa ad modsatte Veje? Den Sandhed, som en Moder har fornummet, kan dog ikke gjøres til Løgn af hendes Søn!“

„Mon der ikke skulde gives et Punkt, paa hvilket de tvende kunne mødes, og hvor et Menneske kan aande frit?“ vedblev han lidt efter med et roligere Sind og med Øjet fæstet paa et ensomt Lys, der skinnede svagt fra Bjær-

get paa den modsatte Side af Byen. — „Derovre ved dette Lys sidder maaske Gemmy Bondorph nu og læser sin Bibel. O, hvis jeg turde gaa derover og læse den med ham — blot en Gang! Jeg kunde maaske der finde mit forkrøblede Jeg i Spejlet af Herrens eget Billede og slukke min Tørst, saaledes som Kamelen slukker den i Ørkenen ved det fundne Kildevæld! — Men ak! Jeg har ikke Gemmy Bondorphs Mod. Han gik til Genfermødet trods Kirkens Forbud, og jeg tør end ikke gaa over til ham, jeg tør ikke andet end fly ham, hvem Præsterne og alle Gammelkatholikerne fly, siden han bragte Bibelen med hjem fra „Apostatmunken.“*)

„Gid det var Stefan Kampf, som sad derovre! Gid vi blot vare Naboer endnu! Hans vide Syn og trofaste Haand skulde have ledet mig her; men — o, jeg er utaknemmelig, at jeg ikke skjønner mere paa en Ven, end at jeg kan klage over Afstanden mellem os eller misunde ham Friheden! Venner ere ikke adskilte, fordi et Hav eller nogle Bjærge ligge mellem dem, det har jeg ofte følt.

---

*) Præsten Loyson (Pater Hyacinthe.)

Her rejste han sig og gik hen til Dragkisten, hvor han trak den nederste Skuffe ud, i hvilken Stefan Kampfs Breve laa indsvøbte i Drejlsbenklæderne fra Brydekampen tilligemed en Del andre Schweizer-Minder. Han tog Brevene frem af det ligesaa stærke som kjære Omlæg, tændte Lyset og læste med bankende Hjærte:

Wewerlay Place, d. 27de August 1870.

Kjære Ven!

Af et Brev, som min Onkel har modtaget fra Schweiz, har jeg hørt om Din Moders Død. Jeg kan godt, fordi jeg ikke selv har følt Trykket af en Moders Haand, forstaa, at det er et føleligt Tab. Du og Din Familie har lidt; men alligevel, kjære Ebbe, vil jeg opmuntre Dig til at lade Sorgen fare og dele Trøsten med mig, at det er bedre at have en Moder i Himlen end en paa Jorden, som ikke forstaar os, og som i sin Iver for at tjene os, mulig kunde gjøre os Fortræd. Du har desuden endnu en Fader og en Søster, som virkelig holde af Dig, og en Ven, skjønt han jo rigtignok er noget langt borte. Ja, jeg er endelig kommen til Amerika — til New York! Dette har noget

at sige, naar man, som jeg, er vant til at ligge ene og tumle sig paa en Bjærgli eller have store Fjældstrækninger til sin Raadighed; jeg er endnu aldeles ør i Hovedet af Larmen fra de umaadelige Menneskemasser, der her overalt omgive mig; men alligevel føler jeg mig forvisset om, at det kun er en kort Tid, jeg vil føle mig trykket af disse, og at de ville føre mig med sig hen til et fælles og stort Maal.

Her er meget at varetage, da min Onkel er Medejer af en Sølvmine og i Forening med en rig Kvadron nylig har kjøbt en betydelig Fabrik, hvorved der arbejder indtil fem hundrede Negre og Zamboer. Des værre er min Onkel meget svag i Forhold til hans Virksomhed og hans Alder. Jeg opmuntrer ham til at skaane sig selv og i det mindste unde sig Nattero; men det hjælper ikke stort; her er saa meget, som fængsler den gamle med den unge, og Onkel siger, hvad jeg godt kan forstaa, at han vil være med, saa længe han lever.

Det er kjedeligt, at jeg har glemt, at Mr. Garrickson skulde komme til mig Klokken ni. — Nu fører min egen sorte ham allerede ind i Sideværelset. Mr. Garrickson er en stor Ma-

thematiker, og Onkel, som nok har store Tanker om mine Evner, har bedt ham sætte mig grundig ind i Konstruktionen af en af ham opfunden ny Maskine.

Hils Din Fader og Din Søster, og vær ved godt Mod!

Din

Stefan Kampf.

„Vær ved godt Mod!“ gjentog Ebbe, idet han lagde Brevet sammen og udfoldede et andet, — „det er, ligesom han stod ved Siden af mig og sagde det, den trofaste Ven; hvor smukt han skriver!“

Weverlay Place, d. 1ste Juli 1872.

Kjære Ven!

Tak for Dit Brev af November forrige Aar! Jeg er kjed af, at jeg har ventet saa længe med at besvare det; thi selv om Dit Brev røbede, at Du ikke følte Dig ret lykkelig i Dit ny Hjem, hvilket jeg nok havde anet, skjønner jeg dog meget paa det. Jeg spørger undertiden mig selv, — skjønt det vel er urigtigt af mig, — hvorfor vi skulle leve saa langt borte fra hinanden. Jeg kunde ønske, at Du maatte dele den Lyst med mig ret at fylde Lungerne med

Frihedsluft; ja, jeg kunde ønske alle Mennesker delagtige i den. Jeg kom hertil ikke som Millioner andre, der kastede deres Lænker i Oceanet og betraadte Amerika som et forjættet Land; thi selv om man med Uret har kaldt vort eget Fædreland saaledes, selv om Schweizeren endnu ikke staar stærk og fri, som Helvetieren stod før Kristi eller Cæsars Tid, kunne vi dog give et Ord med i fri Mands Sag; — men alligevel, siger jeg til mig selv, fik jeg først Forstand paa, hvad Frihed er, da jeg her førtes hen til dens Vugge og hørte den tale og fylde Luften med sine Tungemaal. Sig ikke, at jeg er en utaknemmelig, der har glemt de hjemlige Bjærge, hvor vi tit sade som Konger og mente, at vi regjerede Verden; den barnlige Forestillings Kreds rækker ikke vidt nok for Manden, — Bjærget kan være en Skranke, og Kantonet et Baand, føler jeg nu; der er i Forholdene der hjemme noget indeklemt baade for Tanken og Driften, som man ikke finder her. Naar Schweiz er en skjøn Park, hvor Landets Søn sidder paa sin Stenhøj eller ved en Sø og ser ud over sine dyrkede Jorder, sine smilende, grønne Græsplæner til

evig Tid, er Amerika det store udyrkede Land, hvor Besiddelserne tages af friske, gjærende Kræfter, og hvor Guldaaren glimter under Urskovens og Ørkenens Muld.

Onkel og Mr. Garrickson le af mit Frihedsraseri, som de kalde det, og paastaa, at jeg, trods alt, hvad jeg siger, er og bliver Aristokrat. Det er virkelig ærgerligt at høre. Jeg føler hos mig selv, at jeg er fri for al hovmodig Pukken paa mit eget. Amerikaneren tager den fremmede, naar han fortjener det, og sætter ham blandt sine egne til en fælles Nyden af Republikens Goder; saaledes er det netop, det bør være. Se til Irlænderne, det Folk, som Du har haft saa megen Følelse for, hvilket Liv udfolde de ikke her; det er nær ved, at de kalde New York deres egen By og ville foreskrive Staten Love! Du skulde have set den katholske Del af dem i en Kamp med Orangisterne! — Jeg fik virkelig Agtelse for Katholikerne. Farvel, kjære Ven! Hils Din Familie, og søg Omgang med unge, friske Mænd! Gid de syge gamle, som Du omtalte sidst, maa være komne sig!

Din Ven

Stefan Kampf.

Ebbe sukkede og greb skyndsomt og med et mørkere Udtryk det tredje Brev.

Weverlay Place, 25de Novbr. 1872.

Kjære Ebbe!

Det gjør mig ondt, at der er gaaet saa lang Tid, siden Du sidst modtog Brev fra mig; men det maa undskylde mig, at jeg har været paa en Rejse i Vesten sammen med min Onkel og Mr. Garrickson. Som jeg vist tidligere har fortalt Dig, er min Onkel Medejer af en af White-Pine-Sølvminerne i Navada. Minen er meget rig og har indbragt Ejerne seks Millioner Dollars, der dog atter ere gaaede med og flere til paa Grund af øjeblikkelige uheldige Omstændigheder. Onkel havde tabt Lysten til at føre Forretningen videre og vilde sælge sin Part, hvilket nærmest foranledigede Rejsen; og hvis jeg ikke var kommen til Minen og havde opmuntret ham til at vedblive, var uden Tvivl det hele stolte Foretagende gaaet over Styr. Mr. Garrickson kunde ikke lide, at Onkel for min Skyld opgav sit Forsæt; men jeg er ikke vred paa ham derfor, han er jo allerede gammel ligesom Onkel og regner altid med

Brøker. Nej, man maa vove, hvis man vil vinde. Det gaar med Minegravningen, som med Hasardspillet, det gjælder blot at holde ud; jeg vilde hellere selv tage Spaden, end slippe, hvor Aaren findes.

Næste Gang skal jeg fortælle Dig om min Rejse, jeg maa nemlig endnu i Dag skrive til min Fader, fra hvem der laa Brev ved min Hjemkomst. Han fortæller, at Tante Barbel, den Stakkel, har været syg, og at han har kjøbt Tony Schlettings Gaard ved Tonys Giftermaal og nære Bortrejse fra Schweiz. Han beder mig ogsaa om at komme hjem til Foraaret; men deri kan jeg virkelig ikke tjene ham. Derimod glæder det mig at høre, at Striden med de ultramontane har taget en god Vending, og at der er Udsigt til en Forbunds-Revision med det første. Ja, gid man med Magt kunde fravriste disse forstokkede Mennesker deres mange Fordomme og tvinge dem til at aabne Øjnene for det, som tjener til deres Vel! Jeg spurgte Mr. Garrickson, da jeg havde læst Brevet, om han ikke kunde opfinde en Maskine, der kunde gjøre Menneskene friske og sunde og fri dem for Hypercivilisationen og Overtroen. Mr. Gar-

rickson svarede mig — han er virkelig en skikkelig Mand, og jeg kan godt lide ham — at det kunde Vorherre bedre gjøre, hvilket han ved flere Lejligheder havde gjort. — Ha, ha, ha! Godt svaret, Mr. Garrickson! Godt svaret! Lev vel! og skriv en Gang til mig, naar Du har noget fornøjeligt at fortælle!

Din

Stefan Kampf.

„Han mener mig det godt," tænkte Ebbe, idet han lagde Brevene sammen. — „Vidste han, hvor megen Glæde hans Breve foraarsage mig, skrev han maaske ogsaa tiere. — I November 1872 er hans sidste Brev skrevet. Det er næsten to Aar siden. — Nej, det er det dog ikke. Tiden gaar langsomt her, mærker jeg nok."

Han sad endnu en Stund og stirrede paa Brevene med et mørkt Blik, hvorpaa han slukkede Lyset og kastede sig paaklædt paa Sængen. Men det varede længe, før han kunde sove. Hans ængstede Tanker lode ham ingen Ro, og først da Taagen ved Midnatstid sænkede sig gjennem Vinduesaabningen som et bøl-

gende hvidt Slør, viste Søvnen ham sit Aasyn og trykkede ham i sin bløde Favn. Da forekom det ham, at han blev baaren langt bort over Bjærg og Hav, over Marker og Skove, over glimrende Stæder og golde Ørkener med fjærne Klippetinder, indtil han standsede ved et Bjærg, der hævede sig paa frit formede, tunge Granitsøjler, bag hvilke Sølvet glimrede fra den fjærne, dunkle Grund. Her kom Stefan Kampf ham i Møde, og de gik ind under Klippehvælvet, hvor Fuglene tav, men Hamrene klang, hvor Solstraalen veg, men Sølvglansen faldt mellem Klippestykkerne, lig Maanelys mellem Isblokke over en natlig Sø.

„Kom, lad os nu fortsætte, hvor vi slap ved Brydekampen!“ raabte Stefan og pegede paa tvende Økser, som laa ved Foden af en Sølvpille, der i Lighed med et Træ bar Hvælvingen højt over deres Hoveder. Og hver af dem tog sin Økse og svingede den skiftevis mod Sølvpillen i ensformig og rungende Takt, og for hvert Slag faldt en gylden Frugt til Jorden, men med hver Frugt, der faldt, blev deres Attraa mere hed.

„Vi maa holde op, Stefan,“ sagde Ebbe

endelig og saa paa Dyngerne omkring dem; men Vennen raabte: „Fler, fler! — Den, for hvis Økse Pillen falder, ham tilhører alt!" Og de huggede og huggede, indtil Pillen faldt, og Bjærget med et voldsomt Brag styrtede sammen og begrov dem.

Ebbe vaagnede og sprang forfærdet op. Klokken slog allerede to i Kirketaarnet; men endnu mældte intet Skjær over Klippetinden Morgenens Komme. Der var ikke Spor af Lys eller Liv i Nærheden, ingen Lyd uden den dumpe, gravlignende, der svarede ham, naar han, famlende i Mørket, stødte mod Skraataget over Sængen.

„Denne Munk har jaget en Feber i mit Blod," sagde han. — „Jeg maa ud i den friske Luft, den fri Natur, der altid har bragt mit Sind Lægedom. — Og dog, hvorhen kan jeg her gaa? — Sorte Klippevægge, Fabrik- og Klostermure spærre Synet og Foden overalt. Jeg kan ikke som en Ørn stige mod Skyen og flyve ud over Klippekløften. Det er ikke Schweiz, mit Fædreland, — ikke Solbjærget, mit lyse, venlige Hjem!"

Han knugede Hovedet mellem sine Hænder.

indtil det tungt og træet faldt ned mod Vindueskarmen, og han udmattet atter slumrede ind.

Det var lys Dag, da Ebbe Lanz vaagnede ved højrøstet Samtale fra den aabne Plads for Enden af den tilstødende Fabrikbygning. Han bøjede sig ud gjennem Vinduet og saa, at det var Egnens unge Skytter, der samledes paa Fabrikpladsen for i Tide at tiltræde Rejsen til St. Gallen, hvor den store Schweizer-Skyttefest dette Aar skulde fejres paa en ualmindelig glimrende Maade, da den omtrent faldt sammen med den endelige Vedtagelse af den ny eller gjennemsete Grundlov. Rundt om fra Nabolandene strømmede de indbudne, fremmede Skytter allerede til for i Tide at naa Festpladsen og sikre sig et Ly for de otte Dage, Festen skulde vare. Paa forskjellige Steder holdtes der Prøveskydninger, og til en saadan, som skulde finde Sted i Dornbirn, agtede de her samlede Vorarlberger-Skytter sig. Fra Dornbirn vilde man da den næste Morgen gaa over Bregenz og

indtræffe i St. Gallen Dagen før Festens Begyndelse, den syttende Juli.

Der kunde vel være tolv til seksten Skytter, af hvilke Ebbe egenlig kun kjendte Gemmy Bondorph og to andre, der vare fra det nærmeste Nabolav, om han end havde set de øvrige en Gang i Kirken; men alle vare unge og raske Mænd i Tyrolerdragt med Blomster i Hatten og Bøsse paa Skulderen. Baade Ebbe og Søsteren vare blevne spurgte, om de ikke vilde gjøre Turen med, thi senere agtede ogsaa de unge Kvinder at tage til Festen; men Ebbe havde undskyldt sig med, at han ikke kunde være hjemme fra for sin Forretnings Skyld, og Edil vilde, selv om hun havde Lyst til at følge med Veninderne, naturligvis ikke være med, naar ikke Broderen ogsaa kunde deltage.

„Hvem der turde drage med og en Gang kvæge Sindet i en festlig Stemning i Steden for Dag ud og Dag ind at gaa her med Klippen paa sine Skuldre!“ var Ebbes første Tanke, da han hørte de friske Stemmer og saa de glade Ansigter neden for. — „Hvem der turde lade Munk være Munk og fly! Han fandt vel nok en, der kunde vise ham Kirke-

gaarden. — Og dog — — hvorledes er det fat med mig? — Jeg vil jo ikke til St. Gallen, naar ikke Stefan er der; hvorfor staar jeg saa her og drømmer? Hvad kryber jeg i Skjul for?“

Han gik ned, hvor Skytterne stode, og tog enhver af dem i Haanden. „God Lykke til Skydningen, Godtfolk, og hils paa Solbjærget, hvis Eders Vej falder gjennem Wald! Jeg tænker vel, det staar, hvor sidst det stod.“

„Du vil altsaa ikke med til Festen?“ spurgte Gemmy Bondorph, en kraftig ung Bonde med et tænksomt og roligt Blik.

„Nej, denne Gang kommer jeg næppe til Fest.“

„Og dog har Du mere Ærende i Schweiz end nogen af os andre,“ vedblev Gemmy overtalende.

„Det kan ingen vide, Bondorph,“ svarede Ebbe oprømt og slog ham paa Skulderen. — „Kommer Du hjem med en halv Snes tusende Frc. eller et Par af de store Sølvpokaler, skulde jeg mene, at Du har haft Ærende nok.“

Nu traadte Edil til fra Klostermessen, fulgt af en Del unge Piger, der kom for at

hilse paa de bortdragende Brødre eller Fæstemænd endnu en Gang.

„Du faar ikke Fred, før Du tager med os Søndag Morgen til St. Gallen,“ sagde Johanne Heer, en lyshaaret og klarøjet ung Pige, og slog Armen om Edils Liv. — „Vi ville saa gjærne have Dig iblandt os.“

„Vi kunne godt bo alle otte paa Høloftet hos min Svoger i Freuden,“ sagde Johannes skjælmske Søster og rykkede Edil i en Haarlok, da Søsteren og de andre unge Piger havde bemægtiget sig hendes øvrige Person.

„Sig, at hun skal tage med os, Kurvemager Lanz!“ sagde Anna Prunsch, den skjønne Træskjærerdatter, og saa paa Ebbe med et Blik, der nok kunde varme et Hjærte, der var koldere end hans. — „Lad nu være at tænke paa Kurvene, og følg med os, naar jeg beder Dem derom!“

„Hvorhen? — Hvorhen, kjære Børn?“ lød en Stemme i Nærheden, og Pater Bonaventura nærmede sig fortrolig Kvindeflokken, medens nogle af Skytterne veg.

„Vi tale om St. Gallerfesten, gode Pater, til hvilken vi gjærne ville have Kurvemageren

og hans Søster med," sagde Anna Prunsch kjækt.

„Ebbe Lanz og hans Søster deltage næppe i saadanne verdslige Fester, hvis jeg kjender dem ret," sagde Pateren med et vantro Smil, og før Anna Prunsch eller nogen af hendes Søstre kunde hindre det, havde han allerede ført Edil og Ebbe bort med sig.

„De have forstyrret Din Morgenandagt, ikke sandt, mit Barn?" sagde Munken deltagende og klappede den unge Piges Kind. — „Jeg vil overlade Dig til Dig selv, medens Din Broder og jeg gjøre et kort Besøg paa Kirkegaarden."

Edil førte Munkens Haand til sine Læber og gik ind i Huset, hvorimod Broderen langsomt fulgte den gamle ad Kirkegaarden til.

„Du er bleven tankefuld," sagde Pater Bonaventura, da de havde gaaet en Stund uden at tale. — „Tilstaa det kun, det er den unge Rosenkind, Du tænker paa!"

Ebbe blev rød, men sagde ikke et Ord.

„Kvinderne ere fagre, men farlige, — farligere, end vi tro. De ere Draaber, der glimre for vort Øje, men udhule vort Liv!"

Ebbe vilde have svaret, men i det samme hørte han Skytterne sende den sidste Hilsen fra Bjærgstien, idet de droge bort; da tav han og svingede Huen med fortvivlet Kraft, som om han bar Klippen paa sine Skuldre og vilde ryste den af.

„Du er endnu mørkere end i Aftes," begyndte Pateren atter nogen Tid efter. — „Betro Dig til mig, og lad Din Moders Ven tillige være Din!"

Men den unge Mand vedblev at tie og gik med mørke Blikke hen imod Klippevæggen gjennem den aabne Kirkegaardsport.

„Dit Sind er uroligt," fortsatte Pateren og greb hans Haand. — „Har Verden med sine Tillokkelser ængstet Dig? Har Dit Sind ingen Hvile i Gud? Tal, at jeg kan trøste Dig! Jeg har ogsaa en Gang været ung og har stridt mod den gamle Adam som Du, indtil Kvindens og Slangens Røst blev døvet i Kirkens Favn."

Dog, Ebbes Øre vedblev at være lukket for Munkens Røst; det var meget mere, som om han lyttede efter en usynlig, idet han gik fremad med bøjet Hoved og dæmpet Aandedrag.

men alt omkring ham stod sørgende og tav, — de faldne Grene i Gangen laa som splittede Runer og tav; Liljerne stode paa Gravene med sænkede Bægere og tav, og Dødsenglene rundt om med de nedadvendte Fakler havde heller intet Svar paa det Spørgsmaal om Livet, der brændte i hans Sjæl,

„Tal!“ vedblev Bonaventura fremdeles og hævede Ebbes Hoved for at møde hans Blik. — „Din Sorg gjør mig bedrøvet; men Kirken har Trøst. Din Tro er bleven svag, frygter jeg; men vi ville tage Din Tvivl. Din Bøn er ikke brændende; men trøst Dig, vi ville bede før Dig! Herren har givet os Aand og Kraft til at vejlede til Sandhed.“

Ebbe saa op. — Kunde nogen vende sig bort fra denne indtrængende Stemme, fra dette kjærlighedsfulde Udtryk, der talte i Oldingens tindrende Blik?

„Dit Aasyn siger mig, at Du ingen Tillid har til mig. Tal! Hvad er der hos mig, som skræmmer Dig? Kan Du ikke glemme den hule Kind og Knokkelhaanden, naar Du fornemmer det bløde Sind? Kan Du ikke

glemme den skarpe Røst for Kjærlighedens milde Ord?“

Ebbe Lanz syntes, at Nerverne om hans Hjærte fik Liv paa ny. Han begyndte at frygte, at han havde gjort Oldingen Uret, at hans let bevægelige Fantasi Aftenen forud havde vist ham Moderens Ven i et ufordelagtigt og bedragerisk Lys.

„Tak,“ sagde han og trykkede Paterens Haand — „saaledes har endnu ingen talt til mig.“

„Saaledes tale Kirkens Tjenere altid til de ængstede Sjæle; men det sker ogsaa altid i Løndom. aabent ville Menneskene ikke høre vor Røst. Fra dem er det, Spliden er kommen i Kristi Hjord og i saavel verdslig som gejstlig Magt; de have fremkaldt det gjenstridige hos os ved at kaste efter os med Knive, hvor vi ville frem. Men Du hører ikke til dem, fordi Du ikke straks føler Velsignelsen ved vort Ord eller aabner Dit Hjærte for den. Din Opdragelse blandt det kjætterske Folk maa undskylde Dig; var den bleven betroet Din fromme Bedstefader og mig, saaledes som Din afdøde Moder en Gang

ønskede det, vilde meget nu have været anderledes.“

De vare imidlertid standsede i Buegangen under Klippen foran en lav og nylig sammensunken Grav, ved hvis Hovedende var rejst et lille Alter, som foruden nogle Tøjblomster bar Billedskjærerens minderige Kors. Ved Fodenden stod en Vievandskumme og en lav Bænk, paa hvilken Pater Bonaventura satte sig efter at have stænket Graven og bedet en Stund i Tavshed.

„Har min Moder nogen Sinde havt et Ønske som det, De udtalte nys?“ begyndte Ebbe efter at have sat sig hos Munken med blottet Hoved.

„Siden Du spørger mig derom, vil jeg svare Dig saa aabent, som jeg formaar,“ svarede Bonaventura og tog hans Haand, — „Da Din Bedstefader vidste, at det var mig, som havde lagt Dine Forældres Hænder i hinanden og efter bedste Evne sat den uformuende unge fremmede i Stand til at ægte en fattig Pige i et fremmed Land, kan det ikke undre Dig, at han allerede ved Din Fødsel blandt det reformerte Folk henvendte sig til mig for at bede mig om paa en eller anden Maade at sikre

Dig Kirkens Varetægt. Jeg skrev til Dine Forældre derom, og da de den Gang intet hellere ønskede, blev der tilskrevet Dig en Friplads ved vort Kollegium i Feldkirch allerede i Dit tredje Aar. Hvad der imidlertid har bragt Dine Forældre til at fornægte det en Gang udtalte Ønske eller frafalde den tagne Beslutning, er aldrig blevet mig rigtig klart, og kan jeg, selv efter min Samtale med Din Fader i Gaar Aftes derom, ikke sige Dig; men da Tiden kom, paa hvilken Du skulde nyde de Goder, der i Følge Indskrivningen tilkom Dig, var der ikke den Lyst eller Iver til at modtage dem, som man havde turdet vente, og uden en varm Tilslutning fra Dine Forældres Side fraraadede jeg Din Bedstefader i det mindste foreløbig at gjøre noget i denne Sag."

Pater Bonaventura standsede her og saa paa sin Tilhører, der sad rolig og bleg som et Træbillede ved Siden af ham uden at se op. Det forekom ham, at Haanden, som han holdt inden i sin, langsomt var bleven til Is, han prøvede at trykke den, men den vedblev at være uden Liv, end ikke Læberne rørte sig, da den unge Mand endelig spurgte:

„Og saa?“

„Saa blev der senere gjort nogle Forespørgsler med et lignende Udfald, og det er først nu, der tilbyder sig en Lejlighed til at faa denne Sag endelig afsluttet med Kollegiet, idet jeg, som Du ved, agter at opholde mig nogen Tid i Feldkirch.“

„Jeg har ingen Sinde anet det,“ sagde Ebbe og saa op med en sløv Ro.

„Dine Forældre opsatte at tale til Dig derom indtil, som Din Fader siger, Din Udvikling var gaaet i en anden Retning, hvilket jeg, oprigtig talt, heller ikke kan forstaa.“

„Men min Søster? — Det forekommer mig, at min Fader i Aftes ogsaa nævnede hende?“

„Med hende er det en anden Sag. En ung Pige kan jo til enhver Tid komme i et Kloster,“ svarede Pateren lidt affærdigende.

„Ja, De har Ret! — Men ikke sandt, jeg er dog for gammel til at lære at blive Munk eller Præst.“

Ebbe Lanz saa ved disse Ord op med et Blik, som man skulde tro kunde have boret Hul i Klippen, men som enten maatte være

undgaaet Pater Bonaventura eller være prellet af mod hans Haand; thi han svarede rolig, medens han glattede sine Bryn:

„Vor Ordensfader begyndte blandt Smaadrenge, da han var tre og tredive Aar.“

„Han hører ogsaa Romantiken og Middelalderen til; men den Tid er omme med dens glødende Begejstring for Kirken og Roms Magt.“

„Sig ikke det! Herren skal komme en Gang i sin Vælde, og da skulle Sjælene søge hjem som vildfarne og forbrændte Duer under Kirketaget; da skal det blive aabenbart for alle, hvad den nyere Tid med Reformationen og Friheden gav.“

„Reformationen og Friheden?“ gjentog den unge Mand langsomt og ligesom vakt af et Blund. — Har da ikke Friheden ogsaa sine Goder? — Er der end mange, som friere end tilforn vedgaa deres Armod og Uforstand paa Guds Ting, er der jo ogsaa utallige, som friere gribe Ordet, hvor det lyder; vi forkynde det jo selv friere end tilforn.“

„Men Kirkens Frihed og dens Ret til at afgrænse Stat og Folk er bleven voldtagen, dens guddommelige Ære har maattet vige for

daarligt Menneskery! Tidligere var det Korsbanneret, der samlede Folket til Kamp for Kristendommens Sag, det var det hellige Moderflag, der bares foran det, paa Fredens som paa Kampens Skueplads, ved Gilder og Fester, i Alvor og Skjæmt; men hvorom flokkes Menneskene nu? Om deres egne forfængelige Tanker og under Selvets sminkende Klude til Kamp for deres vilde Drifter, til Sønderlemmelse af Kirke, Stat og Lov! Men jeg siger Dig, at disse Mennesker skulle blive slagne til Jorden som Krøblinger, og at Herren vil kalde de saargjorte Sjæle til en Kirke, der skal være under et Hoved, under en Hyrde! Da skal Verden fornemme, hvor Sandheden og Ukrænkeligheden findes; thi Jorden skal ryste, og Himlen skal give Lyn, som hin benaadede og underrige Dag, da den hellige Faders Ufejlbarhed forkyndtes for den hele Jord, og hver den, som da gjenstridig tør løfte sin Pande blot, end sige sin Røst, han skal blive sønderreven og brændt, og hans Aske skal strøs for Vindene, som hin Schwejzerkjætters, hvis Skjændsel aldrig vil dø."

Ebbe bævede et Øjeblik for det vilde Udtryk, hvormed Pater Bonaventura rejste sig og

saa paa ham; det var, som om den Kraft, der havde bevinget hans Ord, ogsaa havde givet Oldingeskikkelsen Ungdommens Styrke tilbage; det bøjede Legeme med de dirrende Lemmer havde pludselig faaet Billedstøttens Holdning og Ro. Øjnene vare traadte længere frem og havde faaet forøget Glans, og selv Kinderne luede med et Purpurskjær, der dannede en mærkelig Modsætning til den sorte Kutte og det sparsomme, hvide Haar.

„Gid det maa blive, som De siger, ærværdige Pater, og gid Kirken aldrig maa savne Kræfter til at virke hen til dette Øjemed! Jeg selv føler mig kun ringe.“

„Tal ikke saaledes! — Naar et Siv kan blive til Flint i en Kildes lune Favn, maa et Menneske kunne blive en Kæmpe i Herrens.“

„Men min Sjæl er ængstet; den finder Gaader og dunkle Spørgsmaal overalt.“

„Saaledes er det altid! Vi tro at have nødig at vide alt og lære først silde, at vi have ingen Viden behov. Jeg har selv talt en Gang som Du og trot, at jeg aldrig fik min Videlyst stillet, Tusender af Bøger maatte jeg gjennemsøge, før min hungrige Sjæl blev mættet i en

Advokats Skrifter, som Ordens-Generalen selv til Slutning viste mig hen til."

„De har altsaa ogsaa kjendt Tvivl en Gang, og det er sandt, at Herren ikke forud har valgt sine?"

„Hvad mener Du dermed?" spurgte Pater Bonaventura og stirrede paa den unge, blege Mand.

„Vi kunne tilegne os Troen? — Sønnen af en reformert er ikke fortabt, fordi Faderen var en frafalden, og man er ikke Katholik, fordi man er født af katholske Forældre?"

Bonaventura saa forbavset paa Skikkelsen, der sad sammenbøjet ved hans Fødder, indtil han selv langsomt tabte sin Holdning. „Jeg kan ikke svare Dig paa dette Spørgsmaal med faa Ord," sagde han efter nogen Betænkning, — „og da jeg frygter, at jeg allerede har ladet min Rejsefælle, Pater Hubert, vente, maa vi opsætte at tale nærmere derom saa vel som om meget andet, indtil vi atter ses. Jeg bliver fjorten Dage i Feldkirch. Du maa en Gang besøge mig der, maaske en Søndag, naar Du intet forsømmer derved. Kan Du ikke komme

den første Avgust til vort store Brødremøde? Det kunde mulig have Betydning for Dig."

Ebbe mente, at han nok kunde komme til det store Brødremøde, og efter at have bedet en Stund ved Graven og paa ny stænket den med Vievandet, forlode de Kirkegaarden og lode de døde i Fred.

Det var imidlertid blevet op ad Formiddagen, da man nærmede sig Huset, uden for hvilket Schebel Lanz, der netop var kommen hjem et Øjeblik, ventede for at sige Pater Bonaventura Farvel.

„Der er kommet et Brev til Dig, Ebbe," sagde han til Sønnen med et forlegent eller uvilligt Udtryk, der ikke undgik Bonaventuras Opmærksomhed og jog Blodet op i Sønnens hvide Kinder, idet han hurtig bortfjærnede sig.

„Forretninger, kan jeg tænke," mente Pateren; men Schebel Lanz rystede paa Hovedet og svarede med lav Stemme, for at ingen i Huset skulde høre det: „Amerikansk Lokkemad, der binder Tungen paa ham og gjør ham Hovedet kruset!"

„Fra hvem?"

„Fra Sønnen af den onde Mand, vi talte om i Aftes."

„A!" udbrød Pateren med et Sæt, — „fra den unge Kampf."

„Der kan næppe komme andet end ondt ud af hans Venskab med dette Menneske. Jeg har aldrig kunnet tro ham, og Marie heller ikke, skjønt baade Drengen og Pigen altid vare uudtømmelige i hans Ros."

„Virkelig! Det interesserer mig at høre, kjære Ven! — Skriver han ofte?"

„Det tør jeg ikke sige; men des værre er det. Jeg ser jo, hvor de længes efter Brev i Aar og Dag, skjønt ingen af dem vil være det bekjendt."

Pater Bonaventuras Hænder vare blevne lidt urolige, men i øvrigt saa han smilende og veltilfreds ud. „Jeg har ikke Tid til at advare Deres Børn i Dag; men ved den hellige Jomfrus Bistand tales vi snart ved," sagde han og vilde være gaaet ind i Huset at tage Afsked, hvis ikke Schebel bekymret havde holdt ham tilbage.

„Jeg har nu tænkt over, hvad De talte om

i Aftes, ærværdige Pater. Ebbe maa raade sig selv; men Pigen kan jeg ikke undvære."

„Derom ville vi tale næste Gang, gode Lanz."

„Har De da ikke talt med min Søn endnu?"

Pateren nikkede og vilde gaa; han havde meget travlt.

„Og han sagde — —?" spurgte Faderen bævende, idet han i sin Angest uvilkaarlig greb Munken i Kutten.

„De har en vakker Søn, en lydig Søn," afbrød Pater Bonaventura ham med Værdighed, — „og dette, gode Lanz, er det første og store Spørgsmaal i Familien som i Kirken, — Lydighed!" Her lagde Oldingen blidt og beroligende Haanden paa den ængstede Faders Bryst, idet han gik forbi ham hen imod Huset, og en halv Time senere var Pater Bonaventura og hans Rejsefælle i en fortrolig Samtale paa Vejen til Feldkirch.

Ebbe Lanz havde trukket sig tilbage til sit Kammer med Stefan Kampfs Brev; men først

da Munken var borte, og Huset i fuldkommen Ro, aabnede han det og læste til sin Forbavselse følgende:

Innsbruck, d. 28de Juli 1874.

Kjære Ven!

Bliv ikke altfor forskrækket ved at modtage et Brev fra mig, skrevet i Innsbruck, og undskyld, at jeg foreløbig kun med nogle faa Ord sætter Dig ind i min nuværende Stilling. Min Onkel har været død allerede over et Aar. Vi havde en Tid haft godt Haab om hans Helbredelse, men saa kom des værre Efterretningen om et nyt og meget betydeligtTab i Sølvminen og gjorde paa en sørgelig og pludselig Maade Ende paa hans Liv. Onkels Død var saa meget sørgeligere, som det ved den samme Lejlighed viste sig, at Firmaet i en længere Tid havde staaet paa en daarlig Fod og var i Gjæld til et større Hus, til hvilket Onkels Kompagnon stod i et underligt uklart Forhold. Alt dette gjorde, at jeg tog bort fra New York i Efteraaret 1873 og gjorde en Rejse mod Syden, hvilket jeg halvvejs fortryder. da Sydamerika paa ingen Maader kan maale sig med Nordamerika og i Forhold til dette er omtrent lige-

saa kjedeligt og konservativt flovt, som jeg her fornemmer, at Tyrol er i Forhold til Schweiz. Min gamle skrev et Par Gange, at jeg skulde komme hjem og — med det Par Skillling, jeg fik efter Onkel — anlægge en Fabrik for Bomuldsvarer ved Siden af Gaarden, som nok har faaet et Stokværk til. Jeg var i Førstningen slet ikke tilbøjelig til at gaa ind paa dette Forslag, men har alligevel til Slutning bekvemmet mig dertil.

Jeg har nu gjort en lille Rundrejse i Evropa for dog ogsaa at faa en Smule Kjendskab til den gamle Verden; men jeg siger rigtignok: Maa jeg bede om den ny! Jeg vil være hjemme til Grundlovs- og Skyttefesten; men derfor kan jeg nok, haaber jeg, faa Tid at se ind til Dig, der er jo ogsaa en meget stor Bomuldsvare-Fabrik i Bludenz.

Ja, Du faar at tage til Takke med disse faa Linier; thi ellers kommer jeg selv før Brevet.

Din

Stefan Kampf.

Ebbe læste Brevet to Gange. Det forekom ham saa indholdsrigt, og dog var det, som

om han havde ventet noget mere. Det var dog kun et øjeblikkeligt Savn, han følte, da Glæden over det forestaaende Møde med Vennen hurtig drev alle andre Følelser paa Flugten. — Stefan kom til hans fattige Hjem! Kom trods Uvenskabet mellem deres Fædre! — Hvilket Haab, hvilke gode Løfter for Fremtiden laa der ikke i denne Tanke! Stefan gjemte en dyb og varm Følelse bag et frastødende eller overfladisk Væsen, maaske kunde han være i Stand til at knytte Venskabet mellem Fædrene paa ny, maaske mindedes han endnu Søsteren og var sin Ungdomskjærlighed tro. — Nej, saa vidt turde hans Tanke ikke gaa. — Stefan var jo ikke en Gang Katholik.

Da Ebbe kom ned i Dagligstuen, sad Edil bøjet over sit Sytøj, og han lagde Mærke til, at Søsteren mod Sædvane ikke saa op, da han traadte ind.

„Jeg har modtaget et Brev fra Stefan,“ begyndte han.

„Det ved jeg da,“ svarede Søsteren uden at se op; det var hende, der først havde modtaget Brevet.

„Men Du ved ikke, at han er kommen

hjem fra Amerika og har i Sinde at besøge os."

„Det mener Du ikke, Broder," sagde den unge Pige og trak Vejret hemmelig og dybt.

Ebbe fortalte nu det væsenligste af Brevets Indhold med en Ro, som Søsteren ikke kunde undlade i sit stille Sind at misunde ham, hvilket igjen ikke kunde undlade at bidrage til, at hendes hvide Hud langsomt fik Rosens Rødme, og at Naalen mellem hendes Fingre pludselig løb løbsk.

Da Broderen endelig tav, og Edil endnu hverken saa op eller sagde noget, blev der en lille Pavse, hvorunder han tænkte paa, hvilket elskeligt lille Væsen hans Søster dog var, og hvor lykkelig hun fortjente at blive, — medens Edil uden Ophør bestræbte sig for ikke at henlede Broderens Opmærksomhed paa sig; hvilket faldt hende meget vanskeligt, da hendes Hjærte ikke vilde vide af nogen Ro at sige, og det forekom hende, at der var en grøn Hyldegren, der viftede foran hende og stadig fristede hende til at se op.

Nu kom Faderen hjem til Middag, og dette hjalp den unge Pige et Øjeblik ud af Forlegen-

heden, ihvorvel det ved den samme Lejlighed gik ud over Broderen.

Schebel Lanz syntes hverken at blive overrasket eller venlig stemt ved Sønnens Efterretning om Stefan Kampfs Ankomst, men spurgte kort, hvad den Herre vilde i Bludenz.

„Han skriver, at han vil se ind til os,“ svarede Ebbe tøvende.

„Mig skal han ikke bryde sig om at se til, jeg vil helst undvære Synet af ham.“

„Kjære Fader! —“ udbrød Ebbe, men holdt pludselig inde.

„Han mener det ikke saa ilde;“ vovede Edil at sige, medens hun lagde Sytøjet sammen og langsomt nærmede sig Faderen.

„Jeg vil ikke forbyde Eder at modtage Eders Ven; men saa længe Stefan Kampf er her, bliver jeg paa Fabriken.“

„Lille Fader,“ fortsatte Edil og greb hans Haand. — „Du har selv lært os, at vi skulle tilgive, vær ikke uretfærdig imod Stefan nu!“

„Jeg er jo altid uretfærdig mod ham,“ svarede Faderen i en bidende og haard Tone, som gik Ebbe til Hjærtet og gjorde, at Søsteren brast i Graad. — „Hvad mene I, at Pateren

vilde have sagt til et saadant Besøg? Mon han vilde have bifaldet, at I pleje Venskab med Sønnen af den Mand, der har spaltet baade vor Lykke og vor Tro!"

„Tal dog ikke saa skrækkelig, Fader!" udbrød Ebbe og sluttede Edil, som hulkede, i sin Favn.

„Jeg kan ikke gjøre det gjorte ugjort, og man fordriver ikke et Onde ved at give det Næring," vedblev Faderen med mere Mildhed, — „men vær I kun rolige, jeg skal ikke vise Stefan Kampf Døren, saaledes som hans Fader tit har villet gjøre ved min Søn."

„Stefan kommer jo ogsaa som en forsonende Ven, kjære Fader, og rækker os Haanden over sin Families Uret," begyndte Edil paa ny og vedblev at møde Faderens Indvendinger med et Barns Ømhed, indtil han omsider gav efter og tav.

Men nu gjorde der sig et Spørgsmaal gjældende, som ikke var saa let at besvare: Hvor skulde Gjæsten bo, hvis han havde i Sinde at blive over en Dag eller to? Ebbe mente først, at man nok kunde rede et Leje om Aftenen i Dagligstuen, noget, som Edil ikke kunde

bifalde, og kom senere med det Forslag, at Stefan skulde have hans Værelse. Dette havde Edil dog ogsaa imod: Der stod den gamle, store Dragkiste og fyldte Pladsen op, og der var Udsigt til Kirkegaarden; nej, saa maatte han hellere faa hendes hyggelige lille Værelse, som kunde istandsættes paa kort Tid; hun kunde meget godt en Nat eller to sove i det lille mørke Aflukke i Dagligstuen, der ellers gjorde Nytte som Klædeskab. — Og derved blev det, uagtet Faderen og Broderen i Førstningen gjorde Indvendinger.

Nu blev der Travlhed i Huset. Det blev Faderen indrømmet at gjøre en Spaseretur efter Fabriktiden, at han ikke skulde ulejliges af Uroen i Huset, og Ebbe fik ikke Lov til at komme hverken i Dagligstuen eller paa Loftet før Aften. Alle Værelserne skulde udluftes, og alt være skinnende rent og blankt. Mariabillederne maatte have friske Kranse, og Gardinerne, som den unge Pige havde syt paa i over et Aar, og som just vare blevne færdige, skulde op; derom kunde der ikke være Spørgsmaal.

Det var især Edils Værelse, der var Gjen-

stand for Opmærksomheden. Her blev lagt et Tyrolertæppe over det vindskjæve Gulv; Kommoden blev trukken hen foran Ovnen, som havde en Revne, og over Bordet blev bredt et Tæppe af samme Mønster som Gardinerne for Vinduerne og Sængen. — Her var saa nydeligt som i et lille Bjærgkapel.

Edil kom netop løbende med en Blomsterkost, da Broderen henimod Aften stak Hovedet ud af Værksteddøren og smilende spurgte, om Forberedelserne snart vare endte, og om han nu maatte komme ud af sit Fangebur.

„Jo," svarede Søsteren, der et Øjeblik saa ud, som om hun var bleven greben i en Forbrydelse, — hvorpaa hun forlegent spurgte, om hun ikke nok turde sætte Blomsterkosten op paa Stefans Værelse, et Ønske, som Broderen ikke turde nægte hende, uagtet han, da hun syngende løb op med den, ikke ret vidste, om han skulde græde eller le.

Edil syntes naturligvis, at Tiden fløj; men før det blev mørkt, stod ogsaa hele Huset forynget, og oven i Kjøbet var en lignende Egenskab bibragt Klædedragten, da man jo ikke vidste, paa hvilken Tid Gjæsten kunde over-

raske Familien og træde hovedkulds ind ad Døren.

„Jeg tror ikke, at Stefan kommer i Aften," sagde Broderen, da han og Søsteren i Mørkningen sade hver ved sit Vindue i Dagligstuen og saa ud.

„Og jeg kan slet ikke blive fortrolig med, at han nogen Sinde kommer," svarede Edil, idet hun foldede Hænderne over Knæet og saa meget lykkelig ud.

„Er det ikke underligt, Ebbe," begyndte hun lidt efter, — „at Tiden, siden jeg saa ham sidst, kan forekomme mig saa kort? — Tror Du, at han har forandret sig?"

„I vor Alder forandrer man sig meget paa en kort Tid; derpaa maa Du være forberedt."

Søsteren svarede ikke, men stirrede tavs ud gjennem Vinduet, indtil der pludselig undslap hende et Udraab.

„Hvad ser Du?" spurgte Broderen.

Edil pegede skjælvende mod Fabriken, hvor en Herre med en Taske over Skulderen netop drejede om Hjørnet op imod Hovedtrappen og forsvandt.

„Det var ham," hviskede hun og pressede Hænderne mod Hjærtet.

„Mon Du ikke har taget fejl," mente Broderen, — „han var høj og saa mørk ud."

Edil sukkede saa dybt, at Broderen uvilkarlig greb hendes Haand. „Ja, jeg har maaske taget fejl," sagde hun. — „Bliv ikke vred paa mig, jeg er et Barn!"

Men Edil Lanz saa ikke tiere ud gjennem Vinduet den Aften.

Da Klokken var elleve, kom Faderen hjem. Det forekom Ebbe, at hans Gang var lidt famlende, men Mørket kunde maaske undskylde dette.

„Eders Gjæst lader nok vente paa sig, Børnlille!" begyndte Schebel, idet han tog Vejen til sit Værelse. — „Jeg skal nok gaa forsigtig over Dit pæne Gulv, lille Edil! — Da er der kommet Gjæster til Fabrikherren. Den store Sal er oplyst. — Jeg stod og saa derpaa. — Jeg saa derpaa. — Fattigfolk kan jo se derpaa! — — Gaa og se derpaa, mine gode Børn! — Fattigbørn maa se derpaa!"

Schebel Lanz var imidlertid kommen ind til sit Leje, hvor han snart sank hen i en dyb

Søvn; derimod varede det længe, før Datteren kom til Ro i sit ny, snævre Sovekammer, og det samme turde vistnok gjælde for Sønnen; thi Edil syntes, at hun, da Klokken slog tre, endnu hørte ham gaa oven paa, uden at hun dog vovede at staa op for at overbevise sig derom.

Fabrikklokken ringede netop til Frokost næste Morgen, da Stefan Kampf trak Silkegardinerne fra Vinduet i sit Soveværelse efter at have forladt Fabrikherrens Himmelsæng.

Den unge Schweizer var næppe til at kjende igjen, saaledes som han stod der ved det tunge, blaa Silkedrapperi og hilsede den neden for gaaende Fabrikherre paa en Maade, der vilde være en ægte Yankee værdig.

Stefan Kampf var bleven mager, siden vi saa ham sidst, ligesom ogsaa hans Hudfarve var bleven mindre frisk, men til Gjengjæld havde han faaet et velformet, sort Skjæg, der klædte ham godt. Haaret og Hænderne vare ikke mindre omhyggelig behandlede end Skjæ-

get. Fødderne vare indesluttede i ufarvede Støvler, og i det fine Kalvekryds sad en Diamantnaal, som rent fordunklede Glansen fra hans eget smukke Blik.

„En meget forekommende Mand, min Vært," tænkte den unge Herre, idet han tændte sin Morgencigarrette, og Fabrikherren neden for bortfjærnede sig. — „Jeg havde ikke den fjærneste Anelse om, at han hørte til vore! — Hvem kan ønske sig en bedre Medinteressent! Jeg maa virkelig prise mit Held, dersom han beslutter sig til at deltage i Virksomheden med mig. — De tresindstyve tusende Frc., som han straks vil indskyde i Fabrikanlæget, lagte til de fyrretyve tusende, som min gamle mener at kunne udrede, udgjøre hundrede tusende. Min egen Pengebeholdning vil jeg anslaa til tyve tusende Dollars; jeg kan saaledes gjøre Regning paa en Kapital af to hundrede tusende Frc. at begynde med. Det er smaat, men man er ikke i Amerika længer. — Nej, derom bliver man ofte nok mindet; jeg vil ikke være ærlig, om jeg i Tyrol kan faa en Tobak, der blot lader sig tænde!"

Her kastede han den nylig tændte Cigar-

rette ud gjennem Vinduet og greb en anden, idet han vedblev:

„Min Vært vil have mig med paa en Kjøretur straks efter Frokosten; men jeg skulde dog egentlig først se at finde Ebbe Lanz. Jeg har ikke villet spørge Fabrikherren om ham, han kjender ham naturligvis ikke, skjønt det forekommer mig, at Ebbe skrev en Gang, at Faderen gik i Arbejde her. — Stakkels Ebbe, han fletter Maatter, tror jeg, eller er det Kurve? — Et sørgeligt Arbejde for min fordums Kampfælle! — Blot jeg kunde gjøre noget for ham; men jeg er slet ikke vis paa, at Ebbe vil tage imod nogen Hjælp fra min Side; han har altid haft nogle underlige Forestillinger om sig selv, og det have de der hjemme Ret i: der er noget umedgjørligt hos Familien Lanz, som hos alle katholske Folk.“

Stefan Kampf sendte med Velbehag en Røgsøjle i Luften, medens han lagde Armene til Rette paa Silkepuderne i Vindueskarmen for des mageligere at kunne nyde Udsigten og fik da først Øje paa det lille Hus under Fjældet skraas over for.

„Det var Pokkers!“ udbrød han, — „ere vi

blevne Naboer igjen? Det kan ikke fejle, at det er ham, som bor hist henne, hvor Pilekvistene ligge uden for. — Fuldkommen rigtigt, nu ser jeg tydelig Kurvene gjennem den aabenstaaende Luge."

Stefan Kampf trak sig hurtig tilbage i Værelset og gik op og ned ad Gulvet med et tankefuldt Blik, indtil han atter standsede bag Silkegardinerne og vedblev, medens han trak dem for Vinduet:

„Havde jeg vidst i Aftes, at vi vare Naboer, vilde jeg sikkert være gaaet der over straks; det er dog ikke værd, at de se mig nu, da jeg skal ud at kjøre."

Vi anse det ikke for nødvendigt at følge Herrerne til Frokosten eller paa Kjøreturen, uagtet den første var saa udmærket, at den efter Stefans Mening uden Sammenligning var den bedste, han havde nydt i den gamle Verden, og uagtet Fabrikherrens Vogn og Heste tiltalte ham i den Grad, at han troede at maatte erklære, at dette fortrinlige Befordringsmiddel ikke stod tilbage for Amerikanernes, men fortjente at paradere i Centralparken i New York ved Siden af Pragtkjøretøjerne fra Rigmandskvarteret

i Fifth Avenue. Det er uden Tvivl nok at vide, at Herrerne efter nogle Timers Forløb vendte hjem fra et Besøg i Montafunerdalen. og at Fabrikherrens Gjæst derefter trak sig tilbage for inden Middagsbordet at se sig lidt om i Nabolavet.

— Ovre paa den anden Side Vejen gik Tiden mindre let, og Ebbe Lanz sad bleg og tungsindig ved sit Arbejde uden at kunne udrette noget, da han gjennem Lugen saa sin fordums Kampfælle langsomt nærme sig Huset over den stenede Vej. Før han vidste det, var han allerede ude i Forstuen, og Glæden over endelig at se Stefan træde over Tærskelen gav hans Ansigt et Udtryk af Kjærlighed og Liv, som straks greb Vennen og gjorde, at Stefan varmt og inderlig gjengjældte det Haandtryk, hvormed han bød ham velkommen.

„Er dette Dit Arbejdsrum? spurgte Stefan. da de første Ord vare vekslede, og stak Hovedet ind i Værkstedet, — „der er ikke meget lyst."

„Derfor vil jeg ogsaa bede Dig at træde ind i Dagligstuen. Min Fader er paa Fabriken endnu; men Edil er hjemme," sagde Ebbe, idet han aabnede Døren, og de traadte ind.

Edil sad og syede, hvor hun havde siddet den foregaaende Aften; men hun var ikke saa pyntet, som den Gang, og lod ogsaa til at være mindre urolig nu. Derimod syntes Stefan Kampfs Indtrædelse at røbe en Forlegenhed, der ellers var ham fremmed, ligesom ogsaa hans Maade at hilse paa syntes at være undergaaet en mærkelig Forandring i Løbet af Dagen.

„Goddag, Jomfru Edil! — Bliv ikke vred, at jeg endnu kalder Dem saaledes.“ begyndte han, idet han rakte Haanden til Edil og rødmede svagt — „Det glæder mig at træffe Dem hjemme, Deres Fader, hører jeg, er paa Fabriken.“

Edils Kinder blussede, hvilket ikke undgik Stephan Kampfs Opmærksomhed og gjorde ham endnu mindre fri. „De maa endelig ikke opfatte mine Ord, som om jeg havde ventet, at ogsaa De skulde have været paa Fabriken, skjønt der jo ingen Ulykke havde været deri“, skyndte han sig at tilføje og lagde Hatten bort.

Den unge Pige, der havde rejst sig, satte sig atter rolig uden at sige noget, og da Ebbe heller ikke talte, men saa ud af Vinduet med en mørk Mine, blev der et Ophold, som

Stefan Kampf udfyldte med at skrue Gulddupskoen fastere paa sin Stok.

„Vil Du ikke tage Plads?“ spurgte Ebbe endelig og vendte sig om for at sætte en Stol frem, medens Søsteren fortsatte sin Syning med større Ro, end han havde tiltrot hende.

„Tak,“ svarede Vennen og kastede sig ned paa den fremsatte Stol med et noget uroligt Øiekast, — „des værre har jeg ikke saa god Tid, som jeg kunde ønske, da det snart er Spisetid hos min Vært, og jeg allerede rejser i Morgen tidlig. Det var min Mening, at jeg vilde have besøgt Dig i Gaar, men saa kom jeg over paa Fabriken, som jeg gjærne vilde se, og da Fabrikherren var saa venlig at bede mig slaa mig til Ro hos sig, og vi straks kom til at tale om Forretninger, blev det silde, før jeg vidste det. Jeg kunde heller ikke tro, at Du boede saa nær ved. Men siden jeg nævnte Forretninger, vil jeg dog fortælle Dig, at jeg i min Vært der ovre har fundet en Medinteressent i Fabrikanlæget, som Du maaske mindes, at jeg omtalte i mit Brev.“

„Det glæder mig,“ svarede Ebbe tøvende

— „Fabrikherren er uden Tvivl en paalidelig og retskaffen Mand.“

„Tror Du virkelig?“ spurgte Stephan Kampf med et lille Anstrøg af Ironi.

„Ja, det er i det mindste min Mening.“

„Du kjender ham altsaa?“

„Som man kjender Folk i Almindelighed, da han er en jævn og ligefrem Mand og har taget sig af baade mine Forældre og mig.“

Her lod Stefan Kampf pludselig sin Stok falde og gjorde et flygtigt Tegn med den ene Haand, medens han samtidig fæstede sine mørke Øjne paa Ebbe med et Udtryk, der forekom Vennen ligesaa gaadefuldt som Tegnet, men derfor ikke undlod at gjøre Virkning paa ham.

„For Resten haaber jeg,“ vedblev han med Fasthed, — „at Fabrikherren, hvis han mener mig det ærlig, vil lade sig nærmere kjende af mig. Han har havt et aabent Øje ikke blot for min Forretnings Tarv, men tillige for min Trang til Omgang med andre Mennesker, han maa ogsaa lære den Trang at kjende, der er stærkest i min Natur, Trangen til Klarhed og Lys.“

Stefan Kampf saa noget tvivlraadig ud og

betænkte sig lidt, før han svarede: „Det skulde glæde mig, hvis Fabrikherren kunde gjøre noget for Din Omgang; men i et Kasino eller i nogen anden katholsk Klub kan han ikke indføre Dig, da han ikke er Katholik; han kan heller ikke tage Dig med i — —.“

„Han kan ikke tage mig med nogen Steds, hvor hen jeg ikke selv kan gaa,“ afbrød Ebbe ham kort, „hvor der er Lys, maa en Mand vel ogsaa selv kunne finde Vej.“

„Dine Tanker ere altid varme og smukke, Ebbe Lanz; men ligesaa forskjelligt som det legemlige Lys er for vort Øje, ligesaa forskjellige ere vore Begreber om det aandelige, og Du maa indrømme, at den øvrige Menneskehed ikke er forpligtet til at dele Dine.“

Edil rejste sig med et frygtsomt Blik paa Broderen; men Ebbe blev rolig siddende og gjentog; „Den øvrige Menneskehed? — Deler Du da Anskuelser med den øvrige Menneskehed?“

„Det kunde maaske siges,“ svarede Stefan Kampf med en vis Overlegenhed, idet han rejste sig, — „men det er ikke værd at tale mere om den Ting.“

„Nej.“ mente Edil og stillede sig ved Siden af Broderen; hun syntes, at der kom en kold Trækvind ind fra Fjældet, som hun vilde skjærme ham imod.

„Jeg tør ikke tøve længer denne Gang, men vil komme igjen i Eftermiddag for at hilse paa Din Fader. Nu har jeg dog set, hvorledes Du bor. Her er slet ikke ilde.“

Stefan Kampf saa sig om i Værelset med en Holdning og en Mine, der nok syntes at tyde paa, at han her følte sig som en Repræsentant for Menneskeheden, og vedblev, medens han pegede med Gulddupskoen mod den priisbelønnede Fletning, der hang paa en af Væggene lidt borte fra selve Præmien: „Dette er meget smukt!“

„Det er en af min Broders Fletninger, som Fabrikherren var saa venlig at tage med til Wienerudstillingen,“ svarede Edil, der var glad ved, at Samtalen fik en anden Vending.

„Den er virkelig ganske net gjort.“ sluttede Stefan Kampf og vendte Øjet bort fra de omkransede Mariabilleder, hvorpaa han hilste høflig og gik.

Da den unge Schweizer kom uden for, svin-

gede han velbehagelig sin Fiskebensstok og hævede Brystet i den fri Luft. „Et mærkeligt Menneske! ret en egen Fyr, denne Ebbe Lanz!“ tænkte han. — „Jeg tror, han er endnu mere stolt end tidligere! — Han er jo ogsaa bleven præmiebelønnet. En Præmie for en Kurvefletning? — Aa ja hvorfor ikke? Hellere maa han dog fylde sine Vægge med Billeder af det Slags end med det andet Snavs, som jeg mærker, at han endnu tilbeder. — Jeg skal dog spørge Fabrikherren om ham. Hvem kan vide, om han ikke bedre end jeg kan virke paa ham? Man maa indrømme, at Ebbe Lanz naar op over den lavere Del af Folket; — der er virkelig noget ved ham, som taler for, at der endnu kunde blive et Menneske af ham. — Men Søsteren! Ja, hende maa jeg opgive! — Hvor hun saa ud! — Monstro hun blev fornærmet? For Pokker, man er jo nødsaget til at være grov, naar man ikke kan se paa en Kvinde, uden at hun straks blusser af Forhaabninger eller flyver lige i Armene paa En!“

Tilsyneladende krænket paa den kvindelige Blufærdigheds Vegne, skyndte Stephan Kampf sig bort fra Huset under Fjældvæggen og forsvandt

et Øieblik efter om Hjørnet af Fabrikbygningen. Her paa Stentrappen foran Huset kom Fabrikherrens unge Hustru, en yppig, florsklædt Italienerinde ham smilende i Møde og gjorde ham en Undskyldning, fordi han ikke traf hendes Mand ved Middagsbordet, da han uventet havde faaet et Anliggende at afgjøre med et Par rejsende, med hvilke han vilde komme hjem til Aftensbordet. Denne Efterretning var ikke videre kjærkommen for Stefan, der netop nu var oplagt til at tale med Fabrikherren om Ebbe Lanz, hvilket dog ikke hindrede ham i at være den elskværdige Frues elskværdige Bordkavaler eller i at give en livlig og formfuldendt Skildring af et amerikansk Festmaaltid, af Livet i Herre- og Damesalonerne i Fifth Avenue og af mange andre lignende smukke Ting.

Da Stefan Kampf efter Middagsmaaltidet strakte sig paa den blaa Silkedivan i sit eget Værelse og endelig havde faaet Tyroler-Tobakken til at brænde, opdagede han pludselig, at der laa et poste-restante Brev til ham paa Bordet. „Det er fra min gamle,“ sagde han, medens han brød Seglet og læste:

Kjære Søn!

Uagtet vi snart kunne vente at se Dig, har Din Tante faaet mig til at skrive endnu en Gang. Hun mener, at da Du tager over Bludenz, var det ikke umuligt, at Du ogsaa besøgte Herman paa Tannbuchel. Skulde det hænde, vil jeg bede Dig sige til ham, at han endelig maa sende os hundrede Litrer simpel Tyrolervin til Festen; thi det lader til, at Barbel vil vise Gjæstfrihed ved denne Lejlighed efter et stort Maal; men ikke mer end hundrede Litrer, kjære Søn, den søde Stads skal der ikke levnes af; jeg har nok af den gule Markgræfler for vor egen Mund. Din Tante har noget paa Hjærtet, som jeg ikke vil skrive om. Paa snarlig Hjemkomst! Din tro Fader

Ulrick Kampf.

„Jeg skulde bestille Tyrolervin? Det er virkelig morsomt!“ udbrød den unge Herre og lagde sig bedre til Rette for i Ro og Mag at kunne nyde Tantens Brev, der lød saaledes:

Min højtelskede Stefan!

Jeg er saa opfyldt af Glæde over Din Hjemkomst, at jeg næppe kan skrive. Jeg er, Gud ske Lov, rask nu, og da jeg under min Syg-

dom lovede den kjære Gud, at hvis han naadig vilde lade mig leve endnu en Stund, vilde jeg blive et fromt Menneske og gjøre godt, hvor jeg kunde, saa vil jeg, min kjære Brodersøn, ogsaa gjøre godt mod Dig, der ligger mit Hjærte nærmest, og overlade Dig tredive tusende Frc. af mine Penge mod en billig Rente, at Du, min kjære Stefan, ikke skal være forlegen i nogen Maade, nu da Du endelig bliver en stor Mand. Jeg forlanger intet til Gjengjæld af Dig, kjære Brodersøn, uden at Du smukt skyr al Omgang der ovre i Bludenz og at Du ret af Hjærtet hader disse Mennesker.

Din Dig elskende

Tante Barbel.

Efterskrift. Din kjære Fader er af samme Mening.

Blodet var faret Stefan Kampf op i Tindingerne. Han kastede med Foragt Brevet paa Bordet og gik op og ned ad Gulvet med heftige Skridt. Det var, som om det fine Parquetgulv, Patent-Himmelsængen og alle de andre herlige Omgivelser vare svundne for hans Bevidsthed, saa mørk og modfalden saa han ud.

„Et smukt Brev, i Sandhed," tænkte han,

— „og hun har opfostret mig; i hendes Ledebaand har jeg gaaet til mit tyvende Aar! — Det skulde vedvare, Tante Barbel! Du vilde kjøbe Dig en Skjødehund for en billig Rente! Ha, ha! Jeg skal vise Dig, at jeg er intet Barn længer; nu vil jeg netop søge Omgang med „disse Mennesker“.“

Han gik hen til Vinduet og saa ud over Pladsen, fra hvilken der lød en Støj af Fodtrin og blandede Stemmer. Det var Fabrikarbejderne, der, da det var Lørdag, tidlig forlode Bygningen, hvilket Stefan Kampf næppe havde set, før han greb Hatten og Stokken og fulgte deres Exempel.

Der var fremdeles meget roligt i Huset under Klippen, og Tiden sneg sig fremdeles langsomt hen. Inde i Dagligstuen sad Edil bøjet over sin Rosenkrans, og Broderen gik lydløst ud og ind med hvide Kinder og et mat Blik. Han kunde ikke udholde Synet af Søsteren, hans eget Værelse var ham et Fængsel, og i Værkstedet faldt Arbejdet ham ud af Hænderne, saa ofte han greb dertil. At baade

Edil og han havde tabt Vennen for stedse, syntes ham kun alt for klart, hvorimod han endnu ikke formaaede at maale Bredden eller Dybden af alt, hvad der var tabt med ham. Gjennem lange Aar, fulde af Sorg og Slid, havde hans Haab om Fædrenes Forsoning bestandig knyttet sig fastere til ham, med hvem han i Barndommen havde tumlet og stridt paa Blomsterengene under Hjemmets Sol, og som kom hin stormfulde Septemberaften og kastede sig til hans Bryst, den Gang det truede med at ville sprænges i Skilsmissens Stund. Og hvorledes mødtes de nu? Kom Stefan saaledes, som han havde ventet det, fra det vide Hav i Jubel, med Fred og Frihed til hans Hytte, kom han med Lys og Næring for den dystvante Kæmpes halv brudte Drift? I hvilken Tanke skulde han finde Hvile, hvor skulde hans Ønsker lande, og mod hvilket Kampmaal skulde han hige, naar Stefan haanlig vendte sig bort fra ham og lod ham ene under Klippehældet? Vilde han nogen Sinde faa Mod til at gaa ud paa den store Brydeplads i Livet og møde de ukjendte Konstgreb og Rænker, naar Stefan, hans trofaste Ven og Kampbroder, havde sveget

ham? Bestandig vendte disse Tanker tilbage, og bestandig maatte han fly dem.

„Broder,“ sagde Edil og rejste sig, da han tredje Gang kom ind i Dagligstuen — „tror Du ikke, at vi gjøre ham Uret?“

Ebbe tav og vendte sig bort fra Søsterens forgrædte Øjne.

„Naar man har været adskilt en lang Tid, som Stefan og Du, kan man let i Førstningen forekomme hinanden fremmed. Han vilde dog besøgt os i Aftes, Ebbe. Han vil jo ogsaa komme igjen og hilse paa vor Fader, som næppe vilde kjendes ved ham. Det er dog smukt, Ebbe, ikke sandt?“

„Han er endnu ikke kommen.“

„Men Fader er jo heller ikke kommen. Miskjend ham ikke og vær ikke bedrøvet! Afstanden mellem Eder vil efterhaanden svinde. Tro mig, Broder, han elsker os dog!“

„Edil, Edil! — Tror Du ham endnu?“

„Jeg vil aldrig undlade at tro paa Stefan; thi jeg vil aldrig kunne undlade at elske og tilgive ham.“

„Edil, hvorfra faar Du Mod og Kraft dertil?“

„Jeg beder.“ hviskede den unge Pige og foldede sine Hænder om Broderens Hals. — „Nu skal Du gaa ud til Dit Arbejde og vente rolig, til han kommer, og saa er alting glemt.“

Med disse Ord førte Edil Lanz Broderen over Gangen ind i Værkstedet og forsvandt for endelig en Gang paa ny at sætte Foden i sit eget Kammer.

„Nu gaar hun op, hvor Blomsterne staa. som hun i Gaar plukkede til ham. Ja, hun er stærkere, end jeg troede, og gjør mig til Skamme“, tænkte Ebbe, idet han atter tog fat paa Arbejdet og bøjede Grenene som Silketraade mellem sine Fingre.

Kort efter kom Faderen hjem. Ebbe hørte ham nok komme; men blev siddende i Værkstedet alligevel, og først da Schebel lidt efter gik ud paa ny, iført den luvslidte Søndagskittel. talte Sønnen til ham gjennem Lugen.

„Fader, Stefan Kampf har været her og kommer tilbage for at hilse paa Dig.“

„Da maa Du bede ham have mig undskyldt. Lørdag Aften, ved Du, kommer Arbejderne sammen i det gamle Pakhus, naar der er noget at forhandle; og paa Grund af Fyr-

bøderens forestaaende Jordfæstelse bliver der i Dag vigtige Spørgsmaal at afgjøre."

Ebbe holdt ikke af disse Lørdagsmøder, ved hvilke de vrangvillige Arbejdere altid førte Ordet, og hvor det sjælden gik sømmeligt til. Han saa helst, at Faderen ikke deltog i dem, og sagde: „Det vilde dog vistnok glæde Stefan at se Dig, kjære Fader."

„Det kan alligevel ikke afholde mig fra at gaa derhen. Jeg sætter Omgangen med mine Lavsmænd over ham, jeg maa tit nok høre ondt, fordi jeg sjælden eller aldrig kommer iblandt dem," svarede Faderen uvillig og vilde gaa; men i det samme lød det venlig: „Goddag, Schebel Lanz!" og Stefan Kampf stod ved Siden og spærrede Vejen, idet han rakte Haanden frem.

Schebel Lanz studsede lidt og saa forbavset fra Manden til den guldsmykkede Haand, han rakte frem, og fra Haanden til Manden igjen. „En saa fornem Herre tør en ringe Arbejder næppe kjendes ved. Vil De ikke gaa inden for til min Søn, formodentlig er det ham, Besøget gjælder. Mig maa De have undskyldt."

Med disse Ord lettede han lempelig paa Huen og gik rolig bort.

„Den gamle gaar i Barndom," tænkte Stefan og gik ind i Værkstedet, da Sønnen gjentog Faderens Anmodning til ham om at træde inden for.

„Tak, fordi Du kom tilbage!" sagde Ebbe, da Vennen havde sat sig paa en Trefod ved Siden af ham. — „Jeg trænger til at staa Ansigt til Ansigt med Dig efter saa mange Aars Forløb. Det er for mig, som vi endnu ikke havde talt et Ord med hinanden, som om hin vilkaarlig afbrudte Samtale paa Borgruinen under Sentis var den sidste mellem Dig og mig."

„Kjære Ebbe, Du maa ikke tillægge mig Skylden derfor. Jeg ønskede intet hellere end at kunne tale ærlig med Dig, nu som den Gang; men Du ved selv, hvilke Skillerum der er imellem os. Det er sandelig ikke nogen misundelsesværdig Stilling at være i, at skulle frygte for at saare den, man helst vilde gavne, blot ved at aabne Læben for de Tanker, der vælde frem."

„Jeg tror nu, Stefan, at det er usundt at fortie noget Spørgsmaal eller nogen Sag. Lad

os derfor tale sammen som Venner og bestræbe os for at komme hinanden i Møde, i Steden for som før at fly og give det onde Magt."

Ebbe saa her saa tillidsfuldt til sin fordums Kampfælle, at denne et Øjeblik rent glemte Menneskehedens Sag for den, der var imellem ham og Vennen, og udbrød: „Naar det blot maa føre til noget, Ebbe! Det er sikkert ikke for intet, at vi hidindtil ængstelig have undgaaet at tale med hinanden om det, hvori vi fremfor alt maa være enige. Der maa være en Kløft imellem os i en bestemt Retning, og jeg frygter, det vil falde tungt at komme ud over den. Der maa samles Kræfter til et Spring, al umandig Frygt, al kvindelig Følelse maa vige, vi maa mødes som Mænd, som frie Mænd."

Stefan Kampf tav og saa paa Vennen, men sænkede hurtig sit Øje for den andens gjennemtrængende Blik.

„Tal!" hviskede den unge Katholik, og der blev saa tyst i det mørke Rum, at man kunde have hørt en Taare falde.

„Er Du endnu Katholik?"

„Jeg tror paa Gud."

„Hvad vil det sige —? Dog derom spørger

jeg ikke. — Hører Du endnu til den syge Sekt, der gaar paa Gravens Rand, skjønt den i Aarhundreder har næret sig af Menneskeliv?“

Ebbe Lanz holdt Hænderne for Øjnene og svarede efter et langt Ophold: „Jeg ved ikke, — jeg ved endnu ikke, til hvilken Sekt jeg hører. — Men Du?“

„Jeg er Frimurer.“

„Frimurer! — — Jeg selv kjender ikke Frimurerne. — Til hvilket Trossamfund høre de?“

„Derom kan jeg ikke tale.“

„Hører de under Kristendommen?“

„Jeg har svoret at tie — ved Kristus.“

Ebbe Lanz trak Vejret dybt, det var, som om der faldt en Sten fra hans Bryst.

„Dog Talen er her ikke om mig, der hviler i et Broderskab, hvis Tanke er ren som Noahs Due før Syndfloden, men om Dig, der staar ene, uden Frænder og uden Rod,“ vedblev Stefan Kampf med en undertrykt Ild. — Hvor længe vil Du blive i denne Uvished? — Tal!“

„Jeg ved det ikke, Stefan; men jeg tror, at der maa bies endnu en Stund, — endnu en liden Stund.“

„Dette er alt, hvad jeg har nødig at vide," svarede Stefan med pludselig Kulde, idet han hurtig rejste sig for at gaa. — „Naar Du har ventet saa længe, som Din egen Fader har biet, kunne vi maaske tales ved paa ny, saaledes som vore Fædre have talt."

„Stefan, Stefan!" raabte Ebbe og sprang efter Vennen, der hastede mod Døren med et ildevarslende Blik. — „Gaa ikke bort! — Jeg vil tale til Dig, som om Du var min Skriftefader, naar Du blot vil blive."

„Jeg skjøtter ikke om at være Skriftefader for en lyssky eller syg Mand, men gaar hen, hvor der er Sundhed og Liv," svarede Frimureren, og hans mørke Øjne flammede endnu en Gang, inden Døren faldt til paa Jærnklinken efter ham.

Ebbe Lanz segnede ned ved en paabegyndt Kurvefletning og syntes selv at være et forstyrret og adsplittet Legeme uden Liv eller Aand. Bruddet var altsaa sket. Afgjørelsen var bleven lagt i hans Haand, men han havde kastet Loddet til Jorden! Og hvorfor? Stefan Kampf havde jo sagt: for at blive Faderen lig. Hvilken Beskjæmmelse af Faderens Tro, og

hvilken Trusel for Fremtiden laa ikke i disse frygtelige Ord!

Havde den unge Mands Hjem ikke været mørkt for ham før, saa blev det nu; men heldigvis bredte ogsaa Aftenen sit Mørke over ham, saa at han uden Frygt for at blive Gjenstand for nogens Opmærksomhed turde forlade Huset, og et Øjeblik efter var Værkstedet eller Fangeburet tomt.

Uret slog otte i Kirketaarnet, da Ebbe Lanz traadte ud fra sit Hjem. Han sneg sig som en Misdæder forbi Helgenbilledet paa Kirkemuren og tog Vejen mellem nogle Tømmerstabler og gamle Skur, der stode under et Birkekrat til højre for Vejen i en Fortsættelse af Fabrikpladsen. Mørket bredte sig mere og mere i Dalen, og efter at have flakket viljeløs om en Tid saa han sig pludselig i Nærheden af det gamle Træpakhus, hvor Arbejdermøderne sædvanlig holdtes, og hvorfra en forvirret Støj, blandet med vilde Raab, lød ham i Møde. Uvilkaarlig, og uden at han selv vidste det, nærmede han sig langsomt Huset, indtil han endelig

stod skjult i Krattet ved Siden af, hvor det svage Lysskjær strømmede ud fra en sønderbrudt Fjæl. — Og hvilket Syn mødte ikke her hans Blik! Folkebærmen fra de tilstødende Egne bølgede frem og tilbage der inde under Raab og Støj og i de osende Talgpraases Skin. Skyggelignende Kvinder med udmagrede Børn ved de halvnøgne Bryster og Mænd med smudsige, olieglinsende Ansigter og sønderreven Dragt mødtes under Skub og Tryk, hilsende hinanden med drøje Eder og Ukvemsord. Blegkindede og huløjede Ynglinger og uredte, halvtsnørede unge Piger fore forbi Aabningen i utugtig Leg under Broder- og Søsterskabets frie Lov; og længst tilbage i Rummet, hvor der var lagt Bræder over en Del Pakkasser, sade de ældste i Laget paa omvendte Tønder og saa ud over Forsamlingen, medens Lyset fra Tøndebaandet mellem Loftsbjælkerne faldt paa deres blanke Isser og deres fyldte Glas.

„Brødre og Søstre!“ raabte en gammel Mand med en ildfarvet Hud, hvorpaa de hvide Haarkrøller skinnede som en Ringbrynje om Bryst og Kind. — „Lad nu Mattwald Fyrbøder, min afdøde Medhjælper, være i Fred, og lad os tænke

paa os selv! Det blev enstemmig vedtaget paa vort sidste Møde at sende Fabrikherren vor Begjæring om en Forhøjelse af Arbejdslønnen, da han lever højt og lader os andre, som tjene Pengene, lide baade Tørst og Nød. Værkfører Fermund har lovet at ville skrive Ansøgningen i Morgen, det er Søndag, men hvem skal bringe den op til den høje Herre? Jeg hører ikke blandt de velsete paa det Sted, og mine gamle, værdige Fæller her ved Siden af mig dele den samme sørgelige Skjæbne. Jeg ved derfor ingen bedre at anbefale som Overbringer af vort Andragende end den hæderlige Medarbejder, Hr. Schebel Lanz. Det har været os alle, tør jeg nok sige, en Glæde at se, hvor smukt Hr. Schebel Lanz ved denne Lejlighed har sluttet sig til sine Lavsmænd, og jeg mener, at vi ogsaa alle bør give ham et Bevis paa, hvor meget vi skjønne paa at se ham i vor Kreds."

Et enstemmigt og vildt Raab rystede Huset, og den unge blege Mand, som stod uden for det, maatte holde sig til Løvet i Krattet, der dækkede ham, for ikke at segne.

„Søstre og Brødre!" lød det atter, og en vanfør Kvinde med vildt flagrende Haar og

hængende Mund arbejdede sig møjsommelig gjennem Mængden med det syge Ben knælende paa en Træstol. — „Hvorfor skal dog Kvinden aldrig komme til sin Ret? Lad min smukke Søster, „Snilde-Zille“, gaa til Fabrikherren med vort Andragende, og jeg indestaar for, at han ikke siger nej!“

„Hys, hys! — Ned med Ricka Lack!“ lød det fra mange Steder, paa samme Tid som Schebel Lanz førtes frem fra Krogen, hvor han sad.

Ebbes Fader — Brudgommen fra „Hellig-Kors“, der ikke kunde nøjes med et ringere Feststade end Arlbjærget, — saa frygtsom ud og lignede ikke nogen Folkefører, saaledes som han traadte frem paa Tøndestabelen, støttet til Fyrbøderens Skulder. „Jeg er, som I vistnok alle vide, Katholik,“ begyndte han med svag Røst, men blev straks afbrudt af en rødhaaret Schwyzer, der stod forrest i Flokken, hvor Skjæret fra Lysekronen faldt paa hans sønderflængede Hud:

„Fanden heller! — Saa er Du jo en født Socialist, eller har Du maaske nogen Sinde set Kirken eller Præsterne tage sig af den enkelte for hans egen Skyld?“

„Det kan jeg ikke svare paa." fremstammede Schebel Lanz blegnende. — „saa vidt jeg ved, er jeg en født Katholik, da min Fader var en Appenzeller-Indreroder."

„Fy!" raabte Ricka Lack og spyttede. — „da er det ikke at undre over, at Du nu sidder mellem gamle Kvindfolk."

„Ud med Ricka Lack, hvis hun ikke kan tie! Schebel Lanz har Ordet." lød det i Kor.

„Jeg er, som sagt, Katholik," begyndte Schebel for tredje Gang. — „og ved ikke, om det kan forenes med den kristelige Synsmaade at overbringe vor gode Herre et saadant Skrift?"

„Udmærket!" raabte Schwyzeren. — „Lige saa udmærket som Kirkerøgelsen og Duften fra Nonnesløret forenes med Vinkandens Damp. Og maa vi saa være fri, „Madam Lanz", for den skabagtige Snak."

Ebbe Lanz kunde ikke udholde det længere; han saa Fyrbøderen række hans Fader et bredfyldt Glas, som denne tømte til sidste Draabe, — og flygtede forfærdet bort.

— Den unge Katholik flakkede længe omkring uden Maal og Med og med en Søvngængers stirrende Blik. Snart gik han lige

imod et Træ, snart imod en Stendynge, og snart ud i Floden, for efter at have staaet stille en Stund at vende om igjen og komme tilbage til det samme Sted. Og ligesom han selv, gik ogsaa hans Tanke i en Ring. Hvor skulde den hvile, eller hvor skulde den standse: Stefan Kampf paa Frimureriets tilslørede Grund, Faderen paa Arbejderhobens vilde Bølger og Munken paa Kirkegaarden, Manden med det varme Hjærte, men med Dødningens tunge Trin — den ene forekom ham lige saa dunkel og utryg som den anden, lige saa fremmed som Floden, hvilken han mente at se for første Gang.

— Det havde været en lummerhed Dag, og Taagen laa tæt om de uhyre Klippemasser og viste kun hist og her en enkelt øde Skrænt. Skyerne hang trykkende og tunge over Walgauerdalen og den fjærne Illklam, og de mørke Graner ludede over Kløften mellem Fjældvæggene, hvor Fossen larmede i Dybet under Snedronningens Fod.

— Time efter Time sneg sig langsomt bort, og Klokken slog allerede elleve, da Ebbe traadte ind paa Kirkegaarden uden at tænke paa at vende hjem. „Jeg vil bede, som min arme

Søster gjør," sukkede han og gik mellem flagrende Baand og hvislende Papirskranse hen til sin Moders Grav.

Det var et sørgeligt Sted at ty til for den unge Mand. Der var nylig sat en lav og simpel Kiste hen i Buegangen under Fjældvæggen, formodentlig Fyrbøderens, og det saa ud, som om de hvidmalede Helgenbilleder traadte frem fra Fodstykkerne paa den mørke Grund for at holde Vagt ved Kisten og formene de levende at nærme sig dens tavse Beboers Sovested. Ebbe var næsten bange for at flytte Foden. Der var en Dødsstilhed rundt om ham, som kun afbrødes af et enkelt skjærende Hvin fra de smaa Dørhængsler paa de nære Jærnkors, og han troede at kunne høre sit eget Hjærte slaa.

„O, hjælp mig!" bad han og kastede sig ned foran Alteret med Billedskjærerens Kors. — „Bed for mig, Moder, at jeg ikke maa fortvivle i denne Nat! — Bed ogsaa for mig, Guds Moder. Du, paa hvis Renhed og Hellighed jeg endnu tror, om ogsaa Tanken gjenstridig tit gik sin egen Vej! Du har jo før slaaet den gjenstridige til Jorden og gjort ham myg og stærk i den samme Stund, Du har jo gjort syge sunde og blinde

seende, giv ogsaa mig Lys! Lad mig se Dit Aasyn en eneste Gang! En Stjærne paa Himlen blot, og min Sjæl er evig Din!“

Men der var intet guddommeligt Aasyn at skue, ingen Stjærne og ingen Himmel, der var kun Taage og Grave — kun bælgmørk Nat.

„O, hun hører mig ikke. Hun er fortørnet over min Faders Lunkenhed, og der er, som Munken siger, heller ingen Ild i min Bøn,“ stønnede han og slog Hovedet mod Jorden for at begynde igjen.

Men jo længer Ebbe Lanz blev ved, des mindre blev Varmen i hans Bønner. Saa ofte han hævede Hovedet, forekom det ham, at Helgenbillederne vendte ham Ryggen, han syntes, at det var ham umuligt at rejse sig paa ny, hvorimod Fyrbøderen rejste sig fra Kisten og lagde ham i sit Sted. „Forfærdeligt!“ raabte han og styrtede som en vanvittig bort fra Kirkegaarden, indtil han faldt over en Sten.

„Hellige Jomfru!“ hviskede han, da han omsider atter løftede Hovedet fra Jorden. — Var det ikke en Stjærne, han saa? — Hvad var det for et Lys, der skinnede der henne over hans lave Hjem? — Skulde han være bleven bønhørt?

Han nærmede sig langsomt Hjemmet og saa snart, at Lyset havde hjemme i Fabrikbygningen og kom fra Lampen bag de blaa Silkegardiner, hvor han vidste, at Stefan Kampf boede.

„O, Guds Moder har talt!“ udbrød den unge Katholik og nærmede sig Mariabilledet paa Kirkemuren for at favne det med den vildfarne Sjæls hele Kraft. — „Guds Moder har talt. — Nu er jeg baade ydmyg og stærk.“

„Hvad kan det dog være?“ udbrød Stefan Kampf ærgerlig og rejste sig over Ende paa de bløde Hynder i Himmelsængen, som han nylig havde strakt sig paa; det forekom ham, at der var nogen, der kaldte ham ved Navn.

„Stefan!“ lød det atter uden for under Vinduet som af en blød Barnestemme, og Stefan Kampf, som hurtig sprang op og trak Silkegardinerne til Side, saa et dødblegt Ansigt over et Par foldede Hænder i Lysskjæret, der faldt fra hans Lampe hen over den øde Fabrikplads.

„Jeg frygter, at han er gaaet fra Forstanden, han ser jo helt uhyggelig ud,“ tænkte Stefan, som endnu følte sig hed af Fabrikherrens

Punsch, hvorpaa han aabnede Vinduet og spurgte: „Hvad vil Du, Ebbe? — Jeg kan ikke tale med Dig nu.“

„O, sig ikke det! Jeg har været syg, Stefan, og vil atter blive det, hvis Du ikke kommer ned og forsones med mig, inden Du rejser bort.“

Stefan Kampf trak sig tilbage fra Vinduet med Tegn paa virkelig Bedrøvelse. „Gud fri os! Saa vidt troede jeg ikke, det skulde komme med ham,“ sukkede han, hvorpaa han klædte sig paa og gik ned.

„Jeg kan gjærne gaa en kort Tur med Dig, da vi have siddet noget længe ved Aftensbordet; for Resten var jeg i Færd med at gaa til Sængs,“ sagde han til Ebbe, idet de begge gik hen ad Vejen til Brandnerdalen, over hvis snævre Kløft der hang en mørk Sky. — „Er der ikke en mindre stenet Vej i Nærheden?“

„Lidt henne gaar der en Fodsti op til Fossen; men jeg er bange for, at Taagen ligger der oppe,“ svarede Ebbe med klangløs Røst.

„Der er vist lyst nok,“ mente Stefan Kampf, hvorpaa de drejede ind paa Stien, der førte til Fossen.

Brandnerdalen er ikke meget dyb og ikke

bredere, end at Fabrikbygningen, set fra Bludenz, fuldkomment lukker Indgangen til den. Den er egentlig kun en dyb Kløft med høje, bratte Klippevægge og nedfaldne Fjældstykker, der især om Foraaret, naar Vandmængden fra Isbræen oven for er stor, gjør det forbundet med Fare at lægge Vejen gjennem Dalen. Tidligere var der anbragt et Kors paa et af de farligste Steder, hvor efter Sigende en rejsende en Gang skal være omkommen; men det var netop faldet under den sidste Nedstyrtning af Klippen og, da der ikke fandtes Spor tilbage deraf, uden Tvivl blevet bortført med Fossen.

— „Hvad skal jeg gjøre ved ham?“ tænkte Stefan Kampf, da Samtalen om ligegyldige Ting var sluppen op, og de en Stund havde gaaet tavse ved Siden af hinanden. — „I Grunden burde jeg være bleven liggende rolig i min Sæng. Medlidenheden er en dum Ting, som man burde overlade til Kvinderne. Hvad kan det nytte at have Godhed for et Menneske, som er sygt? Jeg kan ikke være Læge for ham, selv om han kunde helbredes, jeg maa for Fremtiden passe min Forretning.“

Stien blev efterhaanden saa snæver, at den

ikke gav Plads til to ved Siden af hinanden. og da Stefan ikke kjendte Vejen, blev det Ebbe, som maatte gaa forrest.

„Og dog,“ vedblev Stefan Kampf i Tankerne, — „hvis han virkelig kunde blive de syge Griller kvit, hvis man kunde som en kløgtig Læge med en sindrig Mikstur, en skarp Lud eller et dristigt Snit fri ham for den Kræft, som han ellers maa bukke under for? — Jeg er vis paa, at han selv bag efter vilde takke mig derfor. De andre sindsvege og nervesvage Stakler der hjemme kunne maaske da ogsaa faa Øjnene op for deres egen Sot, og Tante Barbel og Fader kunde se, at man med en staalsat Hu godt kan faa Bugt med dette katholske Dvalegængeri og ikke har nødig at „hade disse Mennesker“.“

„Hvorfor mon han ikke taler?“ tænkte Ebbe. — „Jeg tør ikke, jeg vil give alt i Guds Moders Haand! Og han trykkede Haanden mod Tindingen, hvori Pulsaaren slog.

„Jeg holder ikke af at se et Menneske gaa saaledes,“ sagde Stefan uvillig og gik foran, da Ebbe nogen Tid havde gaaet med Hænderne om Hovedet.

„Du har Ret, jeg er umandig, Stefan; men jeg føler et Kors — jeg føler en større Byrde paa mig, end jeg selv kan bære," svarede Ebbe og saa op.

„En Mand, der er udrustet af Naturen saaledes som Du, burde ikke tage saadanne Talemaader i sin Mund. Der gives ingen andre Byrder end de legemlige, det er noget, som selv et Barn ved; men man arbejder sig ind i Begreber og falske Forestillinger, som Præsterne føre ind i Verden og ødelægge Systemer og Hjærner med. Jeg kan virkelig ikke tale med Dig, naar Du vil bruge saadanne grundløse Udtryk."

„Tal ikke saa haardt, Stefan, jeg trænger til Overbærelse, til Mildhed!"

„Overbærelse! — Mildhed! — Jeg maa gjentage for Dig, Ebbe Lanz, at vi ikke ere Børn længer. Det sømmer sig ikke for nogen af os at komme tilbage til det blødagtige Føre, hvori vi forhen sank i til op over Ørerne, lad os blive paa Manddommens og Fornuftens holdbare Grund. — Mildhed! — Hvilken kvindagtig Snak! Et saadant Ord i en Mands Mund taler mer end tusende andre for hans Tanker og Retningen af hans Drift. Der er intet, jeg afskyr,

som al denne evige Raaben paa Mildhed ved Altre og Arnesteder, i Løndom og paa Tinge, hvor der i Bunden er Kræft. Snart er det Præster, Haanden skal holdes over, snart er det Borgere, for hvem Loven skal vige, snart Mænd, som skulle slippe deres Overbevisnings Styrke og bøje sig for de svage, og snart er det Kvinderne, der skulle iføres Serafers Dragt og lede Manden til et jordisk Paradis i Læ af Uldgjørns Palmer og broderede Roser. Og hvad bliver saa Følgen af denne Mildhedens lumre Luft? — Et usundt og trangbrystet Lefleri i det stille eller forkvaklede Forhold udad til med hæmmede Kræfter og evig Splid. Er det Menneskenes Bestemmelse, spørger jeg Dig? Er det Liv, Mand?"

„Jeg vil opfatte Din Afsky for de Ord, jeg nævnede nys, saaledes, som om Du kun har lært Misbrugen af dem at kjende, — og mod den kan ingen værne sig, — dog maa Du derfor ikke i Din Betragtning af Livet og Menneskene helt udelade den rette Brug af mine Ord, eller det, som er Særkjendet for det enkelte Menneske. Du lægger mig til Last, at min Tunge udsiger, hvad mit Indre er fyldt af, og

at jeg klager, naar jeg føler mit Kjød som søndret af Klippeblokke, og der gaar en brændende Attraa efter Hjælp og Barmhjærtighed gjennem min Sjæl; men hvor bliver Sandheden af i Ord og Tale, og hvad skal kalde Hjælpen hid, naar ikke Munden maa vedgaa, hvad der bor i os, naar ikke Hjærtet ligesaa vel som Fornuften maa have sin fri Ret, naar vor inderste Tanke eller vor Tro turde være uafhængig af vor Tale, og vor Tro af vore Gjærninger?"

„Jeg vil ikke ind paa den flade Snak om Eders Tro og Eders Gjærninger. — Som om man skulde være Katholik for at kunne udrette og tro paa noget godt! Naar ville dog Kirkens blinde Fordomme mod det naturlige Menneske og Verdenslivet falde? Er da Hjærtet en uren Kule, fordi det i en Alvorssag ikke straks — lig „Helligaanden," som vi kaldte hende, Præstedatteren i „den hvide Due" — hænger et Høkerskilt med vammelt Mundgodt ud; og fremmes de gode Gjærninger i Landene ene af Tjenerne om Pavens Stol? Har Du maaske ikke selv været Vidne til i Dit fordums Hjem, hvad der kan gjøres i den Retning uden for Katholicismen? — Eller har Du glemt de rige Summer, der af

private gives i veldædige Øjemed og til Offentlighedens Hjælp? Tror Du, at det er blot der. og at der ikke i et Land som Amerika, t. E. gives i fuldt Maal, jeg tør gjærne sige i Overflødighed med lignende Hensyn for Øje, eller at man der gjør det gode uden at tænke eller tro paa, hvad der er godt?"

„Amerika kjender jeg ikke. Men naar man har Frihed til at give overalt, hvorfor maa da Kirken ikke ogsaa uddele Gaver?"

„Fordi den gaar ud paa at fange Sjæle dermed, medens vi andre spørge om Mennesket."

Ebbe vilde gjøre en Indvending; men Stefan lod ham ikke komme til Orde, idet han lidenskabelig vedblev: „Og tror Du, at jeg er en Fjende af Sandheden eller det fri Ord? — Nej; men Ordet maa være Udtryk for en fri Tanke og ikke for sygelige Drømme eller et indestænget Blik. Vi maa komme til Bunds i os selv for at kunne tale om, hvad der bor i os; vi maa komme i Forhold til andre Mennesker med udviklede Evner og jærnfaste Viljer for at kunne forme vore egne Kræfter og lære, hvad vi selv ville. Men hele Eders Kleresi med samt dens lyssky Sjæleopdræt er jo at ligne

med et Menageri eller en Plejestiftelse for aandelig svage og umyndige, hvori ethvert Medlem spørger og svarer, ligesom der raabes i en Skov, fordi hans eget Udtryk af Kirken er blevet ham magtstjaalet, og der ingen Tonestige er i hans Bryst. Nej, lær at vide, hvad Du kan, og hvad Du vil, og Du skal fornemme, at ethvert Træ i Skoven har Svar paa Dine Spørgsmaal, at ethvert Menneske lytter til Din Røst!"

„Hvad jeg vil? — Ja, Du har Ret, Stefan, jeg har egentlig aldrig vidst, hvad det var at ville noget," svarede Ebbe Lanz med Vægt.

„Du maa trøste Dig med, at Du ikke er den eneste, om hvem dette kan siges. Tror Du, at nogen af Dine tusende Brødre, som sidde indestængede i Pavens Fold her eller i Schweiz, vide det? Nej, Ebbe Lanz, man maa sønderslide baade Fold og Tøjr og springe som Gemsen fra Kløft til Kløft; man maa flyve ud som en Fugl over Landene paa Ildens og Dampens Vinger og tage Natur- og Menneskekræfterne fangne, hvis man ret vil føle sin egen Viljes Styrke og Livets Lyst!"

Stien blev efterhaanden mere stejl, og store Klippestykker, der laa kastede som Tærninger

over hinanden, spærrede ofte Vejen, saa de unge Mænd kun med Vanskelighed kunde komme frem; men det lod, som om ingen af dem tænkte paa at vende om, og Stefan Kampf gik stadig længere frem under Klippen.

„Er Fossen langt borte endnu?“ spurgte han, da Stien endelig førte lige ind mod den bratte Fjældvæg, ved hvis Fod Fossen skummede i Dybet.

„Den er kun nogle faa Skridt herfra,“ svarede Ebbe, der ikke længer fulgte Stefan saa mekanisk som tidligere — „men lad os vende om nu! Stien er ikke sikker længer, og jeg kjender ikke Vejen paa den modsatte Bred.“

„Jeg skal nok vise Vej,“ sagde Stefan Kampf og kravlede videre; han syntes, der var noget hemmelighedsfuldt i Baggrunden af den mørke Fjældtragt, som drog ham, og det var fristende at naa derhen.

Ebbe gyste et Øjeblik, da han kom ud paa Klippevæggen, hvor der intet Fodfæste var, og hvor Stenene, som han greb fat i, rullede ned i Dybet; men over maatte han, om det skulde koste hans Liv.

„Jeg er bleven en Stymper,“ sagde han

med et mat Udtryk, da han endelig stod paa den anden Bred, og Knæene rystede, saa han næppe kunde gaa videre. — „Kan Du huske hin skjønne Morgen paa Sentis, da Du kom som en Bjærgaand til min Dør, og vi løb om Kap med Solen til Mesmerkløften? Den Gang blev jeg ikke bag efter som nu."

„Det mindes jeg ikke; men at Du kan ryste som et Barn ved at gaa over den Smule Kløft, kommer af, at I gode Katholiker kun tænke paa at udvikle Fantasien og Følelserne, hvilket slapper baade Muskler og Nerver, medens vi andre hærde vor Natur ved at vænne os til at se Døden selv i Øjet."

„Ja, Du har Ret; jeg faar mere og mere Syn for Afstanden og Forskjellen mellem os," svarede Ebbe og saa sig om, idet han vedblev: „Skulle vi ikke holde os paa Stien lige under Klippevæggen i Steden for at gaa ud paa Skrænten? Jeg maa nu fortælle Dig, hvilken Beslutning jeg har taget; men man kan jo næppe høre sin egen Røst for Fossens vilde Sang."

„Jeg hører udmærket," forsikrede Stefan og bøjede sig ud over Afgrunden for at lytte

efter Fossen, inden de gik videre under Klippens truende Hæld.

„Du ved ikke,“ tog Ebbe med Møje Ordet, — „at jeg i Gaar havde Besøg af en anden Ven, en Pater Bonaventura fra „Hellig-Kors,“ som i sin Tid har viet mine Forældre og hjulpet dem paa forskjellige Måader, hvis jeg har forstaaet ham ret. Ved denne Paters Godhed er jeg selv, hører jeg først nu, allerede tidlig bleven indskreven i Jesuiterkollegiet i Feldkirch, og jeg skylder Dig at sige, at jeg flere Gange paa Vejen hertil har trot at se dets Døre aabne sig for mig og fornummet et Glimt i min Sjæl af dets „evige Lys“.“

Ebbe Lanz tav et Øjeblik, inden han fortsatte; thi det forekom ham, at han gjennem Fossens Bulder hørte en kold Latter fra Klippevæggen foran ham, hvor Stefan Kampf gik.

„Alt, hvad Du venlig og oprigtig har sagt mig, har jeg lyttet til med Opmærksomhed, og det har forekommet mig et Øjeblik, som om jeg maatte dele mange af Dine Tilbøjeligheder, og som om der ogsaa fra mit Indre steg et Krav paa at lære de rige Nydelser at kjende, som fortrylle Dig; men det var ogsaa kun et Øje-

blik, jeg ser allerede nu, hvor lidet Indhold det alt vilde have for mig, og at der, som Du sagde, er en Kløft imellem os, som vi næppe naa ud over."

Den unge Katholik tav, og Stefan Kampf standsede pludselig. Fjældtragten i Baggrunden, til hvis Bund han mente at have naat, aabnede sig paa ny ved en Svingning af Stien, og han saa ind i en øde og mørk Kløft, over hvilken Scesaplanas Istinde tronede mellem Skyerne.

Ebbe Lanz standsede ogsaa ved Synet af Isbræen og holdt sig fast til en stor mosgrot Klippeblok; det forekom ham, at Jorden sank med dem begge, medens Klipperne bestandig stege højere og højere mod Himlen.

„Jeg vil indrømme, Stefan Kampf, at der hos mig og i mine Familieforhold eller i Kirken, hvoraf de ere afhængige, kan være meget ufuldkomment, meget, som maa være Dit fri Sindelag imod og oprøre Din Fornuft eller fremkalde dens Uvilje og trodsige Modstand udad til; men naar Du intet holder Haanden over af det, som før var Dig kjært, naar Du ikke har andet end Haan for Dine Venner, Kulde for Dit Hjem og Væmmelse for Dine Minder, naar

alt i Samfundet ligesom i Kirken er blevet Dig en Vederstyggelighed, og Du som Fortidens Billedstormere slaar ned for Fode, hvad der er baade Gud og Menneskene helligt, da maa jeg sørge, da maa jeg ynkes over Dig og Din fri Færd, da maa jeg bæve for Tiden, som kommer, for Dagen, paa hvilken Dit stolte Mod skal blegne, og Herren skal give den, som Du nedværdigede, Oprejsning ved Dig."

Taarerne kvalte pludselig hans Ord, og han standsede et Øjeblik, inden han vedblev med en fastere Røst:

„Du nævnede Gemsen, Stefan Kampf. Ja, hvis Menneskene kunde være evig unge og ikke havde anden Bestemmelse end at falde for et Bøsseskud i sine bedste Aar eller at styrte i en Bjærgkløft til Rov for Fuglene, vilde en Drift som Gemsens maaske kunne attraas af vor Natur; men med et evigt Liv for Øje er den bedragerisk og ringe; den er i det mindste for ringe for mig."

„Det kan jeg saa godt forstaa. Jeg begynder virkelig at faa bedre Tanker om Dig og at tro, at Du har Anlæg til at blive Præst!" udbrød Frimureren og satte Ryggen imod Klip-

pen. — „Det er ogsaa paa Tiden, at Paven sørger for at lave nogle nye, nu da de gamle sælge Klostergodserne og flygte over Verdenshavet, fordi de ikke længer ville prædike for lutter Børn og gamle Kjærlinger.“

„Du er i en Vildfarelse der, Stefan Kampf, vor Kirke har aldrig haft nogen Tjener, der frivillig er gaaet fra sit Kald og de Sjæle, der vare ham betroede, enten det var Kvinder eller Mænd; men han er bleven jagen bort af Eder, er bleven grusomt forfulgt, som Jesus og hans Apostle bleve det. O, held mig, at Du minder mig om i denne Stund, at man maa lide for Guds Sag, og at Frelseren selv blev forraadt af sin Ven i en Nat som denne!“

„Det skal være mig en Fornøjelse at minde Dig derom ogsaa i Fremtiden. Kommer jeg nogen Sinde i min Faders politiske Stilling eller i et Forbundsraad, hvilket vel kan hændes, skal jeg ikke hælme, det lover jeg Dig, før hint store Arbejde, der paabegyndtes i Schweiz for halvfjerde Hundredaar siden, bliver gjenoptaget og fuldført. Da skal det ikke spaghaandet blive ved Altres eller Billeders Sønderlemmelse, som Du sagde nys, da skulle baade Klokker og

Orgler forstumme, siden selv Mændene blive syge af at høre dem, da skulle selve Kirkespirene ramle, og baade Bægerets og Bækkenets Guld skal blive gjort i gangbar Mønt. — Skade, kun Skade, at I ved vor ny Grundlov ere hindrede i fremdeles at snøfte i vore Skoler og Kirker der hjemme eller rejse Eders Lig- og Benhuse til Menneskenes Skræk. Dit Kollegium byggede Dig maaske ellers et ved Siden af min Fabrik. Det var morsomt, hvis vi en Gang kunde blive Naboer paa ny," raabte Stefan for at overdøve Fossen og Natvinden, der klagende fór gjennem Bjærgkløften og hen over Grantoppene som en vild Jagt.

„Bliv kun ved med Dine Øksehug mod vort Venskabs Rod! Bliv ved, Stefan Kampf, med Din grusomme Spot! Den kan dog kun skille mig fra Dig; da jeg nys velvillig lyttede til Dine fristende Ord om det naturlige Menneskes Ret, fornam jeg det straffende Lyn over mig!"

„Banstraalen! ikke sandt? — Vig bort, Du urene, fra min hellige Stol, og vær forbandet, siden Du ikke vil kysse min Tøffel! Anathema! Anathema!"

Ebbe Lanz vendte sit Ansigt bort og borede

sine Fingre dybere ned i Mosset om Klippeblokken, som han syntes blev ved at synke med ham. „Det er forgjæves, Stefan Kampf, at Du forsøger at rive Grunden bort under mig. Da Du for lidt siden lokkede mig ud over Afgrundsdybet, og jeg fornam, at Stenene rullede ned under mine Fødder, bad jeg den hellige Jomfru at hjælpe mig, og hun rakte mig Haanden, som jeg ikke slipper for en tvivlsom Vens.“

„Jeg vilde ikke give Haanden til den — —“

Men Stefan Kampf fik ikke udtalt, før han blev slynget mod Jorden under Fossens Brøl og følte Ebbe Lanz's Fod som en Klippe paa sit Bryst.

„Sig, at Du løj!“ stønnede den unge Katholik med Skummet om sine Læber. — „Sig, at Du har forraadt Guds Moder for at føre mig og Dig selv bag Lyset!“

„Afsindige!“ lød det fra den faldne Bryder, der anden Gang laa paa Valpladsen med en blodløs Kind.

„Afsindige!“ lød det myldrende Gjensvar fra Fjældtragten, og Natten hvirvlede sine Taageskygger tættere og tættere om Solbjærgets Børn.

„Ja vist! — Loven rammer en Menneske-

skjænder, og den, der krænker Gudsmoderen selv, skulde gaa ustraffet! Kald nu Din Frihed til Hjælp — eller sig, at Du er en Træl, der er lænket til Dine Maskiner, og far rundt med dem til evig Tid!“

„Jeg vil sige Dig et, at Du er vanvittig, og at den første og sidste Vennetjeneste, jeg vil gjøre Dig, naar Du slipper, er at bringe Dig i en Daarekiste.“

Ebbe Lanz udstødte et Skrig, som Klipperne gave hundredstemmig tilbage, og kastede sig ned over sin fordums Ven; men næppe følte Stefan Kampf sit Bryst fri, før han greb sin Kampfælle i sine stærke Arme og svingede ham langt bort fra sig paa den grønne Skraaning, hvor han rullede endnu en Stund, indtil han pludselig forsvandt bag Skrænten over den larmende Fos.

Stefan havde næppe Mod til at rejse sig straks. Han laa nogle Minuter aandeløs og lyttede; men intet var at høre uden Fossens Brøl. Da fór han pludselig med et Spring hen til Skrænten og stirrede ned i Afgrunden; dog intet var at se uden Fossens Skum.

„Ebbe!“ skreg han, medens hans Blod blev til Is. — „Broder! — Ven!“ — Men

intet svarede ham uden en hul Gjenlyd fra Fjældtragten med den gaadefulde, mørke Kløft.

Da rev Stefan Kampf fortvivlet sit Haar og fór som en Gemse hen over Klippestykkerne, hvorpaa han hurtig forsvandt — — —

— — — — — — — — — — — — — —

Tiden gik, og Morgensolen kastede allerede sit røde Slør over Isbræen og de sønderrevne Klippetinder, hvor Granerne hang som Sørgeflor om Ebbe Lanz's Grav, da Fossens Toner blandedes med varme Kvinderøster, der sang:

Vaagner alle! — Over By,
Over Dal og Høje —
I det friske Morgengry
Sindet at fornøje!
Vaagner op, og følges ad
Fra den aabne Tilje
Livets Dag at vandre glad
Efter Herrens Vilje!

Det var Tyrolerskytternes unge Søstre og Fæstemøer, der droge til Schweizerfesten, syngende Gemmy Bondorphs Morgensang. Glade og ungdomsstraalende skrede de gjennem Dalen med Roser paa Kinden og Roser i Barmen, Haand i Haand og paa dansende Fod. Da

standsede de pludselig ved et uventet Syn: Der laa jo en Mand der ude under Løvet i det snehvide Skumleje og sov.

„Det er Ebbe Lanz!“ udbrød den skjønne Anna Prunsch, der var den dristigste. — „O, Gud! — Om han var falden ned fra Klippestien, og Fossen havde ført ham hid!“

Og de bare den unge Katholik op og lagde ham i deres Skjød og aandede paa ham; men det var forgjæves, han var og blev død.

„Vi gaa ikke til Festen nu,“ sukkede Anna Prunsch, der badede Liget med sine Taarer, og alle hendes Søstre vare af samme Mening.

„Vi maa bringe ham hjem til Edil,“ sagde Johanne Heer, der med sin varme Haand strøg Løvet og Skumblomsterne af den dødes Lokker.

Og de lagde Ebbe Lanz paa en Fletning af grønne Grene og strøede deres Blomster over ham. „Han var en god Broder og en kjærlig Søn, og jeg tror vist, at han nu er hos Gud,“ sagde Anna Prunsch, — „men vi ville alligevel rejse et nyt Kors der oppe paa Fjældet, hvor han maa være falden ned, at mange fromme Bønner kunne stige mod Himlen for hans Sjæl.“

Samme Morgen, som Kvinderne fra Bludenz bare Ebbe Lanz's Lig til Hjemmet, forkyndte halvtredsindstyve Kanonskud, at den store Grundlovs- og Skyttefest i St. Gallen tog sin Begyndelse, og Folket strømmede sammen om de hundrede og tyve Skiver, der ventede uden for den til et glimrende Feslot forvandlede Stad.

Det var dog ikke blot i selve Staden og paa Festpladsen, at Transparenterne, Flagallerne og Æreportene mødte Øjet overalt; i over en Mils Omkreds var ethvert Hus flagsmykket eller blomsterkranset, og selv paa Solbjærget i Wald vilde man ikke være bag: Et mægtigt Flag og talrige Blomster prydede Hr. Raadmand Kampfs oppudsede Gaard med det ny Stokværk, og paa Stentrappen uden for Døren, over hvilken der prangede et forgyldt „Velkommen" og en Marmortavle med Indskriften „Stefansburg", stod Jomfru Barbel, iført sit sødeste Smil, og bød de forbigaaende Kjendinger at træde inden for og smage paa hendes „Festvin". — „Vi vente Sønnen hjem," føjede hun fortrolig til for de mere forbavsede, idet hun ivrig og uden Ophør saa ud over Vejen, hvorfra Stefan, den højtelskede Brodersøn, snart skulde komme.

„Ja, vi vente Sønnen hjem," sagde Raadmanden, som imellem Stunder kom til og ringlede velbehagelig med Guldurkjæden, han havde faaet fra Amerika. — „Vi vente Sønnen hjem fra den ny Verden! — Vi skulle jo have en lille Fabrik bygget der ovre paa den katholske Grund."

Men Tiden gik under Sang og Klang, og Sønnen kom ikke den Dag, og han kom heller ikke den næste. Jomfru Barbels Ilterhed tiltog, og hun veg ikke fra Stentrappen hverken den tredje eller fjerde Dag; men saa forsikrede Raadmanden hende ogsaa, idet han med højstegen Haand bar Middagsmaden ud til hende den femte Dag, at Sønnen nok inden Aften skulde være paa Solbjærg, da der nu allerede var ankommen en Rejsetaske, som han havde glemt i Bludenz.

Vi frygte imidlertid, at Aftenen, paa hvilken Stefan Kampf vender tilbage til sit Hjem, vil komme sent, og at Dagen derimod næppe er fjærn, paa hvilken Edil Lanz, hans Ungdomselskede, maa forlade sit, og gjøre Valget mellem Fabriken og Klosteret.

Ende.